

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 4. 2007 a stalo se vykonatelným 31. 7. 2007. Údaje označené v textu jako [...] obsahují obchodní tajemství účastníků řízení.

R 059-070, 075-078/2007/01-08115/2007/310

V Brně dne 26. dubna 2007

V řízení o rozkladech, které proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. S 222/06-3113/2007/710 ze dne 9. 2. 2007 ve věci porušení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů, podali účastníci řízení: **a) Mitsubishi Electric Corporation**, se sídlem 2-7-3, Marunouchi, Chiyoda-ku, Tokyo 100-8310, Japonsko, právně zastoupená JUDr. Alexandrem Césarem, advokátem se sídlem Praha 1, Klimentská 46, **b) Toshiba Corporation**, se sídlem 1-1, Shibaura 1-chome, Monato-ku, Tokyo 105-8001, Japonsko, právně zastoupená JUDr. Ivo Jandou, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Na Příkopě 8, **c) Hitachi Ltd.**, se sídlem 6-6, Marunouchi 1-chome, Chiyoda-ku, Tokyo, 100-8010, Japonsko, právně zastoupená Mgr. Pavlem Urbanem, advokátem se sídlem Praha 1, V Celnici 4, **d) Hitachi Europe Limited**, se sídlem Whitebrook Park, Lower Cookham Road, Maidenhead, Berkshire SL6 8YA, Velká Británie, právně zastoupená Mgr. Pavlem Urbanem, advokátem se sídlem Praha 1, V Celnici 4, **e) Japan AE Power Systems Corporation**, se sídlem Landic Shimbashi building, 8-3, Nishi-Shimbashi 3-chome, Minato-ku, Tokyo 105-0003, Japonsko, právně zastoupená Mgr. Pavlem Urbanem, advokátem se sídlem Praha 1, V Celnici 4, **f) ALSTOM (Société Anonyme)**, se sídlem 3 Avenue Malraux, Le Sextant, F – 92309 Levallois – Perret Cedex, Francouzská republika, právně zastoupená Mgr. Vladimírou Hájkovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Na Příkopě 22, **g) Fuji Electric Holdings Co., Ltd.**, se sídlem Gate City Osaki, East Tower 11-2, Osaki 1-Chome, Shinagawa-Ku, Tokyo 141-0032, Japonsko, právně zastoupená JUDr. Vladimírou Glatzovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Husova 5, **h) Fuji Electric Systems Co., Ltd.**, se sídlem 1-11-2 Osaki, Shinagawa-Ku, Tokyo, Japonsko, právně zastoupená JUDr. Vladimírou Glatzovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Husova 5, **i) AREVA T&D SA**, se sídlem 1 Place de la Coupole, 92084, Paris – La Défense, Francouzská republika, právně zastoupená JUDr. Lucií Bányaiovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Platněřská 4, **j) AREVA T&D Holding SA**, se sídlem Rue Le Peletier 27/29, 75009 Paris, Francouzská republika, právně zastoupená JUDr. Lucií Bányaiovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Platněřská 4, **k) AREVA T&D AG**, se sídlem Carl-Sprecher-Strasse 15036, Oberentfelden, Švýcarská konfederace, právně zastoupená JUDr. Lucií Bányaiovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Platněřská 4, **l) Siemens AG**, se sídlem Wittelsbacherplatz 2, D-80333, Munich, Spolková republika Německo, právně zastoupená JUDr. Martinem Nedelkou, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 2, Jugoslávská 29, **m) Siemens Aktiengesellschaft Österreich**, se sídlem Siemensstrasse 92, A-1210, Wien, Rakouská republika, právně zastoupená JUDr. Martinem

Nedelkou, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 2, Jugoslávská 29, **n) VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co KEG**, se sídlem Penzinger Strasse 76, A-1141, Wien, Rakouská republika, právně zastoupená JUDr. Martinem Nedelkou, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 2, Jugoslávská 29, **o) Siemens Transmission and Distribution Limited**, se sídlem Siemens House, Bracknell, Berkshire RG12 8FZ, Velká Británie, právně zastoupená JUDr. Martinem Nedelkou, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 2, Jugoslávská 29, **p) Nuova Magrini Galileo S.p.A.**, se sídlem Via Circonvallazione Est, 1, 24040, Stezzano (BG), Itálie, právně zastoupená JUDr. Martinem Nedelkou, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 2, Jugoslávská 29, jsem podle § 25a zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 90 odst. 1 písm. c) a § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a na základě návrhu rozkladové komise,

rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. S 222/06-3113/2007/710 ze dne 9. 2. 2007 **m ě n í m** takto:

I.

A. Účastníci řízení, společnosti:

ABB Management Services Ltd. (právní nástupce společnosti ABB Power Technologies Management Ltd.), se sídlem Affolternstrasse 44, P.O. Box 8131, CH-8050, Zürich, Švýcarská konfederace,

ABB Switzerland Ltd., se sídlem Brown Boveri Strasse 6, CH-5400, Baden, Švýcarská konfederace,

ABB Ltd., se sídlem Affolternstrasse 44, P.O. Box 8131, CH-8050, Zürich, Švýcarská konfederace,

ALSTOM (Société Anonyme), se sídlem 3 Avenue Malraux, Le Sextant, F – 92309 Levallois – Perret Cedex, Francouzská republika,

AREVA T&D SA, se sídlem 1 Place de la Coupole, 92084, Paris – La Défense, Francouzská republika,

Fuji Electric Holdings Co., Ltd., se sídlem Gate City Osaki, East Tower 11-2, Osaki 1-Chome, Shinagawa-Ku, Tokyo 141-0032, Japonsko,

Fuji Electric Systems Co., Ltd., se sídlem 1-11-2 Osaki, Shinagawa-Ku, Tokyo, Japonsko,

Hitachi Ltd., se sídlem 6-6, Marunouchi 1-chome, Chiyoda-ku, Tokyo, 100-8010, Japonsko,

Hitachi Europe Limited, se sídlem Whitebrook Park, Lower Cookham Road, Maidenhead, Berkshire SL6 8YA, Velká Británie,

Mitsubishi Electric Corporation, se sídlem 2-7-3, Marunouchi, Chiyoda-ku, Tokyo 100-8310, Japonsko,

Toshiba Corporation, se sídlem 1-1, Shibaura 1-chome, Monato-ku, Tokyo 105-8001, Japonsko,

Schneider Electric SA, se sídlem 43-45 boulevard Franklin Roosevelt, 92500 Rueil Malmaison, Francouzská republika,

Siemens AG, se sídlem Wittelsbacherplatz 2, D-80333, Munich, Spolková republika Německo,

Siemens Aktiengesellschaft Österreich, se sídlem Siemensstrasse 92, A-1210, Wien, Rakouská republika (právní nástupce společností VA Technologie AG a VA Tech T&D GmbH),

VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co KEG, se sídlem Penzinger Strasse 76, A-1141, Wien, Rakouská republika,

Siemens Transmission and Distribution Limited (dříve VA Tech Transmission & Distribution Ltd. se sídlem North Farm Road Tyne & Wear, Hebburn, NE31 1UP, Velká Británie), se sídlem Siemens House, Bracknell, Berkshire RG12 8FZ, Velká Británie,

Nuova Magrini Galileo S.p.A., se sídlem Via Circonvallazione Est, 1, 24040, Stezzano (BG), Itálie,

tím, že v období po 28. 2. 1991 měli mezi sebou uzavřeny a plnili dohody obsažené ve smlouvě nazvané GQ-Agreement uzavřené dne 15. 4. 1988, na jejichž základě koordinovali, a to i prostřednictvím výměny informací, své jednání ve vztahu k účasti na výběrových řízeních (projektech) týkajících se plynem izolovaných spínacích ústrojí stanovováním cen a cenové hladiny dodávaných nabídek, udržováním stabilní úrovně svých tržních podílů na základě předem odsouhlasených kvót a vzájemným omezováním se v uzavírání licenčních smluv na výrobu plynem izolovaných spínacích ústrojí s potenciálními konkurenty,

měli mezi sebou uzavřeny a plnili **zakázané a neplatné dohody** o:

- určení cen,
- fixaci tržních podílů a rozdělení trhu a
- zamezení vstupu konkurentů na trh,

kteří **vedly k narušení soutěže** na relevantním trhu plynem izolovaných spínacích ústrojí (PISU) pro aplikace nad 72kV dodávaných samostatně nebo jako součást zapouzdřených rozvodů plynem izolovaných spínacích ústrojí na území České republiky,

čímž **porušili zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů**, a to konkrétně

ABB Management Services Ltd. (právní nástupce společnosti ABB Power Technologies Management Ltd.), se sídlem Affolternstrasse 44, P.O. Box 8131, CH-8050, Zürich, Švýcarská konfederace, v období od 1. 3. 1991 do 30. 6. 2001;

ABB Switzerland Ltd., se sídlem Brown Boveri Strasse 6, CH-5400, Baden, Švýcarská konfederace, v období od 1. 3. 1991 do 30. 6. 2001;

ABB Ltd., se sídlem Affolternstrasse 44, P.O. Box 8131, CH-8050, Zürich, Švýcarská konfederace, v období od 1. 3. 1991 do 30. 6. 2001;

ALSTOM (Société Anonyme), se sídlem 3 Avenue Malraux, Le Sextant, F – 92309 Levallois – Perret Cedex, Francouzská republika, , v období od 1. 3. 1991 do 30. 6. 2001;

AREVA T&D SA, se sídlem 1 Place de la Coupole, 92084, Paris – La Défense, Francouzská republika, v období od 1. 1. 1992 do 30. 6. 2001;

Fuji Electric Holdings Co., Ltd., se sídlem Gate City Osaki, East Tower 11-2, Osaki 1-Chome, Shinagawa-Ku, Tokyo 141-0032, Japonsko, v období od 1. 3. 1991 do 30. 6. 2001;

Fuji Electric Systems Co., Ltd., se sídlem 1-11-2 Osaki, Shinagawa-Ku, Tokyo, Japonsko, v období od 1. 3. 1991 do 30. 6. 2001;

Hitachi Ltd., se sídlem 6-6, Marunouchi 1-chome, Chiyoda-ku, Tokyo, 100-8010, Japonsko, v období od 1. 3. 1991 do 31. 12. 1999;

Hitachi Europe Limited, se sídlem Whitebrook Park, Lower Cookham Road, Maidenhead, Berkshire SL6 8YA, Velká Británie, v období od 1. 3. 1991 do 31. 12. 1999;

Mitsubishi Electric Corporation, se sídlem 2-7-3, Marunouchi, Chiyoda-ku, Tokyo 100-8310, Japonsko, v období od 1. 3. 1991 do 30. 6. 2001;

Toshiba Corporation, se sídlem 1-1, Shibaura 1-chome, Monato-ku, Tokyo 105-8001, Japonsko, v období od 1. 3. 1991 do 30. 6. 2001;

Schneider Electric SA, se sídlem 43-45 boulevard Franklin Roosevelt, 92500 Rueil Malmaison, Francouzská republika, v období od 1. 3. 1991 do 13. 3. 2001;

Siemens AG, se sídlem Wittelsbacherplatz 2, D-80333, Munich, Spolková republika Německo, v období od 1. 3. 1991 do 31. 8. 1999;

Siemens Aktiengesellschaft Österreich, se sídlem Siemensstrasse 92, A-1210, Wien, Rakouská republika, jako právní nástupce společností VA Technologie AG a VA Tech T&D GmbH, v období od 1. 1. 1995 do 13. 12. 2000;

VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co KEG, se sídlem Penzinger Strasse 76, A-1141, Wien, Rakouská republika, v období od 1. 1. 2000 do 13. 12. 2000;

Siemens Transmission and Distribution Limited (dříve VA Tech Transmission & Distribution Ltd. se sídlem North Farm Road Tyne & Wear, Hebburn, NE31 1UP, Velká Británie), se sídlem Siemens House, Bracknell, Berkshire RG12 8FZ, Velká Británie, v období od 1. 3. 1991 do 13. 12. 2000;

Nuova Magrini Galileo S.p.A., se sídlem Via Circonvallazione Est, 1, 24040, Stezzano (BG), Itálie, v období od 1. 3. 1991 do 13. 3. 2001.

B. Účastníci řízení, společnosti:

ABB Management Services Ltd. (právní nástupce společnosti ABB Power Technologies Management Ltd.), se sídlem Affolternstrasse 44, P.O. Box 8131, CH-8050, Zürich, Švýcarská konfederace,

ABB Switzerland Ltd., se sídlem Brown Boveri Strasse 6, CH-5400, Baden, Švýcarská konfederace,

ABB Ltd., se sídlem Affolternstrasse 44, P.O. Box 8131, CH-8050, Zürich, Švýcarská konfederace,

ALSTOM (Société Anonyme), se sídlem 3 Avenue Malraux, Le Sextant, F – 92309 Levallois – Perret Cedex, Francouzská republika,

AREVA T&D SA, se sídlem 1 Place de la Coupole, 92084, Paris – La Défense, Francouzská republika,

AREVA T&D AG, se sídlem Carl-Sprecher-Strasse 15036, Oberentfelden, Švýcarská konfederace,

AREVA T&D Holding SA, se sídlem Rue Le Peletier 27/29, 75009 Paris, Francouzská republika,

Fuji Electric Holdings Co., Ltd., se sídlem Gate City Osaki, East Tower 11-2, Osaki 1-Chome, Shinagawa-Ku, Tokyo 141-0032, Japonsko,

Fuji Electric Systems Co., Ltd., se sídlem 1-11-2 Osaki, Shinagawa-Ku, Tokyo, Japonsko,

Hitachi Ltd., se sídlem 6-6, Marunouchi 1-chome, Chiyoda-ku, Tokyo, 100-8010, Japonsko,

Hitachi Europe Limited, se sídlem Whitebrook Park, Lower Cookham Road, Maidenhead, Berkshire SL6 8YA, Velká Británie,

Japan AE Power Systems Corporation, se sídlem Landic Shimbashi building, 8-3, Nishi-Shimbashi 3-chome, Minato-ku, Tokyo 105-0003, Japonsko,

Mitsubishi Electric Corporation, se sídlem 2-7-3, Marunouchi, Chiyoda-ku, Tokyo 100-8310, Japonsko,

Toshiba Corporation, se sídlem 1-1, Shibaura 1-chome, Monato-ku, Tokyo 105-8001, Japonsko,

Siemens AG, se sídlem Wittelsbacherplatz 2, D-80333, Munich, Spolková republika Německo,

Siemens Aktiengesellschaft Österreich, se sídlem Siemensstrasse 92, A-1210, Wien, Rakouská republika (právní nástupce společností VA Technologie AG a VA Tech T&D GmbH),

VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co KEG, se sídlem Penzinger Strasse 76, A-1141, Wien, Rakouská republika,

Siemens Transmission and Distribution Limited (dříve VA Tech Transmission & Distribution Ltd. se sídlem North Farm Road Tyne & Wear, Hebburn, NE31 1UP, Velká Británie), se sídlem Siemens House, Bracknell, Berkshire RG12 8FZ, Velká Británie,

Nuova Magrini Galileo S.p.A., se sídlem Via Circonvallazione Est, 1, 24040, Stezzano (BG), Itálie,

tím, že v období po 30. 6. 2001 měli mezi sebou uzavřeny a plnili dohody obsažené ve smlouvě nazvané GQ-Agreement uzavřené dne 15. 4. 1988, na jejichž základě koordinovali, a to i prostřednictvím výměny informací, své jednání ve vztahu k účasti na výběrových řízeních (projektech) týkajících se plynem izolovaných spínacích ústrojí stanovováním cen a cenové hladiny dodávaných nabídek, udržováním stabilní úrovně svých tržních podílů na základě předem odsouhlasených kvót a vzájemným omezováním se v uzavírání licenčních smluv na výrobu plynem izolovaných spínacích ústrojí s potenciálními konkurenty,

měli mezi sebou uzavřeny a plnili **zakázané a neplatné dohody** o:

- určení cen,
- fixaci tržních podílů a rozdělení trhu a
- zamezení vstupu konkurentů na trh,

kteřé **vedly k narušení soutěže** na relevantním trhu plynem izolovaných spínacích ústrojí (PISU) pro aplikace nad 72kV dodávaných samostatně nebo jako součást zapouzdřených rozveden plynem izolovaných spínacích ústrojí na území České republiky,

čímž **porušili zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů**, a to konkrétně

ABB Management Services Ltd. (právní nástupce společnosti ABB Power Technologies Management Ltd.), se sídlem Affolternstrasse 44, P.O. Box 8131, CH-8050, Zürich, Švýcarská konfederace, v období od 1. 7. 2001 do 3. 3. 2004;

ABB Switzerland Ltd., se sídlem Brown Boveri Strasse 6, CH-5400, Baden, Švýcarská konfederace, v období od 1. 7. 2001 do 3. 3. 2004;

ABB Ltd., se sídlem Affolternstrasse 44, P.O. Box 8131, CH-8050, Zürich, Švýcarská konfederace, v období od 1. 7. 2001 do 3. 3. 2004;

ALSTOM (Société Anonyme), se sídlem 3 Avenue Malraux, Le Sextant, F – 92309 Levallois – Perret Cedex, Francouzská republika, , v období od 1. 7. 2001 do 25. 9. 2003;

AREVA T&D SA, se sídlem 1 Place de la Coupole, 92084, Paris – La Défense, Francouzská republika, v období od 1. 7. 2001 do 3. 3. 2004;

AREVA T&D AG, se sídlem Carl-Sprecher-Strasse 15036, Oberentfelden, Švýcarská konfederace, v období od 14. 11. 2002 do 3. 3. 2004;

AREVA T&D Holding SA, se sídlem Rue Le Peletier 27/29, 75009 Paris, Francouzská republika, v období od 25. 9. 2003 do 3. 3. 2004;

Fuji Electric Holdings Co., Ltd., se sídlem Gate City Osaki, East Tower 11-2, Osaki 1-Chome, Shinagawa-Ku, Tokyo 141-0032, Japonsko, v období od 1. 7. 2001 do 30. 9. 2002;

Fuji Electric Systems Co., Ltd., se sídlem 1-11-2 Osaki, Shinagawa-Ku, Tokyo, Japonsko, v období od 1. 7. 2001 do 30. 9. 2002;

Hitachi Ltd., se sídlem 6-6, Marunouchi 1-chome, Chiyoda-ku, Tokyo, 100-8010, Japonsko, v období od 2. 7. 2002 do 30. 9. 2002;

Hitachi Europe Limited, se sídlem Whitebrook Park, Lower Cookham Road, Maidenhead, Berkshire SL6 8YA, Velká Británie, v období od 2. 7. 2002 do 30. 9. 2002;

Japan AE Power Systems Corporation, se sídlem Landic Shimbashi building, 8-3, Nishi-Shimbashi 3-chome, Minato-ku, Tokyo 105-0003, Japonsko, v období od 1. 10. 2002 do 3. 3. 2004;

Mitsubishi Electric Corporation, se sídlem 2-7-3, Marunouchi, Chiyoda-ku, Tokyo 100-8310, Japonsko, v období od 1. 7. 2001 do 3. 3. 2004;

Toshiba Corporation, se sídlem 1-1, Shibaura 1-chome, Monato-ku, Tokyo 105-8001, Japonsko, v období od 1. 7. 2001 do 3. 3. 2004;

Siemens AG, se sídlem Wittelsbacherplatz 2, D-80333, Munich, Spolková republika Německo, v období od 26. 3. 2002 do 3. 3. 2004;

Siemens Aktiengesellschaft Österreich, se sídlem Siemensstrasse 92, A-1210, Wien, Rakouská republika, jako právní nástupce společností VA Technologie AG a VA Tech T&D GmbH, v období od 1. 4. 2002 do 3. 3. 2004;

VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co KEG, se sídlem Penzinger Strasse 76, A-1141, Wien, Rakouská republika, v období od 1. 4. 2002 do 3. 3. 2004;

Siemens Transmission and Distribution Limited (dříve VA Tech Transmission & Distribution Ltd. se sídlem North Farm Road Tyne & Wear, Hebburn, NE31 1UP, Velká Británie), se sídlem Siemens House, Bracknell, Berkshire RG12 8FZ, Velká Británie, v období od 1. 4. 2002 do 3. 3. 2004;

Nuova Magrini Galileo S.p.A., se sídlem Via Circonvallazione Est, 1, 24040, Stezzano (BG), Itálie, v období od 1. 4. 2002 do 3. 3. 2004.

C. Účastníci řízení, společnosti:

ABB Management Services Ltd. (právní nástupce společnosti ABB Power Technologies Management Ltd.), se sídlem Affolternstrasse 44, P.O. Box 8131, CH-8050, Zürich, Švýcarská konfederace,

ABB Switzerland Ltd., se sídlem Brown Boveri Strasse 6, CH-5400, Baden, Švýcarská konfederace,

ABB Ltd., se sídlem Affolternstrasse 44, P.O. Box 8131, CH-8050, Zürich, Švýcarská konfederace,

ALSTOM (Société Anonyme), se sídlem 3 Avenue Malraux, Le Sextant, F – 92309 Levallois – Perret Cedex, Francouzská republika,

AREVA T&D SA, se sídlem 1 Place de la Coupole, 92084, Paris – La Défense, Francouzská republika,

Schneider Electric SA, se sídlem 43-45 boulevard Franklin Roosevelt, 92500 Rueil Malmaison, Francouzská republika,

Siemens AG, se sídlem Wittelsbacherplatz 2, D-80333, Munich, Spolková republika Německo,

Siemens Aktiengesellschaft Österreich, se sídlem Siemensstrasse 92, A-1210, Wien, Rakouská republika (právní nástupce společností VA Technologie AG a VA Tech T&D GmbH),

VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co KEG, se sídlem Penzinger Strasse 76, A-1141, Wien, Rakouská republika,

Siemens Transmission and Distribution Limited (dříve VA Tech Transmission & Distribution Ltd. se sídlem North Farm Road Tyne & Wear, Hebburn, NE31 1UP, Velká Británie), se sídlem Siemens House, Bracknell, Berkshire RG12 8FZ, Velká Británie,

Nuova Magrini Galileo S.p.A., se sídlem Via Circonvallazione Est, 1, 24040, Stezzano (BG), Itálie,

tím, že v období po 28. 2. 1991 měli mezi sebou uzavřeny a plnili dohody obsažené ve smlouvě nazvané E-Group Operation GQ-Agreement uzavřené dne 15. 4. 1988, na jejichž základě koordinovali, a to i prostřednictvím výměny informací, své jednání ve vztahu k účasti na výběrových řízeních (projektech) týkajících se plynem izolovaných spínacích ústrojích stanovováním cen a cenové hladiny dodávaných nabídek, udržováním stabilní úrovně svých tržních podílů na základě předem odsouhlasených kvót a vzájemným omezováním se v uzavírání licenčních smluv na výrobu plynem izolovaných spínacích ústrojí s potenciálními konkurenty,

měli mezi sebou uzavřeny a plnili **zakázané a neplatné dohody** o:

- určení cen,
- fixaci tržních podílů a rozdělení trhu a
- zamezení vstupu konkurentů na trh,

kteřé **vedly k narušení soutěže** na relevantním trhu plynem izolovaných spínacích ústrojí (PISU) pro aplikace nad 72kV dodávaných samostatně nebo jako součást zapouzdřených rozvodů plynem izolovaných spínacích ústrojí na území České republiky,

čímž **porušili zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů**, a to konkrétně

ABB Management Services Ltd. (právní nástupce společnosti ABB Power Technologies Management Ltd.), se sídlem Affolternstrasse 44, P.O. Box 8131, CH-8050, Zürich, Švýcarská konfederace, v období od 1. 3. 1991 do 30. 6. 2001;

ABB Switzerland Ltd., se sídlem Brown Boveri Strasse 6, CH-5400, Baden, Švýcarská konfederace, v období od 1. 3. 1991 do 30. 6. 2001;

ABB Ltd., se sídlem Affolternstrasse 44, P.O. Box 8131, CH-8050, Zürich, Švýcarská konfederace, v období od 1. 3. 1991 do 30. 6. 2001;

ALSTOM (Société Anonyme), se sídlem 3 Avenue Malraux, Le Sextant, F – 92309 Levallois – Perret Cedex, Francouzská republika, v období od 1. 3. 1991 do 30. 6. 2001;

AREVA T&D SA, se sídlem 1 Place de la Coupole, 92084, Paris – La Défense, Francouzská republika, v období od 1. 1. 1992 do 30. 6. 2001;

Schneider Electric SA, se sídlem 43-45 boulevard Franklin Roosevelt, 92500 Rueil Malmaison, Francouzská republika, v období od 1. 3. 1991 do 13. 3. 2001;

Siemens AG, se sídlem Wittelsbacherplatz 2, D-80333, Munich, Spolková republika Německo, v období od 1. 3. 1991 do 31. 8. 1999;

Siemens Aktiengesellschaft Österreich, se sídlem Siemensstrasse 92, A-1210, Wien, Rakouská republika, jako právní nástupce společností VA Technologie AG a VA Tech T&D GmbH, v období od 1. 1. 1995 do 13. 12. 2000;

VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co KEG, se sídlem Penzinger Strasse 76, A-1141, Wien, Rakouská republika, v období od 1. 1. 2000 do 13. 12. 2000;

Siemens Transmission and Distribution Limited (dříve VA Tech Transmission & Distribution Ltd. se sídlem North Farm Road Tyne & Wear, Hebburn, NE31 1UP, Velká Británie), se sídlem Siemens House, Bracknell, Berkshire RG12 8FZ, Velká Británie, v období od 1. 3. 1991 do 13. 12. 2000;

Nuova Magrini Galileo S.p.A., se sídlem Via Circonvallazione Est, 1, 24040, Stezzano (BG), Itálie, v období od 1. 3. 1991 do 13. 3. 2001.

D. Účastníci řízení, společnosti:

ABB Management Services Ltd. (právní nástupce společnosti ABB Power Technologies Management Ltd.), se sídlem Affolternstrasse 44, P.O. Box 8131, CH-8050, Zürich, Švýcarská konfederace,

ABB Switzerland Ltd., se sídlem Brown Boveri Strasse 6, CH-5400, Baden, Švýcarská konfederace,

ABB Ltd., se sídlem Affolternstrasse 44, P.O. Box 8131, CH-8050, Zürich, Švýcarská konfederace,

ALSTOM (Société Anonyme), se sídlem 3 Avenue Malraux, Le Sextant, F – 92309 Levallois – Perret Cedex, Francouzská republika,

AREVA T&D SA, se sídlem 1 Place de la Coupole, 92084, Paris – La Défense, Francouzská republika,

AREVA T&D AG, se sídlem Carl-Sprecher-Strasse 15036, Oberentfelden, Švýcarská konfederace,

AREVA T&D Holding SA, se sídlem Rue Le Peletier 27/29, 75009 Paris, Francouzská republika,

Siemens AG, se sídlem Wittelsbacherplatz 2, D-80333, Munich, Spolková republika Německo,

Siemens Aktiengesellschaft Österreich, se sídlem Siemensstrasse 92, A-1210, Wien, Rakouská republika (právní nástupce společností VA Technologie AG a VA Tech T&D GmbH),

VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co KEG, se sídlem Penzinger Strasse 76, A-1141, Wien, Rakouská republika,

Siemens Transmission and Distribution Limited (dříve VA Tech Transmission & Distribution Ltd. se sídlem North Farm Road Tyne & Wear, Hebburn, NE31 1UP, Velká Británie), se sídlem Siemens House, Bracknell, Berkshire RG12 8FZ, Velká Británie,

Nuova Magrini Galileo S.p.A., se sídlem Via Circonvallazione Est, 1, 24040, Stezzano (BG), Itálie,

tím, že v období po 30. 6. 2001 měli mezi sebou uzavřeny a plnili dohody obsažené ve smlouvě nazvané E-Group Operation GQ-Agreement uzavřené dne 15. 4. 1988, na jejichž základě koordinovali, a to i prostřednictvím výměny informací, své jednání ve vztahu k účasti na výběrových řízeních (projektech) týkajících se plynem izolovaných spínacích ústrojích stanovováním cen a cenové hladiny dodávaných nabídek, udržováním stabilní úrovně svých tržních podílů na základě předem odsouhlasených kvót a vzájemným omezováním se v uzavírání licenčních smluv na výrobu plynem izolovaných spínacích ústrojí s potenciálními konkurenty,

měli mezi sebou uzavřeny a plnili **zakázané a neplatné dohody** o:

- určení cen,
- fixaci tržních podílů a rozdělení trhu a
- zamezení vstupu konkurentů na trh,

které **vedly k narušení soutěže** na relevantním trhu plynem izolovaných spínacích ústrojí (PISU) pro aplikace nad 72kV dodávaných samostatně nebo jako součást zapouzdřených rozvodů plynem izolovaných spínacích ústrojí na území České republiky,

čímž **porušili zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů**, a to konkrétně

ABB Management Services Ltd. (právní nástupce společnosti ABB Power Technologies Management Ltd.), se sídlem Affolternstrasse 44, P.O. Box 8131, CH-8050, Zürich, Švýcarská konfederace, v období od 1. 7. 2001 do 3. 3. 2004;

ABB Switzerland Ltd., se sídlem Brown Boveri Strasse 6, CH-5400, Baden, Švýcarská konfederace, v období od 1. 7. 2001 do 3. 3. 2004;

ABB Ltd., se sídlem Affolternstrasse 44, P.O. Box 8131, CH-8050, Zürich, Švýcarská konfederace, v období od 1. 7. 2001 do 3. 3. 2004;

ALSTOM (Société Anonyme), se sídlem 3 Avenue Malraux, Le Sextant, F – 92309 Levallois – Perret Cedex, Francouzská republika, v období od 1. 7. 2001 do 25. 9. 2003;

AREVA T&D SA, se sídlem 1 Place de la Coupole, 92084, Paris – La Défense, Francouzská republika, v období od 1. 7. 2001 do 3. 3. 2004;

AREVA T&D AG, se sídlem Carl-Sprecher-Strasse 15036, Oberentfelden, Švýcarská konfederace, v období od 14. 11. 2002 do 3. 3. 2004;

AREVA T&D Holding SA, se sídlem Rue Le Peletier 27/29, 75009 Paris, Francouzská republika, v období od 25. 9. 2003 do 3. 3. 2004;

Siemens AG, se sídlem Wittelsbacherplatz 2, D-80333, Munich, Spolková republika Německo, v období od 26. 3. 2002 do 3. 3. 2004;

Siemens Aktiengesellschaft Österreich, se sídlem Siemensstrasse 92, A-1210, Wien, Rakouská republika, jako právní nástupce společností VA Technologie AG a VA Tech T&D GmbH, v období od 1. 4. 2002 do 3. 3. 2004;

VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co KEG, se sídlem Penzinger Strasse 76, A-1141, Wien, Rakouská republika, v období od 1. 4. 2002 do 3. 3. 2004;

Siemens Transmission and Distribution Limited (dříve VA Tech Transmission & Distribution Ltd. se sídlem North Farm Road Tyne & Wear, Hebburn, NE31 1UP, Velká Británie), se sídlem Siemens House, Bracknell, Berkshire RG12 8FZ, Velká Británie, v období od 1. 4. 2002 do 3. 3. 2004;

Nuova Magrini Galileo S.p.A., se sídlem Via Circonvallazione Est, 1, 24040, Stezzano (BG), Itálie, v období od 1. 4. 2002 do 3. 3. 2004.

II.

Dle § 7 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů, se účastníkům řízení, společně:

- **ABB Management Services Ltd.** (právní nástupce společnosti ABB Power Technologies Management Ltd.), se sídlem Affolternstrasse 44, P.O. Box 8131, CH-8050, Zürich, Švýcarská konfederace,
- **ABB Switzerland Ltd.**, se sídlem Brown Boveri Strasse 6, CH-5400, Baden, Švýcarská konfederace,
- **ABB Ltd.**, se sídlem Affolternstrasse 44, P.O. Box 8131, CH-8050, Zürich, Švýcarská konfederace,
- **ALSTOM (Société Anonyme)**, se sídlem 3 Avenue Malraux, Le Sextant, F – 92309 Levallois – Perret Cedex, Francouzská republika,
- **AREVA T&D SA**, se sídlem 1 Place de la Coupole, 92084, Paris – La Défense, Francouzská republika,
- **AREVA T&D AG**, se sídlem Carl-Sprecher-Strasse 15036, Oberentfelden, Švýcarská konfederace,

- **AREVA T&D Holding SA**, se sídlem Rue Le Peletier 27/29, 75009 Paris, Francouzská republika,
- **Fuji Electric Holdings Co., Ltd.**, se sídlem Gate City Osaki, East Tower 11-2, Osaki 1-Chome, Shinagawa-Ku, Tokyo 141-0032, Japonsko,
- **Fuji Electric Systems Co., Ltd.**, se sídlem 1-11-2 Osaki, Shinagawa-Ku, Tokyo, Japonsko,
- **Hitachi Ltd.**, se sídlem 6-6, Marunouchi 1-chome, Chiyoda-ku, Tokyo, 100-8010, Japonsko,
- **Hitachi Europe Limited**, se sídlem Whitebrook Park, Lower Cookham Road, Maidenhead, Berkshire SL6 8YA, Velká Británie,
- **Japan AE Power Systems Corporation**, se sídlem Landic Shimbashi building, 8-3, Nishi-Shimbashi 3-chome, Minato-ku, Tokyo 105-0003, Japonsko,
- **Mitsubishi Electric Corporation**, se sídlem 2-7-3, Marunouchi, Chiyoda-ku, Tokyo 100-8310, Japonsko,
- **Toshiba Corporation**, se sídlem 1-1, Shibaura 1-chome, Monato-ku, Tokyo 105-8001, Japonsko,
- **Schneider Electric SA**, se sídlem 43-45 boulevard Franklin Roosevelt, 92500 Rueil Malmaison, Francouzská republika,
- **Siemens AG**, se sídlem Wittelsbacherplatz 2, D-80333, Munich, Spolková republika Německo,
- **Siemens Aktiengesellschaft Österreich**, se sídlem Siemensstrasse 92, A-1210, Wien, Rakouská republika (právní nástupce společností VA Technologie AG a VA Tech T&D GmbH),
- **VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co KEG**, se sídlem Penzinger Strasse 76, A-1141, Wien, Rakouská republika,
- **Siemens Transmission and Distribution Limited** (dříve VA Tech Transmission & Distribution Ltd. se sídlem North Farm Road Tyne & Wear, Hebburn, NE31 1UP, Velká Británie), se sídlem Siemens House, Bracknell, Berkshire RG12 8FZ, Velká Británie,
- **Nuova Magrini Galileo S.p.A.**, se sídlem Via Circonvallazione Est, 1, 24040, Stezzano (BG), Itálie,

plnění dohod specifikovaných ve výrokové části I. tohoto rozhodnutí do budoucna **zakazuje**.

III.

Za porušení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů, podle výrokové části I. bod B. a D. tohoto rozhodnutí se dle § 22 odst. 2 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů, **ukládá účastníkům řízení pokuta**, a to:

- společnosti **ALSTOM (Société Anonyme)**, se sídlem 3 Avenue Malraux, Le Sextant, F – 92309 Levallois – Perret Cedex, Francouzská republika, ve výši **85.581.000,- Kč** (slovy osmdesát pět milionů pět set osmdesát jeden tisíc korun českých),

- společnosti **AREVA T&D SA**, se sídlem 1 Place de la Coupole, 92084, Paris – La Défense, Francouzská republika, ve výši **69.552.000,- Kč** (slovy šedesát devět milionů pět set padesát dva tisíce korun českých),
- společnosti **AREVA T&D AG**, se sídlem Carl-Sprecher-Strasse 15036, Oberentfelden, Švýcarská konfederace, ve výši **58.926.000,- Kč** (slovy padesát osm milionů devět set dvacet šest tisíc korun českých),
- společnosti **AREVA T&D Holding SA**, se sídlem Rue Le Peletier 27/29, 75009 Paris, Francouzská republika, ve výši **10.000.000,- Kč** (slovy deset milionů korun českých),
- společnosti **Fuji Electric Holdings Co., Ltd.**, se sídlem Gate City Osaki, East Tower 11-2, Osaki 1-Chome, Shinagawa-Ku, Tokyo 141-0032, Japonsko, ve výši **44.408.000,- Kč** (slovy čtyřicet čtyři miliony čtyři sta osm tisíc korun českých),
- společnosti **Fuji Electric Systems Co., Ltd.**, se sídlem 1-11-2 Osaki, Shinagawa-Ku, Tokyo, Japonsko, ve výši **44.408.000,- Kč** (slovy čtyřicet čtyři miliony čtyři sta osm tisíc korun českých),
- společnosti **Hitachi Ltd.**, se sídlem 6-6, Marunouchi 1-chome, Chiyoda-ku, Tokyo, 100-8010, Japonsko, ve výši **54.600.000,- Kč** (slovy padesát čtyři miliony šest set tisíc korun českých),
- společnosti **Hitachi Europe Limited**, se sídlem Whitebrook Park, Lower Cookham Road, Maidenhead, Berkshire SL6 8YA, Velká Británie, ve výši **54.600.000,- Kč** (slovy padesát čtyři miliony šest set tisíc korun českých),
- společnosti **Japan AE Power Systems Corporation**, se sídlem Landic Shimbashi building, 8-3, Nishi-Shimbashi 3-chome, Minato-ku, Tokyo 105-0003, Japonsko, ve výši **44.408.000,- Kč** (slovy čtyřicet čtyři miliony čtyři sta osm tisíc korun českých),
- společnosti **Mitsubishi Electric Corporation**, se sídlem 2-7-3, Marunouchi, Chiyoda-ku, Tokyo 100-8310, Japonsko, ve výši **75.348.000,- Kč** (sedmdesát pět milionů tři sta čtyřicet osm tisíc korun českých),
- společnosti **Toshiba Corporation**, se sídlem 1-1, Shibaura 1-chome, Monato-ku, Tokyo 105-8001, Japonsko, ve výši **70.762.000,- Kč** (sedmdesát milionů sedm set šedesát dva tisíce korun českých),
- společnosti **Siemens AG**, se sídlem Wittelsbacherplatz 2, D-80333, Munich, Spolková republika Německo, ve výši **107.248.000,- Kč,- Kč** (sto sedm milionů dvě stě čtyřicet osm tisíc korun českých),
- společnosti **Siemens Aktiengesellschaft Österreich**, se sídlem Siemensstrasse 92, A-1210, Wien, Rakouská republika (právní nástupce společností VA Technologie AG a VA Tech T&D GmbH) ve výši **88.816.000,- Kč** (osmdesát osm milionů osm set šestnáct tisíc korun českých),
- společnosti **VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co KEG**, se sídlem Penzinger Strasse 76, A-1141, Wien, Rakouská republika, ve výši **44.408.000,- Kč** (slovy čtyřicet čtyři miliony čtyři sta osm tisíc korun českých),
- společnosti **Siemens Transmission and Distribution Limited** (dříve VA Tech Transmission & Distribution Ltd. se sídlem North Farm Road Tyne & Wear, Hebburn, NE31 1UP, Velká Británie), se sídlem Siemens House, Bracknell, Berkshire RG12 8FZ, Velká Británie, ve výši **44.408.000,- Kč** (slovy čtyřicet čtyři miliony čtyři sta osm tisíc korun českých),

- společnosti **Nuova Magrini Galileo S.p.A.**, se sídlem Via Circonvallazione Est, 1, 24040, Stezzano (BG), Itálie, ve výši **44.408.000,- Kč** (slovy čtyřicet čtyři miliony čtyři sta osm tisíc korun českých).

Pokuta je splatná do 90 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže u České národní banky Brno, číslo účtu 3754-24825-621/0710, konstantní symbol 1148, jako variabilní symbol se uvede kmenová část daňového identifikačního čísla účastníka řízení.

Odůvodnění:

I. Napadené rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „Úřad“) vydal dne 9. 2. 2007 rozhodnutí č.j. S 222/06-3113/2007/710 (dále též „napadené rozhodnutí“), v jehož výrokové části I. A deklaroval, že účastníci řízení, společnosti: *a)* ABB Management Services Ltd. (právní nástupce společnosti ABB Power Technologies Management Ltd.), se sídlem Affolternstraße, P.O. Box 8131, CH-8050, Zürich, Švýcarská konfederace, (dále též „ABB Management Servis“ nebo „účastník řízení“), *b)* ABB Switzerland Ltd., se sídlem Brown Boveri Straße 6, CH-400, Baden, Švýcarská konfederace, (dále též „ABB Switzerland“ nebo „účastník řízení“), *c)* ABB Ltd., se sídlem Affolternstraße 44, P.O. Box 8131, CH-8050, Zürich, Švýcarská konfederace, (dále též „ABB Ltd.“ nebo „účastník řízení“), *d)* ALSTOM (Société Anonyme), se sídlem 3 Avenue Malraux, Le Sextant, F – 92300 Levallois – Perret, Francouzská republika, (dále též „ALSTOM“ nebo „účastník řízení“), *e)* AREVA T&D SA, se sídlem 1 Place de la Coupole, 92084, Paris – La Défense, Francouzská republika, (dále též „Areva T&D SA“ nebo „účastník řízení“), *f)* AREVA T&D AG, se sídlem Carl-Sprecher-Strasse 15036, Oberentfelden, Švýcarská konfederace, (dále též „Areva T&D AG“ nebo „účastník řízení“), *g)* AREVA T&D Holding SA, se sídlem Rue Le Peletier 27/29, 75009 Paris, Francouzská republika, (dále též „Areva T&D Holding“ nebo „účastník řízení“), *h)* Fuji Electric Holdings Co., Ltd., se sídlem Gate City Osaki, East Tower 11-2, Osaki 1-Chome, Shinagawa-Ku, Tokyo 141-0032, Japonsko, (dále též „Fuji Electric Holdings“ nebo „účastník řízení“), *i)* Fuji Electric Systems Co., Ltd., se sídlem 1-11-2 Osaki, Shinagawa-Ku, Tokyo, Japonsko, (dále též „Fuji Electric Systems“ nebo „účastník řízení“), *j)* Hitachi Ltd., se sídlem 6-6, Marunouchi 1-chome, Chiyoda-ku, Tokyo, 100-8010, Japonsko, (dále též „Hitachi Ltd.“ nebo „účastník řízení“), *k)* Hitachi Europe Limited, se sídlem Whitebrook Park, Lower Cookham Road, Maidenhead, Berkshire SL6 8YA, Velká Británie, (dále též „Hitachi Europe Limited“ nebo „účastník řízení“), *l)* Japan AE Power Systems Corporation, se sídlem Landic Shimbashi building, 8-3, Nishi-Shimbashi 3-chome, Minato-ku, Tokyo 105-0003, Japonsko, (dále též „JAEPS“ nebo „účastník řízení“), *m)* Mitsubishi Electric Corporation, se sídlem 2-7-3, Marunouchi, Chiyoda-ku, Tokyo 100-8310, Japonsko, (dále též „Mitsubishi“ nebo „účastník řízení“), *n)* Toshiba Corporation, se sídlem 1-1, Shibaura 1-chome, Minato-ku, Tokyo 105-8001, Japonsko, (dále též „Toshiba“ nebo „účastník řízení“), *o)* Schneider Electric SA, se sídlem 43-45 boulevard Franklin Roosevelt, 92500 RUEIL MALMAISON, Francouzská republika, (dále též „Schneider“ nebo „účastník řízení“), *p)* Siemens AG, se sídlem Wittelsbacherplatz 2, D-80333, Munich, Spolková republika Německo, (dále též „Siemens AG“ nebo „účastník

řízení“), *q*) Siemens Aktiengesellschaft Österreich, se sídlem Siemensstrasse 92, A-1210, Wien, Rakouská republika, jakožto právní nástupce společností VA Technologie AG a VA Tech T&D GmbH (dále též „Siemens Aktiengesellschaft Österreich“ nebo „účastník řízení“), *r*) VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co KEG, se sídlem Penzinger Strasse 76, 1141, Wien, Rakouská republika, (dále též „VA Tech Transmission & Distribution“ nebo „účastník řízení“), *s*) Siemens Transmission and Distribution Limited (dříve VA Tech Transmission & Distribution Ltd. se sídlem North Farm Road Tyne & Wear, Hebburn, NE31 1UP, Velká Británie), se sídlem Siemens House, Bracknell, Berkshire RG12 8FZ, Velká Británie, (dále též „Siemens Transmission and Distribution“ nebo „účastník řízení“), *t*) Nuova Magrini Galileo S.p.A., se sídlem Via Circonvallazione Est, 1, 24040, Stezzano (BG), Itálie, (dále též „Nuova Magrini“ nebo „účastník řízení“), tím, že uzavřeli a plnili dohody obsažené ve smlouvě nazvané GQ-Agreement ze dne 15. 4. 1988 (dále též „GQ-Agreement“), na jejichž základě koordinovali, a to i prostřednictvím výměny informací, své jednání ve vztahu k účasti na výběrových řízeních (projektech) týkajících se plynem izolovaných spínacích ústrojí stanovováním cen a cenové hladiny podávaných nabídek, udržováním stabilní úrovně svých tržních podílů na základě předem odsouhlasených kvót a vzájemným omezováním se v uzavírání licenčních smluv na výrobu plynem izolovaných spínacích ústrojí s potenciálními konkurenty, uzavřeli a plnili zakázané a neplatné dohody o určení cen, o fixaci tržních podílů, rozdělení trhu a o zamezení vstupu konkurentů na trh, čímž narušili soutěž na relevantním trhu plynem izolovaných spínacích ústrojí (PISU) pro aplikace nad 72 kV dodávaných samostatně nebo jako součást zapouzdřených rozvodů plynem izolovaných spínacích ústrojí na území České republiky, a to konkrétně účastníci řízení, společnosti:

- ABB Management Services, ABB Switzerland, ABB Ltd. v období od 1. 3. 1991 do 3. 3. 2004, čímž porušili v období od 1. 3. 1991 do 30. 6. 2001 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 63/1991 Sb.“), a v období od 1. 7. 2001 do 3. 3. 2004 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon“),
- ALSTOM v období od 1. 3. 1991 do 25. 9. 2003, čímž porušil v období od 1. 3. 1991 do 30. 6. 2001 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a v období od 1. 7. 2001 do 25. 9. 2003 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona,
- Areva T&D SA v období od roku 1992 do 3. 3. 2004, čímž porušil v období od roku 1992 do 30. 6. 2001 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a v období od 1. 7. 2001 do 3. 3. 2004 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona ,
- Areva T&D AG v období od 14. 11. 2002 do 3. 3. 2004, čímž porušil zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona,
- Areva T&D Holding v období od 25. 9. 2003 do 3. 3. 2004, čímž porušil zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona,
- Fuji Electric Holdings a Fuji Electric Systems v období od 1. 3. 1991 do 30. 9. 2002, čímž porušili v období od 1. 3. 1991 do 30. 6. 2001 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a v období od 1. 7. 2001 do 30. 9. 2002 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona,
- Hitachi Ltd. a Hitachi Europe Limited, v období od 1. 3. 1991 do konce roku 1999 a dále od 2. 7. 2002 do 30. 9. 2002, čímž porušili v období od 1. 3. 1991 do konce roku 1999 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a v období od 2. 7. 2002 do 30. 9. 2002 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona,

- JAEPS v období od 1. 10. 2002 do 3. 3. 2004, čímž porušil zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona,
  - Mitsubishi v období od 1. 3. 1991 do 3. 3. 2004, čímž porušil v období od 1. 3. 1991 do 30. 6. 2001 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a v období od 1. 7. 2001 do 3. 3. 2004 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona,
  - Toshiba v období od 1. 3. 1991 do 3. 3. 2004, čímž porušil v období od 1. 3. 1991 do 30. 6. 2001 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a v období od 1. 7. 2001 do 3. 3. 2004 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona,
  - Schneider v období od 1. 3. 1991 do 13. 3. 2001, čímž porušil v období od 1. 3. 1991 do 13. 3. 2001 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb.,
  - Siemens AG v období od 1. 3. 1991 do 31. 8. 1999 a dále od 1. 4. 2001 do 3. 3. 2004, čímž porušil v období od 1. 3. 1991 do 31. 8. 1999 a v období od 1. 4. 2001 do 30. 6. 2001 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a v období od 1. 7. 2001 do 3. 3. 2004 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona,
  - Siemens Aktiengesellschaft Österreich v období od roku 1995 do 13. 12. 2000 a dále od 1. 4. 2002 do 3. 3. 2004, čímž porušil v období od roku 1995 do 13. 12. 2000 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a v období od 1. 4. 2002 do 3. 3. 2004 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona,
  - VA Tech Transmission & Distribution v období od roku 1. 1. 2000 do 13. 12. 2000 a dále od 1. 4. 2002 do 3. 3. 2004, čímž porušil v období od 1. 1. 2000 do 13. 12. 2000 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a v období od 1. 4. 2002 do 3. 3. 2004 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona,
  - Siemens Transmission and Distribution v období od 1. 3. 1991 do 13. 12. 2000 a dále od 1. 4. 2002 do 3. 3. 2004, čímž porušil v období od 1. 3. 1991 do 13. 12. 2000 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a v období od 1. 4. 2002 do 3. 3. 2004 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona,
  - Nuova Magrini v období od 1. 3. 1991 do 13. 3. 2001 a dále od 1. 4. 2002 do 3. 3. 2004, čímž porušil v období od 1. 3. 1991 do 13. 3. 2001 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a v období od 1. 4. 2002 do 3. 3. 2004 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona.
2. Ve výrokové části I. B poté správní orgán prvního stupně deklaroval, že účastníci řízení, společnosti: ABB Management Services, ABB Switzerland, ABB Ltd., ALSTOM, Areva T&D SA, Areva T&D AG, Areva T&D Holding, Schneider, Siemens AG, Siemens Aktiengesellschaft Österreich, VA Tech Transmission & Distribution, Siemens Transmission and Distribution, Nuova Magrini, tím, že uzavřeli a plnili dohody obsažené ve smlouvě nazvané E-Group Operation Agreement for GQ-Agreement ze dne 15. 4. 1988 (dále též „EGQ-Agreement“), na jejichž základě koordinovali, a to i prostřednictvím výměny informací, své jednání ve vztahu k účasti na výběrových řízeních (projektech) týkajících se plynem izolovaných spínacích ústrojí stanovováním cen a cenové hladiny podávaných nabídek, udržováním stabilní úrovně svých tržních podílů na základě předem odsouhlasených kvót a vzájemným omezováním se v uzavírání licenčních smluv na výrobu plynem izolovaných spínacích ústrojí s potenciálními konkurenty, uzavřeli a plnili zakázané a neplatné dohody o určení cen, o fixaci tržních podílů, rozdělení trhu a o zamezení vstupu konkurentů na trh, čímž narušili soutěž na relevantním trhu plynem izolovaných spínacích ústrojí (PISU) pro aplikace nad 72 kV dodávaných samostatně nebo jako součást zapouzdřených rozvodů plynem izolovaných spínacích ústrojí na území České republiky, a to konkrétně účastníci řízení, společnosti:

- ABB Management Services, ABB Switzerland, ABB Ltd. v období od 1. 3. 1991 do 3. 3. 2004, čímž porušili v období od 1. 3. 1991 do 30. 6. 2001 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a v období od 1. 7. 2001 do 3. 3. 2004 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona,
  - ALSTOM v období od 1. 3. 1991 do 25. 9. 2003, čímž porušil v období od 1. 3. 1991 do 30. 6. 2001 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a v období od 1. 7. 2001 do 25. 9. 2003 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona,
  - Areva T&D SA v období od roku 1992 do 3. 3. 2004, čímž porušil v období od roku 1992 do 30. 6. 2001 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a v období od 1. 7. 2001 do 3. 3. 2004 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona,
  - Areva T&D AG v období od 14. 11. 2002 do 3. 3. 2004, čímž porušil zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona,
  - Areva T&D Holding v období od 25. 9. 2003 do 3. 3. 2004, čímž porušil zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona,
  - Schneider v období od 1. 3. 1991 do 13. 3. 2001, čímž porušil v období od 1. 3. 1991 do 13. 3. 2001 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb.,
  - Siemens AG v období od 1. 3. 1991 do 31. 8. 1999 a dále od 1. 4. 2001 do 3. 3. 2004, čímž porušil v období od 1. 3. 1991 do 31. 8. 1999 a v období od 1. 4. 2001 do 30. 6. 2001 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a v období od 1. 7. 2001 do 3. 3. 2004 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona,
  - Siemens Aktiengesellschaft Österreich v období od roku 1995 do 13. 12. 2000 a dále od 1. 4. 2002 do 3. 3. 2004, čímž porušil v období od roku 1995 do 13. 12. 2000 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a v období od 1. 4. 2002 do 3. 3. 2004 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona,
  - VA Tech Transmission & Distribution v období od roku 1. 1. 2000 do 13. 12. 2000 a dále od 1. 4. 2002 do 3. 3. 2004, čímž porušil v období od 1. 1. 2000 do 13. 12. 2000 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a v období od 1. 4. 2002 do 3. 3. 2004 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona,
  - Siemens Transmission and Distribution v období od 1. 3. 1991 do 13. 12. 2000 a dále od 1. 4. 2002 do 3. 3. 2004, čímž porušil v období od 1. 3. 1991 do 13. 12. 2000 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a v období od 1. 4. 2002 do 3. 3. 2004 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona,
  - Nuova Magrini v období od 1. 3. 1991 do 13. 3. 2001 a dále od 1. 4. 2002 do 3. 3. 2004, čímž porušil v období od 1. 3. 1991 do 13. 3. 2001 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a v období od 1. 4. 2002 do 3. 3. 2004 zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona.
3. Ve druhé výrokové části napadeného rozhodnutí správní orgán prvního stupně dle § 7 odst. 1 zákona účastníkům řízení, vyjmenovaným v první výrokové části napadeného rozhodnutí, jednání dle této první výrokové části napadeného rozhodnutí do budoucna zakázal. Ve třetí výrokové části napadeného rozhodnutí správní orgán prvního stupně uložil za porušení § 3 odst. 1 zákona jednotlivým účastníkům řízení pokutu v souhrnné výši 979.221.000,- Kč (konkrétně společnostem: ALSTOM pokutu ve výši 85.581.000,- Kč, Areva T&D SA pokutu ve výši 69.552.000,- Kč, Areva T&D AG pokutu ve výši 58.926.000,- Kč, Areva T&D Holding pokutu ve výši 28.000.000,- Kč, Fuji Electric Holdings pokutu ve výši 44.408.000,- Kč, Fuji Electric Systems pokutu ve výši 44.408.000,- Kč, Hitachi Ltd. pokutu ve výši 54.600.000,- Kč, Hitachi Europe Limited pokutu ve výši 54.600.000,- Kč, JAEPS pokutu ve výši 44.408.000,- Kč, Mitsubishi pokutu ve výši 75.348.000,- Kč, Toshiba pokutu ve výši 70.762.000,- Kč, Siemens AG pokutu ve výši 126.588.000,- Kč, Siemens Aktiengesellschaft Österreich pokutu ve výši

88.816.000,- Kč, VA Tech Transmission & Distribution pokutu ve výši 44.408.000,- Kč, Siemens Transmission and Distribution pokutu ve výši 44.408.000,- Kč a Nuova Magrini pokutu ve výši 44.408.000,- Kč).

4. Správní orgán prvního stupně dospěl totiž ve správním řízení k závěru, který se posléze materializoval v napadeném rozhodnutí, že účastníci řízení uzavřeli a plnili dohody obsažené v GQ-Agreement a EGQ-Agreement, na jejichž základě koordinovali, a to i prostřednictvím výměny informací, své jednání ve vztahu k účasti na výběrových řízeních (projektech) týkajících se plynem izolovaných spínacích ústrojí stanovováním cen a cenové hladiny podávaných nabídek, udržováním stabilní úrovně svých tržních podílů na základě předem odsouhlasených kvót a vzájemným omezováním se v uzavírání licenčních smluv na výrobu plynem izolovaných spínacích ústrojí s potenciálními konkurenty. Tímto jednáním uzavřeli a plnili zakázané a neplatné dohody o určení cen, o fixaci tržních podílů, rozdělení trhu a zamezení vstupu konkurentů na trh, čímž narušili soutěž na relevantním trhu plynem izolovaných spínacích ústrojí (PISU) pro aplikace nad 72 kV dodávaných samostatně nebo jako součást zapouzdřených rozveden plynem izolovaných spínacích ústrojí na území České republiky.
5. Výše zmíněné dohody účastníci řízení, kteří jsou v postavení horizontálních konkurentů, realizovali prostřednictvím vzájemné výměny aktuálních citlivých informací individuálního charakteru týkajících se zejména jejich obchodních záměrů a tržních podílů, které jsou obvykle předmětem obchodního tajemství, neboť odhalují konkurentům postavení jednotlivého účastníka na trhu, přičemž jednotlivý účastník řízení by informace takového charakteru nebyl schopen samostatně a bez kooperace s konkurenty získat. Napadené rozhodnutí dále konstatuje, že dohody obsažené v GQ-Agreement a EGQ-Agreement prostřednictvím kvót rozdělovaly trh mezi evropské a japonské dodavatele PISU produktu a také mezi jednotlivé účastníky řízení, čímž docházelo k fixaci tržních podílů jednotlivých účastníků. Tuto dohodu o rozdělení množství dodávek PISU produktů na relevantní trh správní orgán prvního stupně posoudil jako dohodu o rozdělení trhu. Prvostupňový správní orgán dále v napadeném rozhodnutí dospěl ke zjištění, že účastníci řízení regulovali počet soutěžitelů dodávajících PISU tím, že se vzájemně omezovali v uzavírání licenčních smluv s tzv. neovládanými nabyvateli licencí, čímž zamezovali zvyšování počtu svých potenciálních konkurentů a vytvářeli tak bariéry pro vstup na trh PISU, a tím stabilizovali své tržní podíly.
6. Správní orgán prvního stupně tak v napadeném rozhodnutí deklaroval, že popsány postupů účastníci řízení realizovali tzv. *bid rigging*, neboli dohody o ovlivnění nabídek ve výběrových řízeních. Tyto dohody lze z hlediska možných dopadů na hospodářskou soutěž považovat za nejnebezpečnější typy zakázaných dohod podle § 3 odst. 1 zákona, neboť již samotným principem vyhlašování výběrových řízení a zejména veřejných zakázek je snaha nalézt mezi vzájemnými konkurenty toho soutěžitele, který je schopen nabídnout zadavateli nejvýhodnější podmínky, a to ať na základě „nejnižší“ (respektive nejvýhodnější) ceny nebo kritéria celkové ekonomické výhodnosti. Protisoutěžní účinek shora specifikovaných dohod byl podle správního orgánu prvního stupně posílen vysokými smluvními pokutami za porušení závazků vyplývajících z GQ-Agreement a EGQ-Agreement. Negativní vliv těchto dohod byl dále zdůrazněn délkou jejich trvání od 1. 3. 1991 minimálně do 3. 3. 2004, tedy jak za účinnosti zákona č. 63/1991 Sb., tak zákona. Delikty měly trvajícím charakter a byly vedeny shodným protisoutěžním cílem,

který byl celé období naplňován. Proto bylo jednání posuzováno jako jeden trvajících protisoutěžních deliktů.

II. Rozklady

7. Účastníci řízení, společnosti ALSTOM, Areva T&D Holding, Areva T&D SA, Areva T&D AG, Fuji Electric Holdings, Fuji Electric Systems, Hitachi Ltd., Hitachi Europe Limited, JAEPS, Mitsubishi, Siemens AG, Siemens Aktiengesellschaft Österreich, Siemens Transmission and Distribution, VA Tech Transmission & Distribution, Nuova Magrini a Toshiba podali proti napadenému rozhodnutí včas rozklady, v rámci nichž uplatnili dále uvedené námitky.
8. Ostatní účastníci řízení proti napadenému rozhodnutí rozklad ve stanovené lhůtě, ani později nepodali; vůči těmto účastníkům tedy napadené rozhodnutí marným uplynutím lhůty pro podání rozkladu nabylo právní moci (§ 73 odst. 1 správního řádu).

Rozklad společnosti ALSTOM

Námitka procesních pochybení

9. Účastník řízení namítá, že správní orgán prvního stupně v rámci správního řízení i v napadeném rozhodnutí učinil řadu procesních chyb, které měly zásadní vliv na postavení účastníka řízení a jeho právo na obhajobu.
10. Účastník uvádí, že se správní orgán prvního stupně dostatečně nevypořádal s jeho námitkami a uspěchaným vydáním napadeného rozhodnutí opětovně porušil základní procesní práva účastníka řízení. V této souvislosti upozorňuje účastník řízení zejména na porušení svého práva na slyšení ze strany správního orgánu prvního stupně, když mu nebyl poskytnut dostatečný časový prostor pro vyjádření k jednotlivým přípisům správního orgánu prvního stupně a následně k obsahu spisu a podkladům pro vydání napadeného rozhodnutí, neboť pro předložení informací či dokumentů byly účastníkům řízení stanovovány lhůty v délce přibližně 7-15 dnů. Správní orgán prvního stupně vůbec nebral v úvahu, že všichni účastníci řízení jsou zahraniční právnické osoby, které nekomunikují česky a že tedy již samotné pořízení překladu vyžaduje několik dnů. Účastníkům řízení tedy nebylo poskytnuto dostatečné množství času k tomu, aby řádně připravili svoji obhajobu, ačkoliv správní řízení bylo vedeno ve věci jednoho z nejzávažnějších porušení zákona.

Námitka nedostatečnosti skutkových zjištění

11. Účastník rovněž uvádí, že správní orgán prvního stupně se v rámci vyšetřování údajné kartelové dohody a v následném správním řízení zcela spoléhal na materiály a informace poskytnuté účastníky řízení, společnostmi náležejícími do holdingu ABB, přičemž ze strany těchto účastníků je zjevná snaha přesvědčit správní orgán prvního stupně o aplikovatelnosti Programu aplikace mírnějšího režimu při ukládání pokut u zakázaných dohod narušujících soutěž, při jejichž splnění lze členům takových zakázaných dohod neuložit pokutu nebo vyšší pokuty podstatně snížit (dále též „program mírnějšího režimu“). Ze spisu pak dle názoru účastníka nevyplývá, že by správní orgán prvního stupně jakýmkoliv způsobem ověřoval původ a věrohodnost důkazů

poskytnutých účastníky řízení, společnostmi holdingu ABB, např. prostřednictvím svědeckých výpovědí osob zúčastněných na jednáních údajného kartelu.

12. Dále účastník řízení namítá, že samotný fakt, že seznam projektů v České republice, které měly být diskutovány účastníky PISU kartelu, se překrývá se seznamem projektů vyhotoveným správním orgánem prvního stupně v rámci správního řízení, nijak neprokazuje, že tyto projekty byly účastníky skutečně diskutovány či ve vztahu k České republice jakkoliv posuzovány a projednávány a že tedy došlo k porušení § 3 zákona, přičemž informace o plánovaných projektech jsou veřejně dostupné. Rovněž tak jsou veřejně přístupné informace o tom, s kým byla smlouva o dodávkách PISU uzavřena a jaká byla nabídková cena, a není tedy nijak obtížné příslušný seznam projektů vyhotovit.
13. Dle tvrzení účastníka z odpovědí odběratelů PISU zařízení oslovených správním orgánem prvního stupně v rámci šetření kartelové dohody a opětovně v rámci správního řízení, založených ve správním spise rovněž vyplývá, že výběrových řízení se vedle účastníků tohoto správního řízení účastnilo značné množství dalších subjektů, z nichž řada tato řízení vyhrála. Správní orgán prvního stupně se v napadeném rozhodnutí nijak nezabýval analýzou toho, zda tyto subjekty rovněž byly účastníky údajné kartelové dohody, resp. zda byly těmito účastníky ovlivňováni.
14. Účastník tedy namítá, že správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, což rovněž činí toto rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Námítka nedostatečného právního zhodnocení závěru o odpovědnosti mateřské společnosti za jednání její divize/dceřiné společnosti

15. Správní orgán prvního stupně dle tvrzení účastníka řízení dále dostatečně nezdůvodnil svůj závěr, proč by účastník měl být považován za odpovědného za údajné protisoutěžní jednání své divize/dceřiné společnosti, přičemž tento koncept ani nemá oporu v legislativě České republiky.
16. Účastník řízení dále uvádí, že správní orgán prvního stupně se v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal s důkazy předloženými účastníkem a prokazujícími, že účastník nevykonával rozhodující kontrolu nad obchodní politikou T&D sektoru.

Námítka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o uložení pokuty

17. V souvislosti s výší pokuty účastník řízení namítá, že správní orgán prvního stupně při rozhodování o udělení pokut účastníkům řízení dostatečně nezdůvodnil způsob jejich výpočtu a navýšení v případě společností, které vykonávaly funkci Sekretáře; tato funkce byla zcela administrativní a v žádném případě ji nelze interpretovat jako roli vůdce kartelu.
18. Role Sekretariátu byla, dle účastníkovy tvrzení, zcela dobrovolná, vykonávaná se souhlasem a podporou ostatních účastníků správního řízení a navíc čistě administrativní. Nejednalo se tedy o převzetí jakési vedoucí role v údajném kartelu. O tom dle názoru účastníka svědčí i skutečnost, že o oznámených projektech a jejich přidělení nerozhodoval Sekretariát (jak by tomu bylo v případě vedoucí role),

ale společně všichni účastníci smluv. V každém případě je podle účastníka řízení zvýšení pokuty o 50 % zjevně nepřiměřené a neodpovídající skutečné roli Sekretariátu.

19. Účastník uvádí, že správní orgán prvního stupně nezveřejnil žádnou metodiku pro výpočet a udělování sankcí za porušení soutěžního práva. Účastníku řízení není proto jasné, jakým způsobem byla vypočtena základní částka pokuty. Jediným vodítkem pro účastníka tedy zůstává § 22 odst. 2 zákona. Správní orgán prvního stupně ovšem v napadeném rozhodnutí neuvedl žádné detaily o tom, jakým způsobem dospěl k určení konečné částky pokuty udělené jednotlivým účastníkům, zejména jaké procento obratu jednotlivých účastníků bylo použito pro výpočet a jakým způsobem byly stanoveny procentní částky navýšení pokuty za přitěžující okolnosti.
20. Dle názoru účastníka je rozhodnutí o uložení pokuty nejasné, a tudíž i nepřezkoumatelné.

Petit rozkladu

21. Ze všech uvedených důvodů navrhuje účastník řízení předsedovi Úřadu, aby rozkladem napadené rozhodnutí bylo zrušeno a aby správní řízení sp. zn. S 222/06 bylo zastaveno.

Rozklady společností Areva T&D Holding, Areva T&D SA a Areva T&D AG

Námítka nedostatečných skutkových zjištění

22. Účastníci řízení v rozkladu namítají, že závěry správního orgánu prvního stupně jsou založeny na nedostatečném zjištění skutkového stavu a jsou právně nepodložené.
23. Účastníci rovněž tvrdí, že žádná ze společností náležejících do holdingu Areva neuzavřela GQ-Agreement a EGQ-Agreement. Ve správním řízení nebyla prokázána existence protisoutěžního jednání. Správní orgán prvního stupně dovozuje odpovědnost za protisoutěžní jednání pouze ze skutečnosti, že od určitých dat tyto společnosti existovaly jako samostatné právní subjekty; při určování odpovědnosti za protisoutěžní praktiky není podle jejich názoru rozhodující den vzniku právní subjektivity, ale den případného zahájení protisoutěžního jednání.
24. Dále účastníci uvádí, že v případě šetření kartelových dohod spočívá tíha dokazování na správním orgánu prvního stupně. Ve světle aplikovatelných českých předpisů i rozhodovací praxe Evropské komise byl správní orgán prvního stupně povinen prokázat, že každá ze společností holdingu Areva se dopustila jednání, které jí správní orgán prvního stupně přisuzuje, za které jí udělil pokutu a za které dokonce společností Areva T&D SA a Areva T&D AG pokutu zvýšil o 50 %. Důkazní břemeno však, dle tvrzení účastníků řízení, správní orgán prvního stupně neunesl. Účastníci se domnívají, že se správní orgán prvního stupně nezabýval chováním jednotlivých společností náležejících do holdingu Areva, dokumenty ve spise, kterými správní orgán prvního stupně prokazuje kartelovou dohodu, uvádějí pouze názvy skupin, např. ALSTOM, Areva, Siemens, Hitachi, bez dalšího určení, o jakou konkrétní společnost z dané skupiny se jedná. Správní orgán prvního stupně tak, dle mínění účastníků, neprokázal jednotlivým společnostem náležejícím do holdingu Areva, tedy společností Areva T&D Holding, Areva T&D SA a Areva T&D AG, že některá

z nich, nebo všechny, se dopustily nějakého protisoutěžního jednání a že to tedy byly právě ony, nebo některá z nich, kdo protiprávně jednal.

25. Účastníci rovněž nesouhlasí s tím, že pokuta byla uložena i společnosti Areva T&D Holding s odůvodněním, že tato společnost kontroluje své dceřiné společnosti, které generují obrat. Správní orgán prvního stupně si byl vědom toho, že tato společnost nemá žádný obrat a že je a byla pouze prázdou schránkou, která byla prostředkem k nabytí určité skupiny společností od společnosti ALSTOM.

Nesprávné právní posouzení odpovědnosti

26. Účastníci namítají, že správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí pominul ustálenou rozhodovací praxi Evropské komise a judikaturu Evropského soudního dvora, kteří v případě skupiny a dceřiných společností ve skupině připisují odpovědnost za případné protisoutěžní jednání dceřiné společnosti osobě kontrolující a ovládající danou dceřinou společnost, srov. např. rozsudek Evropského soudního dvora 279/98P ve věci *Cascades v Komise*, [2000] ECR I-09693, rozhodnutí Evropské komise ve věci *Dyestuff*, OJ L 195 07/08/1969 a rozsudek Evropského soudního dvora C-286/98 ve věci *Stora Kopparbergs Bergslags v Komise*, [2000] ECR I-09925.
27. Dle tvrzení účastníků řízení tedy správní orgán prvního stupně nesprávně přisoudil odpovědnost za uvedené protisoutěžní jednání každé ze společností náležejících do holdingu Areva a *de facto* za jedno jednání udělil třem subjektům tři velmi vysoké pokuty.
28. Účastníci dále uvádí, že v období po 9. 1. 2004, tedy poté, co se společnosti T&D Holding Etranger, ALSTOM T&D SA a ALSTOM T&D AG staly součástí holdingu Areva pod názvy Areva T&D Holding, Areva T&D SA, a Areva T&D AG, možné iniciativy a praktiky v rozporu s předpisy na ochranu hospodářské soutěže byly na straně společnosti ALSTOM a jednalo se o výkon její vůle, nikoli o volní jednání jejich dceřiných společností.

Nepřiměřenost výše pokut

29. Rovněž v souvislosti s výší uložených pokut účastníci řízení argumentují tím, že správní orgán prvního stupně neprokázal, která ze společností holdingu Areva fungovala v roli sekretáře kartelu. Bez jakéhokoliv opodstatnění byla společností Areva T&D SA a Areva T&D AG pokuta o 50 % zvýšena. Navíc tato funkce je pouze funkcí administrativní. Účastníci odmítají tvrzení, že sekretář řídil chod kartelu.
30. Účastníci rovněž uvádí, že správní orgán prvního stupně měl při uložení pokut zohlednit krátkodobost jednání (pouze od 9. 1. 2004). Účastníci nemohou nést žádnou odpovědnost spojenou s aktivitami v oblasti T&D za období před 22. 12. 2003, neboť před tímto datem žádné takové nevykonávali.
31. Dle názoru účastníků nezohlednil správní orgán prvního stupně hledisko prospěchu, jaký z protisoutěžního jednání dané subjekty mají, přičemž zdůrazňují, že holding Areva na území České republiky nerealizoval jediný projekt. Tyto údaje dle názoru účastníků rovněž poukazují na nesoulad mezi pokutou udělenou účastníkovi, společnosti ALSTOM, a pokutami udělenými společností náležejícím do holdingu Areva.

Námítka procesních vad řízení

32. Dle názoru účastníků se správní orgán prvního stupně dopustil pochybení, když nezkoumal, kdo konkrétně se protisoutěžního jednání dopustil, a také tím, že se společnostmi holdingu Areva zacházel jako s jediným subjektem, což potvrzuje i skutečnost, že právnímu zástupci společností holdingu Areva zaslal správní orgán prvního stupně tři vyhotovení napadeného rozhodnutí, avšak neoznačil, které z těchto vyhotovení je určeno jaké společnosti holdingu Areva. Vzhledem k tomu, že jedno vyhotovení napadeného rozhodnutí bylo doručeno dne 12. 2. 2007 a další dvě vyhotovení byla doručena dne 13. 2. 2007, není účastníkům jasné, jaký je počátek běhu lhůty pro odvolání pro každou ze společností holdingu.
33. Závěrem účastník uvádí, že napadené rozhodnutí nijak nenavazovalo na úkony správního orgánu prvního stupně učiněné v průběhu řízení a rozhodnutí, tvrzení a závěry v něm obsažené jsou pro účastníka zcela neočekávané.

Petit rozkladů

34. Ze všech uvedených důvodů navrhují účastníci řízení předsedovi Úřadu, aby rozkladem napadené rozhodnutí bylo zrušeno a správní řízení sp. zn. S 222/06 bylo zastaveno nebo aby rozklady napadené rozhodnutí změnil v tom smyslu, že účastníkům řízení se podstatně snižují pokuty.

Rozklady společností Fuji Electric Holdings a Fuji Electric Systems*Námítka nesprávného právního posouzení*

35. Účastníci řízení namítají, že správní orgán prvního stupně nesprávně dovodil, že účastníci byli v období od září 2000 do 3. 9. 2002 stranou zakázané a neplatné dohody a že jednání účastníků vedla k ohrožení hospodářské soutěže na území České republiky a dále že neexistovaly žádné polehčující okolnosti ve vztahu k účastníkům řízení při stanovení výše pokut jim uložených.
36. Účastníci tvrdí, že nikdy nebyli členem zakázané kartelové dohody, která je předmětem správního řízení. Účastníci řízení opustili kartel před tím, než nabyl účinnosti zákon; jednání účastníka řízení, společnosti Fuji Electric Holdings, která měla jen minimální tržní podíl, mělo minimální či spíše žádný dopad na hospodářskou soutěž na území České republiky kvůli existenci nepřekonatelných překážek pro vstup na tento trh; výše uložených pokut nebyla dostatečně odůvodněna.
37. Účastníci řízení tvrdí, že se nedopustili porušení předpisů na ochranu hospodářské soutěže. Správní orgán prvního stupně, dle názoru účastníků, neprokázal jejich účast na kartelu. Za nesprávná pak označují účastníci tvrzení správního orgánu prvního stupně o tom, že dne 7. 5. 2001 založily společnosti Fuji Electric Systems, Hitachi, Ltd. a Meidensha Corporation (dále též „Meidensha“) společný podnik s názvem JAEPS. Dle tvrzení účastníků se nejednalo o Fuji Electric Systems, ale Fuji Electric Co. Ltd., která společně se společnostmi Hitachi Ltd. a Meidensha společný podnik JAEPS, založila.

38. Účastníci uvádí, že správní orgán prvního stupně neprokázal účast zaměstnanců účastníka řízení, společnosti Fuji Electric Systems, v PISU kartelu. Pan [...], ani pan [...] nikdy nebyli zaměstnanci Fuji Electric Systems, nýbrž pracovali ve Fuji Electric Co., Ltd., a následně byli převedeni do společnosti JAEPS (pan [...] ke dni 1. 4. 2002 a pan [...] ke dni 1. 10. 2002).
39. Účastníci se dále domnívají, že správní orgán prvního stupně nepředložil důkazy, které by prokazovaly jejich účast v PISU kartelu po září 2000, neboť například seznam projektů za období 1989 až 1999 předložený účastníky řízení, společnostmi náležejícími do holdingu ABB, který je součástí správního spisu, obsahuje kód F představující Fuji, ovšem podobné seznamy pro období prosinec 2000 až březen 2002, žádný kód F nebo jinou zmínku o Fuji neobsahuje. Správní orgán prvního stupně měl předložit důkazy prokazující účast společností náležejících do holdingu Fuji v PISU kartelu do 30. 9. 2002.
40. Dle názoru účastníků správní orgán prvního stupně nesprávně a v rozporu se základními principy správního řízení požadoval po účastnících řízení, aby předložili důkazy prokazující neexistenci jejich účasti v PISU kartelu. Je přitom fakticky nemožné prokázat neexistenci určité skutečnosti nebo faktu.

Námítka procesních pochybení

41. Dle názoru účastníků řízení správní orgán prvního stupně nesplnil základní pravidla a principy ovládající správní řízení, a to zejména povinnost správního orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dále povinnost zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníků řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, a konečně povinnost správního orgánu dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, z čehož vyplývá i povinnost posuzovat rozdílné případy proporcionálně rozdílně.

Námítka existence bariér vstupu na relevantní trh

42. Účastníci řízení uvádí, že důvodem, proč nevstoupili na český nebo evropský trh, nebyla existence PISU kartelu, ale nepřekonatelné překážky, jako například poprodejní servisní síť, přepravní náklady, místní standardy, úroveň napětí, IBC standardy, jazykové záležitosti a preference evropských zákazníků. Tato skutečnost je, dle mínění účastníků řízení, prokázána i jejich absencí na těchto trzích před rokem 1988, kdy byl GQ-Agreement uzavřen. Účastníci dále uvádí, že vstup na český trh PISU by pro ně byl obtížný i s ohledem na velikost celého holdingu Fuji ve vztahu k takovým gigantům, jako jsou například holdingy Hitachi a Toshiba.

Námítka nedůvodné výše pokuty

43. Účastníci se domnívají, že jim pokuty neměly být uloženy, respektive, že jejich výše je neodůvodněná.
44. Dále účastníci řízení tvrdí, že přestože správní orgán prvního stupně předložil souhrn skutečností a faktů, ke kterým při stanovení výše pokuty jednotlivým účastníkům údajně přihlížel, ve skutečnosti podle toho nepostupoval, neboť např. při srovnání pokuty

uložené účastníku, společnosti Toshiba (70.762.000,- Kč), účastníku, společnosti Mitsubishi (75.348.000,- Kč) a účastníkům, společností náležejícím do holdingu Fuji (88.816.000,- Kč), vychází zjevná nepřiměřenost.

45. Účastníci rovněž uvádí, že nelze nijak zdůvodnit uložení pokuty dceřiné a rovněž mateřské společnosti za jediné jednání. Zároveň by pokuty společností Fuji Electric Holdings a Fuji Electric Systems neměly být uloženy v totožné výši, a to s ohledem na jejich konsolidované obraty a další faktory.
46. Účastníci řízení poukazují na skutečnost, že celosvětové tržní podíly účastníků řízení, společností Toshiba a Mitsubishi byly ve srovnání s účastníkem, společností Fuji Electric Holdings, jehož podíl dosahoval okolo 2 %, mnohem vyšší; správní orgán prvního stupně měl zohlednit tento poměr tržních podílů, jakož i rozdíly v konsolidovaném obratu těchto společností.
47. Dle názoru účastníků řízení by měla být ve výši pokut také zohledněna rozdílná délka účasti jednotlivých účastníků v kartelu (např. společnosti Mitsubishi a Toshiba působily v kartelu do 3. 3. 2004, zatímco společnost Fuji Electric Holdings toliko do 30. 9. 2002), a také skutečnost, že jednání účastníků, společností náležejících do holdingu Fuji a dalších japonských společností měla ve srovnání s jejich evropskými konkurenty mnohem menší, pokud vůbec nějaký, dopad na hospodářskou soutěž v České republice.
48. Za neodůvodněné a nepřípustné považují účastníci zvýšení základní částky pokuty o 30 % pro údajnou existenci přitěžujících okolností, a to zejména s ohledem na skutečnost, že správní orgán prvního stupně neprokázal účastníkům řízení úmyslné protisoutěžní chování nebo jejich aktivní roli po 1. 7. 2001.

Námítka podstatných chyb v odůvodnění napadeného rozhodnutí

49. Na závěr účastníci namítají, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje řadu chyb, které mohly vést k nesprávným závěrům. Správní orgán prvního stupně dle mínění účastníků neopravil chyby, které byly namítány ze strany ostatních účastníků řízení v jejich vyjádřeních k podkladům k rozhodnutí.
50. Dle vyjádření účastníků společnost Nissin nikdy nebyla účastníky převzata, ani společností JAEPS. Jedná o samostatnou společnost, která se zabývá výrobou PISU produktů, a proto skutečnost, že správní orgán prvního stupně nevedl řízení i s touto společností, přestože její pozice v rámci kartelu je podobná pozici účastníků, je v rozporu se zásadou rovného zacházení.

Petit rozkladů

51. Ze všech uvedených důvodů navrhuje účastníci řízení předsedovi Úřadu, aby rozkladem napadené rozhodnutí bylo zrušeno a aby správní řízení sp. zn. S 222/06 bylo zastaveno.

Rozklady společností Hitachi Ltd., Hitachi Europe Limited a JAEPS*Námitka porušení zásady materiální pravdy*

52. Účastníci řízení namítají, že správní orgán prvního stupně nesprávně a nedostatečně objasnil skutečný stav věci, čímž porušil zásadu materiální pravdy zakotvenou v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). Účastníci uvádí, že jejich účast na GQ-Agreement, která se na Českou republiku výslovně nevztahovala, skončila v roce 1999. V období let 2002 až 2004 byli účastníci řízení zapojeni pouze do aktivit, které se GQ-Agreement vůbec netýkaly a které neměly žádný dopad na Českou republiku.
53. Účastníci poukazují na skutečnost, že správní orgán prvního stupně nedisponuje důkazy prokazujícími, že by se účastníci zapojili do jakýchkoliv diskusí o rozdělování českých projektů. Účastníci dále zdůrazňují, že podmínky písemného GQ-Agreement neobsahují žádná ustanovení o geografickém rozdělení trhu, ani závazek japonských účastníků řízení nedodávat PISU produkty nebo se neúčastnit alokace projektů na určitých územích. Účastníci namítají, že správní orgán prvního stupně zcela spoléhá na tvrzení účastníků řízení, společností náležejících do holdingu ABB, uvedená v jejich žádosti o aplikaci programu mírnějšího režimu, při dovozování údajného tržního bojkotu, přičemž upozorňují, že tato vágní a nepodložená tvrzení nemají žádnou oporu v důkazech obsažených ve spise.
54. Naopak účastníci tvrdí, že systém založený GQ-Agreement byl velmi nepružný a byl spojen s vysokými administrativními náklady způsobenými širokou geografickou působností GQ-Agreement a jejími rigidními psanými pravidly (tj. systémem fixních tržních kvót), jež byla obtížně realizovatelná a kontrolovatelná, proto bylo pro účastníky nemyslitelné připojit se v roce 2002 ke schématu, které by se byť jen vzdáleně podobalo GQ-Agreement systému. Namísto toho se účastníci v červenci 2002 připojili k novému schématu, které se soustředilo na Střední Východ a Jihovýchodní Asii, a které používalo pružné procedury, fungovalo na základě balíků projektů a nikoliv na základě kvót a nebyly s ním spojeny vysoké administrativní náklady jako v případě GQ-Agreement systému.
55. Dále účastníci řízení uvádí, že správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí opakovaně spoléhá na případ účastníka řízení, společnosti náležející do holdingu Fuji, který dodal PISU společnosti ČEZ, a dovozuje z toho, že český trh byl pro japonské výrobce přístupný. Účastníci ovšem poukazují na skutečnost, že tento projekt byl jediným projektem za celé období od roku 1988 do roku 2004, ve kterém dodal PISU japonský účastník řízení a je třeba vzít rovněž v úvahu, že tento prodej byl uskutečněn prostřednictvím subdodavatele a nikoliv přímo do České republiky; skutečnost, že finální destinací produktu byla Česká republika, nemůže být považována za důkaz o vstupu samotného japonského dodavatele na trh. Tato nepřímá dodávka byla navíc uskutečněna v roce 1993, přičemž správní orgán prvního stupně ukládá pokutu za období od července 2001 do března 2004.
56. Účastníci zdůrazňují, že nikdy neměli žádný obchodní zájem vstoupit na český trh PISU a nepovažovali Českou republiku za potenciální trh pro své produkty PISU, neboť si byli vědomi nepřekonatelných překážek vstupu na trh PISU v širší kontinentální Evropě a neměli důvod se domnívat, že by se bariéry vstupu na český trh jakkoliv lišily. V této

souvislosti účastníci dále uvádí, že náklady na zřízení lokální výroby či naopak vysoké náklady na přepravu, cla, poplatky a pojištění v případě, že by chtěli dovážet PISU produkty z existujících výrobních závodů v Japonsku, účinně bránily účastníkům v tom, aby mohli úspěšně soutěžit na takovém novém trhu.

57. Účastníci rovněž uvádí, že k tomu, aby se výrobky japonských dodavatelů kvalifikovaly pro evropský trh, by museli japonští výrobci učinit nákladné a časově náročné změny v technickém provedení svých výrobků a podstoupit náročné testovací procedury. Rovněž rozdíly mezi standardy Mezinárodní elektrotechnické komise a Japonské elektrické komise jsou evropskými zákazníky vnímány jako významné. Evropské zákazníci se zdají být daleko rigidnější, co se týče technických standardů, a jsou ochotni používat pouze takové zařízení PISU, které vyhovuje standardům Mezinárodní elektrotechnické komise. Dále účastníci uvádí, že v rámci procesu kvalifikace u evropských zákazníků by museli japonští výrobci navíc vynaložit další náklady nutné k tomu, aby byly jejich PISU produkty otestovány a certifikovány nezávislými zkušebními autoritami. Ve srovnání s evropskými výrobci PISU jsou, dle tvrzení účastníků řízení, japonští výrobci znevýhodněni podstatně delšími dodacími lhůtami a možnými jazykovými bariérami.

Námítka porušení zásady in dubio pro reo

58. Dle mínění účastníků správní orgán prvního stupně neunesl důkazní břemeno a porušil zásadu *in dubio pro reo*, když v průběhu správního řízení shromáždil a spoléhal se převážně na informace pocházející od jednoho zdroje, a to účastníků řízení, společností náležejících do holdingu ABB, a na základě těchto tvrzení činil závěry bez toho, aby měl pro vyslovení pravdivosti těchto tvrzení jakoukoliv oporu v provedených důkazech. Účastníci dále tvrdí, že správní orgán prvního stupně nechal na vědomí některé klíčové důkazy předložené účastníky řízení a nesprávně zhodnotil důkazy poskytnuté účastníky, společností náležejících do holdingu ABB, i jinými účastníky.
59. Účastníci zejména poukazují na skutečnost, že důkazy poskytnuté správnímu orgánu prvního stupně panem [...] jsou pro většinu období, za které může Úřad protisoutěžní jednání postihnout, zcela irelevantní. Pan [...] byl penzionován v červenci 2002 a od té doby nebyl do kartelu nijak zapojen.
60. Účastníci dále namítají, že správní orgán prvního stupně nepředložil žádné důkazy na podporu některých svých tvrzení, a to zejména pro skutečnost, zda měli japonští výrobci PISU povědomí o evropských projektech, rovněž o existenci dohody o rozdělení trhu na celosvětové úrovni, a dále pro tvrzení, že japonští účastníci řízení nedodávali PISU produkty do České republiky na základě dohody o tom, že nebudou na český trh vstupovat.
61. Správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí dle názoru účastníků řízení užívá některé výrazy nekonzistentně a vágně, což naznačuje, že při vyvozování svých závěrů používá široká zobecnění a nikoliv skutková zjištění, která by měla oporu v důkazech. Jedná se zejména o výrazy „účastníci“ a „účastníci řízení“ a „zakázané dohody“, které jsou často používány bez toho, aniž by byly uvedeny detaily, jež by umožnily pochopit, které konkrétní společnosti jsou nařčeny z účasti na jakých dohodách. To dle mínění účastníka způsobuje, že je napadené rozhodnutí vágní, nejednoznačné a obtížně přezkoumatelné.

Námítka nesprávného právního posouzení

62. Dle názoru účastníků je právní hodnocení uvedené v napadeném rozhodnutí postaveno na nesprávných skutkových zjištěních a v důsledku toho je rovněž chybné. Správní orgán prvního stupně tím, že uložil účastníkům řízení pokuty na základě nesprávného právního posouzení vycházejícího z nesprávných skutkových zjištění, porušil zásadu legality obsaženou v § 2 odst. 2 správního řádu.

Námítka nepřezkoumatelnosti výše uložené pokuty

63. Účastníci řízení se domnívají, že kalkulace výše pokut uložených jednotlivým účastníkům řízení je nepřezkoumatelná, přičemž uložené pokuty jsou navíc v rozporu se zásadou proporcionality a rovného zacházení. Účastníci tvrdí, že správní orgán prvního stupně zejména nevzal patřičně v úvahu velmi krátkou dobu údajného protisoutěžního jednání účastníka řízení, společnosti Hitachi Ltd. (tj. pouhé 3 měsíce) a skutečnost, že účastník řízení, společnost Hitachi Europe Limited, nikdy nepůsobil v oblasti PISU a i kdyby působil, měl by být považován za jediného soutěžitele (resp. jediný hospodářský celek) společně s účastníkem řízení, společností Hitachi Ltd., neboť se jedná o stoprocentní dceřinou společnost, která nikdy v podstatných ohledech nepůsobil nezávisle na své mateřské společnosti. Způsob uložení sankce považují účastníci za nezákonný, neboť nelze jedno protiprávní jednání postihnout dvakrát. Účastníci rovněž uvádí, že výše pokut uložených správním orgánem prvního stupně je nepřiměřená ve srovnání s pokutami uloženými ostatním účastníkům řízení s ohledem na relativně nízký podíl účastníků, společností náležejících do holdingu Hitachi, na globálních prodejkách PISU produktů, s ohledem na velmi krátké trvání údajného protisoutěžního jednání (tj. pouhé 3 měsíce), neexistenci jakýchkoliv prodejů PISU produktů v České republice, velmi vysoké bariéry vstupu na český trh, kterým čelili, a s ohledem na skutečnost, že se účastníci řízení neúčastnili jakýchkoliv diskusí nebo alokací projektů týkajících se českého trhu.
64. Účastníci řízení správnímu orgánu prvního stupně dále vytýkají, že zcela opomněl posoudit skutečný dopad jednání účastníků na relevantní trh. Nemohl tak posoudit ani závažnost údajného protisoutěžního jednání. Správní orgán prvního stupně rovněž opomněl diferencovat mezi jednáním těch účastníků, kteří aktivně působili v České republice, a údajným pasivním jednáním účastníků, společností náležejícím do holdingu Hitachi a JAEPS. Obdobně správní orgán prvního stupně uložil účastníkům, společností holdingu Hitachi a JAEPS svévolně a neodůvodněně další sazbu vedle základní částky pokuty za údajné úmyslné a aktivní porušení zákon.
65. Podle názoru účastníků uložil správní orgán prvního stupně pokuty v rozporu s § 22 odst. 2 zákona.

Petit rozkladů

66. Ze všech uvedených důvodů navrhují účastníci řízení předsedovi Úřadu, aby rozkladem napadené rozhodnutí bylo zrušeno a správní řízení sp. zn. S 222/06 bylo zastaveno nebo aby rozklady napadené rozhodnutí změnil v tom smyslu, že účastníkům řízení se podstatně snižují pokuty, resp. aby zcela upustil od uložení pokut.

Rozklad společnosti Mitsubishi*Namítaná pochybení ve skutkovém a právním posouzení věci*

67. Dle námitek uvedených v rozkladu správní orgán prvního stupně neprokázal, že se účastník řízení na území České republiky účastnil dohody nebo jednání zakázaného podle § 3 odst. 1 zákona.
68. Účastník řízení namítá, že GQ-Agreement se nevztahoval na český trh. Nelze dle jeho mínění dovést, že seznam zemí, na jejichž území se GQ-Agreement nevztahoval, byl taxativní. Správní orgán prvního stupně dle názoru účastníka rovněž chybně dovedl, že se účastník řízení při rozhodování o vstupu na trh České republiky řídil a postupoval dle GQ-Agreement, resp. že se zúčastnil jednání, na kterých ve vztahu k českému trhu docházelo k přidělování projektů, určování cen nebo rozdělení českého trhu. Účastník řízení uvádí, že japonští účastníci řízení nikdy nedodržovali kvóty stanovené v GQ-Agreement, tudíž se touto smlouvou nikdy neřídili.
69. Účastník dále uvádí, že se správní orgán prvního stupně nevypořádal s tvrzením účastníka, že se na český trh vztahoval pouze EGQ-Agreement. V této souvislosti účastník poukazuje na rozpor v tvrzení, že se EGQ-Agreement vztahoval na Českou republiku, a tudíž že by její území podléhalo režimu dvou odlišných smluv, a to EGQ-Agreement a GQ-Agreement.
70. Účastník řízení dále namítá, že správní orgán prvního stupně se v napadeném rozhodnutí dopustil řady tvrzení, která jsou z vnitřní logiky protichůdná. Jako příklad uvádí tvrzení, že se japonští účastníci řízení řídili GQ-Agreement na českém trhu, a při tom poukazuje na absenci alokace kvót způsobem stanoveným v GQ-Agreement, kdy dle názoru účastníka jediným vysvětlením může být fakt, že GQ-Agreement se neaplikoval na český trh.
71. Správní orgán prvního stupně dle názoru účastníka nesprávně posoudil trvání GQ-Agreement, čímž dospěl k chybnému závěru, že jednání účastníka je trvajícím správním deliktem, a to nepřetržitě od 1. 3. 1991 do 3. 3. 2004. Účastník má za to, že mechanismus dohodnutý v GQ-Agreement zanikl po odchodu účastníka řízení, společnosti Siemens AG, v roce 1999 a od té doby se dle GQ-Agreement nepostupovalo. Schůzky, jichž se účastník po roce 1999 účastnil sloužily výhradně k jednání o projektech na Středním Východě a v Asii, což dosvědčují i tabulky použité správním orgánem prvního stupně v napadeném rozhodnutí.

Námítka nedostatečného důkazního materiálu

72. Účastník namítá, že spisový materiál shromážděný správním orgánem prvního stupně neobsahuje důkazy o tom, že by účastník dodržoval či jednal v souladu s GQ-Agreement, že by se zástupci účastníka účastnili jakéhokoli setkání účastníků řízení, na kterém by byly projednávány české projekty PISU, dále že seznam projektů PISU neobsahuje žádné informace naznačující, že by se účastník řízení účastnil jakéhokoli projektu PISU. Správní orgán prvního stupně rovněž neprokázal, že by účastník řízení byl nějakým českým zákazníkem vyzván k předložení nabídky týkající se dodávky PISU produktu, nebo že by odmítl takovou nabídku zpracovat. Rovněž nebylo prokázáno, že by účastník byl ostatními výrobci PISU informován o projektech PISU v České

republiky ani o rozdělování těchto projektů mezi výrobce PISU či jiné nezákonné činnosti v České republice, tedy že by účastník řízení ve vztahu k českému trhu tento trh omezoval neuzavíráním licenčních smluv nebo realizoval tzv. bid rigging (dohody o ovlivňování nabídek).

73. Dle názoru účastníka řízení správní orgán prvního stupně neprokázal, že účastník uzavřel a plnil dohodu obsaženou v GQ-Agreement na českém trhu PISU a na jejím základě koordinoval své jednání ve vztahu k výběrovým řízením v České republice týkajícím se dodávek PISU produktů. Správní orgán prvního stupně dále neprokázal, že účastník realizoval zakázané a neplatné dohody o určení cen PISU produktů na českém trhu, fixaci tržních podílů na českém trhu PISU a rozdělení českého trhu PISU a zamezení vstupu konkurence na tento trh prostřednictvím výměny informací o českém trhu PISU, obchodních záměrech a tržních podílech, a dále že účastník reguloval svou licenční politiku s tzv. neovládanými nabyvateli licencí, a tím snižoval počet svých konkurentů a vytvářel tak bariéry pro vstup na český trh PISU, případně že tak stabilizoval své tržní podíly. Správním orgánem prvního stupně tak dle názoru účastníka nebylo prokázáno, že jednání účastníka vedlo či mohlo vést k narušení hospodářské soutěže na území České republiky, resp. nebylo prokázáno, že účinkem a úmyslem jednání účastníka bylo narušit hospodářskou soutěž na relevantním trhu.

Námítka bariér vstupu na relevantní trh

74. Správní orgán prvního stupně dle názoru účastníka řízení rovněž nevyvrátil jeho námitku, že chování účastníka související s rozhodnutím nevstoupit na český trh souvisí s bariérami vstupu, nikoliv s jednáním dle GQ-Agreement. Účastník uvádí, že správní orgán prvního stupně neopírá svůj závěr o žádné argumenty, jimiž by tvrzení opaku účastníka vyvrátil. Účastník namítá, že se správní orgán prvního stupně nedostatečně zabýval ekonomickými a technickými posudky, které účastník předložil a které nade vše pochybnost dokazují, že trh Evropských společenství byl pro japonské výrobce PISU *de facto* nepřístupný. Správní orgán prvního stupně se rovněž nezabýval sdělením účastníka, v němž uvedl, že neměl PISU produkty vhodné pro český trh a náklady na jejich vývoj by se účastníku vzhledem k velikosti tohoto trhu nikdy nevrátily. V této souvislosti účastník označuje způsob, jakým správní orgán prvního stupně vyvrátil jeho námitky týkající se bariér vstupu na český trh, za zcela nevěrohodný. Dle jeho názoru jej nelze srovnávat s japonskými výrobci např. z oblasti automobilového průmyslu či elektroniky. Účastník uvádí, že případ dodávky PISU produktu účastníkem řízení, společností náležející do holdingu Fuji v roce 1993 nelze v této souvislosti považovat za hodnověrný důkaz. Správní orgán prvního stupně rovněž neprovedl účastníkem navrhovaný důkaz ekonomickou studií trhu PISU na území České republiky, jejíž součástí by bylo i prozkoumání překážek, jimž čelí japonští dodavatelé při vstupu na český trh PISU.
75. Dle názoru účastníka správní orgán prvního stupně nesprávně posoudil a aplikoval analýzy společností CRA International a JRM, když v napadeném rozhodnutí použil citace vytržené z kontextu a navozující zcela mylný dojem. Účastník je přesvědčen, že jím poskytnuté důkazy svědčí o tom, že jím vyráběné PISU produkty nemohly evropským výrobcům na českém trhu PISU kvůli nepřekonatelným obchodním a technickým překážkám konkurovat a že český trh PISU byl pro účastníka z obchodního a technického hlediska uzavřený. Účastník rovněž prohlašuje, že správní orgán prvního stupně nezohlednil tvrzení účastníků řízení, společností náležejících

do holdingu ABB, a některých odběratelů PISU o tom, že čeští zákazníci se zdráhají uzavřít dodávky PISU s mimoevropskými dodavateli a také o existenci dlouhodobých obchodních vztahů mezi českými odběrateli a evropskými výrobci PISU před rokem 1989. Správní orgán prvního stupně nevysvětlil, proč se na českém trhu PISU vedle účastníků řízení neúčastnili i jiní mimoevropští výrobci PISU produktů, např. z Jižní Koreje či Tchajwanu, kteří nebyli členy EGQ-Agreement nebo GQ-Agreement a kterým tudíž nic nebránilo zúčastnit se soutěže. Neprovedením tohoto a obdobných důkazů postupoval správní orgán prvního stupně v rozporu se zásadou materiální pravdy, když nevyužil všechny dostupné způsoby k získání potřebných informací k objektivizaci stavu na českém trhu PISU.

Porušení zásady in dubio pro reo

76. Účastník namítá, že napadené rozhodnutí není založeno na důkazech, ale na konstatováních, která jsou nejasná, dvojznačná a protichůdná. Z napadeného rozhodnutí a ze správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně byl schopen shromáždit pouze vágní tvrzení, která vydává za důkazy. Účastník řízení proto uvádí, že správní orgán prvního stupně tím, že sankcionoval účastníka řízení bez dostatečných důkazů, porušil základní procesní zásadu *in dubio pro reo*.

Námítka porušení zásady vyšetřovací

77. Správní orgán prvního stupně, dle názoru účastníka, ve správním řízení opakovaně porušil zásadu vyšetřovací, neboť nezjistil stav věci, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Tím porušil zásady a povinnosti, jež mu ukládá § 3 a § 50 správního řádu. Žádnou z účastníkem řízení sdělených skutečností neověřil, neprovedl účastníkem navrhané důkazy, nepřihlédl k předloženým znaleckým posudkům a nezabýval se žádnými jinými podklady, které by vedly nebo mohly vést ke shromáždění důkazů svědčících ve prospěch tvrzení účastníka řízení.
78. Účastník řízení rovněž namítá, že podklady, na které správní orgán prvního stupně odkazuje, jsou pro dané řízení do jisté míry nepoužitelné a opírají se pouze o tvrzení účastníků řízení, společností náležejících do holdingu ABB, která jsou všeobecná, nepřesná, nejasná a neobsahují konkrétní informace o postavení účastníka. Zároveň správní orgán prvního stupně neprovedl účastníkem navržené důkazy, které mohly potvrdit tvrzení účastníka.
79. Napadené rozhodnutí je dle účastníkovy mínění založeno na řadě spekulativních tvrzení správního orgánu prvního stupně a není doloženo žádnou nezávislou objektivní analýzou, což je činí nepřezkoumatelným.
80. Dále účastník uvádí, že správní orgán prvního stupně nevyslechl přímé svědky, zejména pana [...], o jejichž tvrzení se rozhodnutí opírá, a neumožnil účastníku tyto svědky vyslechnout a konfrontovat s tvrzením účastníka.
81. Účastník rovněž namítá, že správní orgán prvního stupně přenášel ve správním řízení povinnost tvrzení na účastníka řízení, a to tam, kde tato povinnost a důkazy s tím spojené byly na straně správního orgánu.

Námitka porušení zásady presumpce nevinny

82. Účastník namítá, že správní orgán prvního stupně nerespektoval zásadu presumpce nevinny a přenášel důkazní břemeno na účastníka tak, že účastník musel prokazovat neexistenci důkazem negativní skutečnosti, což není možné ani přípustné. Povinnost tvrzení leží na správním orgánu prvního stupně. V případě podezření z porušení zákona se nutně uplatňuje princip presumpce nevinny, a účastník správního řízení nemá povinnost prokazovat nesprávnost obvinění vznesených správním orgánem prvního stupně.

Námitka nepřiměřeně krátkých lhůt pro vyjádření

83. Účastník prohlašuje, že v průběhu správního řízení bylo nepřipustně omezeno jeho právo na slyšení v důsledku nepřiměřeně krátkých lhůt, jež mu správní orgán prvního stupně poskytoval k vyjádření.

Námitka nedostatečného odůvodnění výše uložené pokuty

84. Účastník řízení namítá, že výše jemu uložené pokuty není v napadeném rozhodnutí řádně odůvodněna a toto odůvodnění obsahuje nesprávné skutkové a právní posouzení.

Petit rozkladu

85. Ze všech uvedených důvodů navrhuje účastník řízení předsedovi Úřadu, aby rozkladem napadené rozhodnutí bylo zrušeno a aby správní řízení sp. zn. S 222/06 bylo zastaveno.

Rozklady společností Siemens AG, Siemens Aktiengesellschaft Österreich, Siemens Transmission and Distribution, VA Tech Transmission & Distribution a Nuova Magrini*Námitka nedostatečného objasnění předmětu správního řízení*

86. Účastníci řízení v rozkladu namítají, že jim správní orgán prvního stupně dostatečně neobjasnil předmět správního řízení, když jim oznámil zahájení správního řízení ve věci přípisem ze dne 31. 7. 2006, z něhož nebylo zřejmé, jakým konkrétním jednáním se měli účastníci porušení § 3 odst. 1 zákona dopustit. Účastníkům řízení tak nebylo zřejmé, jakou dohodou, resp. jednáním ve vzájemné shodě, o němž oznámení hovořilo, měli porušit soutěžněprávní předpisy v České republice, když se na žádné dohodě ani jednání ve vzájemné shodě týkajících se plynem izolovaných spínacích ústrojí pro aplikace nad 72 kV v České republice neúčastnili. Účastníci rovněž namítají, že Sdělení výhrad nelze považovat za upřesnění nebo doplnění vymezení předmětného správního řízení.

Námitka porušení zásady ne bis in idem

87. Dle názoru účastníků řízení nesměl správní orgán prvního stupně zahájit souběžné správní řízení a uložit účastníkům řízení sankci, když ve věci již předtím vedla řízení a sankci uložila Evropská komise. Takový postup je v rozporu s obecně uznávanou zásadou zákazu dvojího trestání za tutéž věc platnou jak v českém, tak komunitárním soutěžním právu. Účastníci prohlašují, že judikatura založená rozsudkem Evropského soudního dvora 14/68 ve věci *Walt Wilhelm a ostatní v Bundeskartellamt*, [1969] ECR 00001, kterým argumentoval správní orgán prvního stupně, byla již překonána jak

rozsudky Evropského soudu pro lidská práva, tak Evropského soudního dvora. Na podporu svých tvrzení pak uvádí rozsudek Evropského soudu pro lidská práva č. 37950/97 ze dne 29. 5. 2001 ve věci *Franz Fischer v Rakousko* a rozsudek Evropského soudního dvora C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P ze dne 7. 1. 2004 ve spojení věci *Aalborg Portland A/S a ostatní vs. Komise*, [2004] ECR I-123. Účastníci řízení tvrdí, že na rozdíl od předchozí judikatury založené rozsudkem *Walt Wilhelm* neplatí pro aplikaci zásady přísný požadavek, že se paralelní řízení musí týkat porušení stejné právní normy, neboť komunitární i národní soutěžní předpisy chrání stejný právní zájem - svobodnou hospodářskou soutěž, jejíž podstata je stejná.

88. Účastníci řízení se domnívají, že na základě zásady *ne bis in idem* po zahájení řízení ve věci Evropskou komisí nesměl správní orgán prvního stupně účastníkům řízení nejenom uložit žádné sankce, nýbrž proti nim nesměl zahajovat ani žádné vlastní správní řízení.
89. Účastníci se domnívají, že správní orgán prvního stupně měl při ukládání pokut účastníkům řízení jednoznačně zohlednit sankci uloženou jim ve věci již Evropskou komisí. Tento závěr podporuje česká judikatura i rozsudek Evropského soudního dvora ve věci *Walt Wilhelm*.

Námítka nepřislušnosti správního orgánu prvního stupně k vedení řízení

90. Účastníci dále namítají, že správní orgán prvního stupně zahájil předmětné správní řízení až po přistoupení České republiky k Evropské unie, v době zahájení správního řízení tak již na území České republiky platil vedle zákona bezprostředně i čl. 81 Smlouvy o založení Evropského společenství (dále též „Smlouva ES“). Při zahájení správního řízení byl tedy dle názoru účastníků řízení správní orgán prvního stupně povinen určit rozhodný právní řád, podle kterého bude údajné protisoutěžní jednání popsané v rozhodnutí posuzovat. Účastníci se domnívají, že z popisu tohoto protisoutěžního jednání jednoznačně vyplývá, že jde o protisoutěžní jednání s komunitárním prvkem. Správní orgán prvního stupně tak na toto jednání neměl aplikovat zákon, nýbrž čl. 81 Smlouvy ES, čímž by zároveň zanikla jeho příslušnost k vedení správního řízení dle čl. 11 odst. 6 Nařízení (ES) č. 1/2003 ze dne 16. 12. 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích 81 a 82 Smlouvy o založení Evropského společenství (dále též „Nařízení č. 1/2003“); k šetření na trhu PISU v rámci Evropského hospodářského prostoru byla příslušná výlučně Evropská komise.

Námítka porušení práva na obhajobu

91. Účastníci řízení dále namítají, že správní orgán prvního stupně porušil právo účastníků na účinnou obhajobu ve smyslu § 4 odst. 4 správního řádu, a to tím, že stanovoval příliš krátké lhůty k jejich úkonům, a dále tím, že účastníkům neumožnil seznámení s některými zásadními důkazy, o něž rozhodnutí opírá, jakož i používáním českého jazyka v korespondenci s účastníky.
92. Účastníci řízení uvádí, že správní orgán prvního stupně stanovil pro vyjádření k podkladům pro rozhodnutí lhůtu devět dní. Tato lhůta však byla dle názoru účastníků zcela nedostatečná vzhledem k rozsahu správního spisu. Následkem toho neměli

účastníci dostatek času na seznámení s podklady pro rozhodnutí a přípravu účinné obhajoby.

93. Účastník řízení, společnost Siemens AG, rovněž namítá, že neměl možnost seznámit se s převážnou částí e-mailové korespondence mezi některými účastníky řízení, která byla jako důkaz předložena účastníky, společnostmi náležejícími do holdingu ABB, s tím, že se jedná o obchodní tajemství. Tento postup správního orgánu prvního stupně pokládá účastník za nesprávný. Tímto postupem správní orgán prvního stupně nezajistil ani základní seznámení s podstatnými důkazy a porušil tak právo účastníka na účinnou obhajobu zvláště závažným způsobem.
94. Dle názoru účastníků porušil správní orgán prvního stupně jejich právo na obhajobu rovněž tím, že s účastníky komunikoval v českém jazyce namísto toho, aby postupoval v souladu s § 16 odst. 3 správního řádu. Účastníci uvádí, že právo na komunikaci v jazyce, který účastníci ovládají, jim zaručuje rovněž čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Evropská úmluva“).
95. V souvislosti s korespondencí s účastníky Siemens Aktiengesellschaft Österreich a VA Tech Transmission & Distribution účastníci dále uvádí, že korespondence v českém jazyce je v rozporu s § 12 odst. 2 rakouského zákona o doručování písemností (Bundesgesetz über die Zustellung behördlicher Dokumente; BGB1. Nr. 200/1982). Dle tohoto ustanovení je doručení zahraničního cizojazyčného přípisu, ke kterému není přiložen překlad do německého jazyka, v případě soudního řízení ověřený, přípustné pouze tehdy, pokud příjemce s jejím doručením souhlasí; domněnka doručení platí tehdy, pokud se příjemce do tří dnů nevyjádří vůči orgánu, který mu přípis zaslal, že s doručením nesouhlasí; tato lhůta začíná běžet okamžikem doručení a nemůže být prodloužena. Z výše uvedeného důvodu nepovažují účastníci příписy správního orgánu prvního stupně, s jejichž doručením nevyslovili souhlas, za řádně doručené.

Námítka porušení zásady hospodárnosti správního řízení

96. Účastníci řízení tvrdí, že správní orgán prvního stupně vedením souběžného správního řízení s Evropskou komisí v rozporu se zásadou *ne bis in idem* porušil dále zásadu hospodárnosti řízení. Podle této zásady je správní orgán povinen použít takové prostředky, které zbytečně nezvyšují náklady řízení a zbytečně nezatěžují účastníky řízení a další dotčené osoby. Účastníci rovněž uvádí, že stanovování příliš krátkých lhůt správním orgánem prvního stupně mělo za následek, že účastníci museli vynakládat značné částky na expresní překlady relevantních dokumentů.

Námítka porušení zásady materiální pravdy

97. Dle názoru účastníků důkazy shromážděné správním orgánem prvního stupně neprokazují jejich účast na jakémkoliv protisoutěžním jednání v České republice. Účastníci rovněž namítají, že správní orgán prvního stupně opírá závěry obsažené v napadeném rozhodnutí především o informace a podklady poskytnuté účastníky řízení, společnostmi náležejícími do holdingu ABB, v rámci aplikace programu mírnějšího režimu, přičemž se z převážné většiny jedná o důkazy, které se nevztahují k České republice a navíc jde o jednostranné důkazy, které správní orgán prvního stupně nepotvrdil jiným důkazním materiálem.

98. Účastníci uvádí, že správní orgán prvního stupně správnost důkazů účastníků řízení, společností holdingu ABB neověřoval a bez dalšího je přebíral jako rozhodující důkazy; dále přebíral rovněž závěry a zjištění Evropské komise obsažená v jejím rozhodnutí, aniž by prověřoval, zda je lze uplatnit i pro Českou republiku.
99. Z elektronické korespondence, která byla účastníkům ve správním spise zpřístupněna, dle jejich názoru naprosto nevyplývá jejich účast na údajné kartelové dohodě týkající se trhu PISU v České republice, neboť účastníci nebyli odesílateli této korespondence.
100. Účastníci namítají, že část třetí napadeného rozhodnutí, která by měla uvádět skutečnosti zjištěné správním orgánem prvního stupně, popisuje skutečnosti, jak je poskytli účastníci řízení, společnosti holdingu ABB v rámci aplikace programu mírnějšího režimu a dále jak je správní orgán prvního stupně vyčetl z rozhodnutí Evropské komise ve věci. Správní orgán prvního stupně však neuvádí, o jaké konkrétní důkazy své závěry v této části opírá.
101. Účastníci prohlašují, že napadené rozhodnutí je ve vztahu ke EGQ-Agreement zcela nepřezkoumatelné, neboť kromě okolností jejího vzniku se touto smlouvou dostatečně nezabývá a neprokazuje další skutečnosti týkající se této smlouvy.
102. Výše uvedený postup správního orgánu prvního stupně pokládá účastník za postup v rozporu se zásadou materiální pravdy a rozhodnutí je tak z toho důvodu nejasné a nepřezkoumatelné.

Námítka nepřezkoumatelnosti věcného vymezení relevantního trhu

103. Účastníci řízení se domnívají, že věcný relevantní trh vymezený správním orgánem prvního stupně se týká tzv. vysokonapěťových PISU; správní orgán prvního stupně však v bodu 106 napadeného rozhodnutí, v němž dochází k uvedené definici věcného relevantního trhu, vedle vysokonapěťových PISU zároveň zmiňuje středněnapěťové PISU (pro spínací aplikace do 88 kV). Tato nejasnost ve vymezení věcného relevantního trhu je dle mínění účastníků o to větší, že správní orgán prvního stupně následně v napadeném rozhodnutí zmiňuje celou řadu projektů PISU realizovaných v České republice jako projekty postižené údajným protisoutěžním jednáním definovaným v napadeném rozhodnutí, i když se o vysokonapěťové projekty PISU nejedná, nýbrž jde o projekty středněnapěťové.

Námítka neprokázání protisoutěžního jednání na území České republiky

104. V rozkladu účastníci namítají, že správní orgán prvního stupně neprokázal, že se GQ-Agreement a EGQ-Agreement vztahovaly na Českou republiku a měly zde účinky. Dle tvrzení účastníků správní orgán prvního stupně neprokázal, že projekty PISU realizované v České republice byly předmětem nedovolené kartelové dohody. Účastníci tvrdí, že v době uzavření uvedených smluv Česká republika nebyla a ani nemohla být zahrnuta do GQ-systému, neboť v té době byla součástí socialistického hospodářského systému, pro nějž platila zvláštní, netržní pravidla a výrobci PISU produktů měli velmi složitý přístup na trh socialistických zemí.

105. Účastníci dále namítají, že jejich neúčast na PISU projektech v České republice nebyla výsledkem kartelové dohody, nýbrž měla objektivní technické důvody. Z technických informací o trhu PISU v České republice, dle tvrzení účastníků vyplývá, že jsou v České republice primárně žádány PISU pro aplikace 123/145 kV, kdežto účastníci, společnosti náležející do holdingu Siemens, vyrábí pouze PISU pro napětí nad 300 kV. Výběrových řízení v České republice se tak nemohli účastnit vzhledem ke svému výrokovému portfoliu.
106. Účastníci se domnívají, že proti jejich účasti na možném protisoutěžním jednání ve vztahu k České republice svědčí i skutečnost, že v případě účastníků, společností Siemens Transmission and Distribution, právních předchůdců účastníka řízení, společnosti Siemens Aktiengesellschaft Österreich, a účastníka, společnosti Nuova Magrini, se jednalo či jedná o regionální společnosti činné takřka výlučně na svých národních trzích, které nemají zájem na jakémkoli protisoutěžním jednání ve vztahu k zemi, v níž nepůsobí, historicky nikdy nepůsobily a vzhledem ke své geografické činnosti ani působit nemohou.
107. Účastníci rovněž uvádí, že správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí neuvádí, kolik projektů PISU mělo být v České republice ve zkoumaném období celkem předmětem protisoutěžního jednání. Dle názoru účastníka správní orgán prvního stupně nesprávně zhodnotil získané informace o realizovaných projektech PISU, neboť žádný z projektů realizovaných účastníkem v roce 2003 není projektem vysokonapěťového PISU.
108. Účastníci uvádí, že správní orgán prvního stupně nesprávně stanovil délku jejich účasti na údajném protisoutěžním jednání. Účastníci se domnívají, že správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí, pokud jde o dobu trvání údajného protisoutěžního jednání, vychází automaticky ze závěrů Evropské komise, respektive společností náležejících do holdingu ABB, aniž by správnost těchto závěrů ve vztahu k České republice přezkoumal. Účastníci rovněž považují za nesprávné a neprokázané závěry správního orgánu prvního stupně, že údajné protisoutěžní jednání účastníka řízení, společnosti Siemens AG, vztahující se k České republice začalo již dne 15. 4. 1988, přičemž k porušení zákona došlo od 1. 3. 1991.
109. Nesprávný je dle mínění společnosti Siemens AG rovněž závěr správního orgánu prvního stupně, že přechodně ukončila svoji účast na protisoutěžním jednání v září roku 1999. Účastník tvrdí, že ukončil svou účast na údajném protisoutěžním jednání již 22. 4. 1999. Správní orgán prvního stupně nepředložil žádný prokazatelný důkaz, z něhož by vyplývalo, že by se účastník řízení účastnil jakéhokoliv dalšího jednání na základě GQ-Agreement nebo EGQ-Agreement po 22. 4. 1999. Účastník nesouhlasí se závěrem správního orgánu prvního stupně, že zahájil účast na protisoutěžním jednání opět dne 1. 4. 2001. V této souvislosti účastník uvádí, že, pokud vůbec k další účasti účastníka na protisoutěžním jednání mimo území České republiky došlo, začalo až 26. 3. 2002.
110. Účastníci řízení, společnosti Siemens Aktiengesellschaft Österreich, Siemens Transmission and Distribution, VA Tech Transmission & Distribution a Nuova Magrini, uvádí, že k jejich další účasti na protisoutěžním jednání došlo až ve dnech 4. a 5. 12. 2002. Účastníci tvrdí, že schůzky ze dne 26. 3. 2002 na letišti v Curychu se nezúčastnili, což dle jejich názoru vyplývá i ze závěrů Evropské komise, a neúčastnili

se ani další schůzky ve dnech 9. a 10. 7. 2002, o čemž dle účastníků svědčí např. poznámka účastníka řízení Hitachi z 15. 7. 2002 obsažená ve spise Evropské komise. První schůzka, které se zástupci účastníků účastnili, se dle jejich tvrzení konala až dne 22. 10. 2002, přičemž předmětem této schůzky však nebyly žádné evropské projekty. Dle tvrzení účastníků se první evropský projekt diskutoval na setkání ve dnech 4. 12. a 5. 12. 2002 v Curychu.

111. Dále účastníci řízení namítají, že je nelze činit výlučně odpovědné za činnost společného podniku s účastníkem řízení, společností Schneider, v období od roku 2001 do 2004. Výše uvedený závěr o společné kontrole společného podniku jednak dokazuje, že správní orgán prvního stupně nedostatečným způsobem zjistil skutečný stav věci, když v rozhodnutí konstatoval, že VA Tech vykonával výlučnou kontrolu společného podniku již od jeho založení. Dále by tato skutečnost měla být zohledněna při stanovení výše pokuty účastníka řízení, společnosti Siemens Aktiengesellschaft Österreich, který je právním nástupcem bývalého společného podniku, jakož i společnosti VA Technologie AG, která stála v čele holdingu VA Tech až do převzetí holdingem Siemens.
112. Za nesprávný označují účastníci závěr správního orgánu prvního stupně o výlučné odpovědnosti holdingu VA Tech za jednání společného podniku účastníků řízení, společností Schneider a VA Tech, nazvaného VA Tech Schneider High Voltage GmbH založeného v roce 2001. Účastníci tvrdí, že tento společný podnik byl až do [...], kdy došlo k získání 100% podílu holdingu VA Tech, pod společnou kontrolou účastníků řízení, společností Schneider a VA Tech.

Námítka nezákonnosti, nepřezkoumatelnosti a nedůvodnosti výše uložené pokuty

113. Účastníci namítají, že i kdyby správní orgán prvního stupně prokázal porušení § 3 odst. 1 zákona, neměl pravomoc k uložení pokut, a to vzhledem k namítanému porušení zásady *ne bis in idem*.
114. Dále účastníci tvrdí, že pokuty uložené správním orgánem prvního stupně na základě účastníky realizovaného objemu zakázek PISU v roce 2003 je v rozporu s § 22 zákona, neboť dle tohoto ustanovení by měl správní orgán prvního stupně ukládat pokutu s ohledem na poslední ukončené účetní období. Tento závěr, dle mínění účastníka, podporuje i vyjádření předsedy Úřadu obsažené v rozhodnutí č.j. R 18-23/2005 ze dne 18. 8. 2006 ve věci *Stavební spořitelny* (viz bod 160).
115. Účastníci považují rozhodnutí o pokutě za nejasné a tedy nepřezkoumatelné. V této souvislosti účastníci uvádí, že pokuty musí být správním orgánem prvního stupně vždy uloženy jasně a srozumitelně a subjektům, kterým jsou ukládány, musí být zcela zřejmé, jakými kritérii se správní orgán prvního stupně při stanovení pokuty řídil a jakým konkrétním způsobem uloženou pokutu vypočetl. Dle tvrzení účastníků v případě napadeného rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, jakým způsobem pokutu stanovil a jakými kritérii se při jejím stanovování řídil, neuvedl však již konkrétní postup, jakým dospěl k jednotlivým částkám.
116. Účastníci se dále domnívají, že správní orgán prvního stupně při uložení pokuty vycházel z některých nesprávných údajů, resp. některé skutečnosti rozhodně pro stanovení pokut nesprávně zjistil či zhodnotil. Uložené pokuty jsou tak nezákonné.

Důvod nezákonnosti pokuty spatřují účastníci zejména v tom, že u většiny PISU projektů v roce 2003 se nejednalo o vysokonapětové PISU projekty. Rovněž, jak je uvedeno v předchozích námitkách, délka údajné účasti účastníků na protisoutěžním jednání byla nesprávně zjištěna.

117. Nesprávně byl dle názoru účastníka, společnosti Siemens AG, určen jeho tržní podíl. Při stanovení výše pokuty zohlednil správní orgán prvního stupně i tržní podíly jednotlivých účastníků řízení, přičemž vycházel z celosvětových tržních podílů účastníků řízení v oblasti PISU. Tento postup správního orgánu prvního stupně však považuje účastník za nesprávný, neboť správní orgán prvního stupně měl vzít v úvahu tržní podíl účastníků řízení v České republice.
118. Účastníci tvrdí, že správní orgán prvního stupně v jejich případě nesprávně zhodnotil přitěžující okolnosti. Jako přitěžující okolnost by se, dle názoru účastníků, měla hodnotit pouze role návodce a organizátora šetřeného protisoutěžního jednání. Tím však účastníci nebyli. Účastníci řízení dále namítají, že se tzv. iniciační rolí správní orgán prvního stupně v celém rozhodnutí s výjimkou části týkající se pokuty nezabýval, tudíž účastníkům není zřejmé její hodnocení. Účastníci se domnívají, že prokázaná organizace jediné schůzky z celkového počtu všech realizovaných schůzek nemůže stačit k závěru „o iniciační roli“ a rovněž pro zásadní zvýšení pokuty o 50 %. Takové zvýšení považují účastníci za nepřiměřené a účelové.
119. Správní orgán prvního stupně měl dle mínění účastníků řízení zohlednit rovněž polehčující okolnosti případu, a to konkrétně skutečnost, že účastníci byli pokutováni správním orgánem prvního stupně poprvé, účastníci rovněž zavedli rozsáhlý program proti porušování soutěžněprávních předpisů (*Compliance Programme*) a rovněž že okamžitě po prvním kroku Evropské komise v roce 2004 proti údajnému protisoutěžnímu jednání svoji účast na PISU kartelu ukončili a dotčené pracovníky suspendovali.
120. Účastníci rovněž považují uložené pokuty za nedůvodně vysoké z toho důvodu, že nezohledňují pokuty uložené v téže věci Evropskou komisí. Správní orgán prvního stupně dle mínění účastníků rovněž nezohlednil naprosto marginální roli účastníků v rámci GQ-Agreement systému mimo území České republiky.
121. V souvislosti s uložením pokuty účastníku řízení, společnosti Siemens Aktiengesellschaft Österreich jako právnímu nástupci VA Technologie AG a VA Tech T&D GmbH, účastníci namítají, že byla uložena v rozporu s platným právem, neboť rozhodnutí o uložení pokuty (sankce) je rozhodnutím *in personam*. V rozhodnutí *in personam* nelze postihnout nástupnický subjekt zaniklé protisoutěžně jednající společnosti. Rovněž namítají, že pokuta byla uložena v nesprávné výši, když správní orgán prvního stupně nepřihlédl k existenci dalších skutečností spočívajících zejména v tom, že účastník řízení, společnost VA Technologie AG, nevykonával žádnou podnikatelskou činnost v oblasti PISU. Správní orgán prvního stupně dle mínění účastníků pochybil rovněž tím, že potrestal celou bývalý holding VA Tech za jedno údajné protisoutěžní jednání opakovaně.

Petit rozkladu

122. Ze všech uvedených důvodů navrhují účastníci řízení předsedovi Úřadu, aby rozkladem napadené rozhodnutí bylo zrušeno a aby správní řízení sp. zn. S 222/06 bylo zastaveno.

Rozklad společnosti Toshiba Corporation*Námítka nepřislušnosti Úřadu k vedení správního řízení*

123. Účastník ve svém rozkladu uvádí, že správní spis neobsahuje žádné důkazy o působení účastníka na českém trhu PISU, z čehož je zřejmé, že se správnímu orgánu prvního stupně nepodařilo shromáždit důkazy o tom, že ze strany účastníka došlo k narušení soutěže na českém trhu PISU, nebo že by jednání účastníka řízení vůči českému trhu PISU vůbec směřovalo a mohlo mít na soutěž na tomto trhu negativní dopad.
124. Účastník řízení namítá, že správní orgán prvního stupně nenašel jediný důkaz, kterým by dokládal alespoň potenciální vliv jednání účastníka na soutěž na trhu České republiky; nebyla tedy dána pravomoc správního orgánu prvního stupně k vedení řízení vůči účastníku.
125. Dle názoru účastníka řízení se, vzhledem k tomu, že předmětné řízení bylo zahájeno po přistoupení České republiky k Evropské unii, základní procesní zásady, jimiž se řídí komunitami právo, vztahují i na řízení vedené správním orgánem prvního stupně. Skutečnost, že se šetřené jednání odehrálo před vstupem České republiky do Evropské unie, je nepodstatná, protože platí všeobecně přijímaná zásada, podle které se na řízení aplikují procesní pravidla platná v okamžiku zahájení formálního řízení, a to i tehdy, pokud se šetření věcně týká období předcházejícího přijetí příslušných procesních pravidel. V souladu s tímto principem prováděla Evropská komise šetření případu PISU kartelu na základě procesních pravidel zakotvených v Nařízení č. 1/2003, ačkoli v době údajného porušení bylo v platnosti Nařízení Rady (ES) č. 17/1962, kterým se provádějí čl. 85 (81) a 86 (82) Smlouvy ES.
126. Argumentace správního orgánu prvního stupně, podle kterého v rozsudku Evropského soudního dvora ve věci *Walt Wilhelm* bylo uvedeno, že jedna dohoda může být v zásadě předmětem dvou paralelních řízení, jedním vedeným Evropskou komisí pro porušení čl. 81 a 82 Smlouvy ES a druhým vedeným národním soutěžním úřadem pro porušení národního práva, je pro posuzovaný případ irelevantní. Správní řízení vedené prvostupňovým správním orgánem a řízení Evropské komise byla zahájena za účinnosti nového režimu aplikace čl. 81 a 82 Smlouvy ES založeného na Nařízení č. 1/2003, navíc téměř čtyřicet let po vydání předmětného rozsudku ve věci *Walt Wilhelm*.

Námítka procesních pochybení

127. Účastník řízení se domnívá, že se správní orgán prvního stupně v předmětném řízení dopustil závažných procesních pochybení, a to především tím, že neposkytl účastníku dostatečnou dobu k přípravě obhajoby, porušil zásadu slyšení stran, neumožnil účastníku vyjádřit se ke všem podkladům pro vydání rozhodnutí, nedostatečně odůvodnil rozhodnutí o pokutě a dále zveřejnil v napadeném rozhodnutí informace, které byly účastníkem označeny jako jeho obchodní tajemství.

Námítka nedostatečné doby pro přípravu obhajoby

128. Účastník řízení prohlašuje, že mu v předmětném správním řízení měla být dána možnost uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy v souladu s § 4 odst. 3 a 4 a § 36 odst. 1 a 2 správního řádu. Správní orgán prvního stupně měl při vedení řízení především zohlednit velký počet účastníků řízení, skutečnost, že všemi účastníky byly zahraniční společnosti, které nekomunikují v češtině a s tím související potřebu delších lhůt nutných pro zajištění překladů a pro komunikaci s klientem (v případě účastníka řízení i časový posun mezi Tokiem a Prahou, respektive Bruselům).
129. Účastník řízení se v této souvislosti odvolává na čl. 6 Evropské úmluvy, který stanoví minimální procesní práva v případě trestního řízení, resp. jak vyplývá z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, i řízení kvazitrestního, mezi která patří i řízení o porušení předpisů o ochraně hospodářské soutěže, zejména v případě ukládání pokut. Účastník v této souvislosti odkazuje na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva č. 11598/85 ze dne 24. 2. 1992 ve věci *Société Stenuit v Francie*.
130. Ve svém rozkladu účastník řízení zdůrazňuje, že se v průběhu řízení opakovaně dovolával základních procesních práv, která vyplývají z čl. 6 Evropské úmluvy, z Listiny základních práv a svobod (usnesení č. 2/1993 Sb. předsednictva České národní rady o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součást ústavního pořádku České republiky) (dále též „Listina“) i ze samotného správního řádu. Na základě těchto předpisů upozornil správní orgán prvního stupně, že je povinen sdělit účastníku, jakého nezákonného jednání se měl dopustit, o jaký právní základ toto obvinění opírá, což je v členských státech Evropské unie standardně řešeno institutem Sdělení výhrad. Správní orgán prvního stupně byl rovněž povinen poskytnout účastníku dostatečnou lhůtu k přípravě obhajoby a k vypracování vyjádření ke Sdělení výhrad. Tato žádost byla posouzena jako neoprávněná a účastník byl správním orgánem prvního stupně poučen o tom, že správní řád „*upravuje práva a povinnosti účastníků řízení (v tomto případě navíc právnických osob) svými ustanoveními odlišně než upravuje Evropská úmluva postavení fyzických osob v souvislosti s trestním řízením...*“. Účastník řízení namítá, že tento závěr správního orgánu prvního stupně je v rozporu s platným právem a s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva.
131. Účastník řízení poukazuje na skutečnost, že správní orgán prvního stupně teprve krátce před vydáním napadeného rozhodnutí doručil účastníkům řízení přípis nazvaný Sdělení výhrad k jednání ze dne 21.12.2006, ve kterém účastníky informoval o tom, jakého protiprávního jednání se podle správního orgánu prvního stupně měli dopustit a provedl stručné právní hodnocení tohoto jednání. Správní orgán prvního stupně si, dle názoru účastníka, musel být vědom, že účastníci řízení nebudou schopni reagovat na Sdělení výhrad, pokud jim nebude poskytnuta dostatečná doba k posouzení obvinění proti nim vznesených. Sdělení výhrad bylo účastníku doručeno v období mezi vánočními svátky (27. 12. 2006), tedy v době, kdy právní zástupci i osoby na straně účastníka byli obtížně dostupní. Účastník uvádí, že bylo zejména nutno zajistit precizní překlad Sdělení výhrad, což bylo vzhledem k době dovolených velmi problematické. Teprve poté mohly být zahájeny práce na podrobném vyjádření ke Sdělení výhrad. Účastník výslovně upozornil správní orgán prvního stupně na jeho povinnost poskytnout k vyjádření dostatečnou dobu především s ohledem na složitost kauzy. Přes všechny tyto zřejmé skutečnosti správní orgán prvního stupně vydal napadené rozhodnutí krátce po Sdělení výhrad, čímž porušil právo účastníka řízení na obhajobu zaručené Evropskou úmluvou i Listinou.

Námítka porušení práva na slyšení stran

132. Účastník řízení se domnívá, že i když zákon obligatorně neupravuje nařízení ústního jednání, obsah kritérií pro rozhodování o nařízení ústního jednání lze dovodit z obecných zásad práva na obhajobu upravených v čl. 6 Evropské úmluvy a v Hlavě páté Listiny. Vzhledem ke složitosti kauzy a také proto, že účastníci řízení byli správním orgánem prvního stupně o povaze obvinění proti nim a důkazech, ze kterých správní orgán prvního stupně vychází, informování teprve měsíc před vydáním napadeného rozhodnutí, trvá účastník na tom, že by nařízení ústního jednání bylo efektivním nástrojem ke zjištění skutečného stavu věci a že tedy byla splněna podmínka potřeby stanovená v § 21 odst. 9 zákona.

Námítka porušení práva na vyjádření se k podkladům rozhodnutí

133. Účastník uvádí, že mu byly dopisem správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 2. 2007 doručeny kopie deseti vyjádření účastníků řízení, aniž by bylo zřejmé, pod jakým číslem byla podání zařazena do správního spisu. Dále nebyla účastníku poskytnuta žádná lhůta k tomu, aby se k těmto podáním, která byla beze sporu součástí podkladů pro vydání rozhodnutí, vyjádřil, ani nebyl seznámen s přílohami těchto podání, ze kterých správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí vycházel. E-mailem ze dne 9. 2. 2007 adresovaným příslušným pracovním správního orgánu prvního stupně požádal účastník o poskytnutí dostatečné lhůty k přípravě vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Na tento e-mail správní orgán prvního stupně účastníku neodpověděl, dne 12. 2. 2007 bylo pak účastníku řízení doručeno napadené rozhodnutí.
134. Účastník řízení tedy namítá, že mu správním orgánem prvního stupně byla odepřena možnost vyjádřit se k podstatné části podkladů pro vydání rozhodnutí tak, jak vyžaduje § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí k odkazům na tato dodatečně doručená podání používá referenční čísla přiřazená dokumentům po založení do správního spisu, účastník ovšem tato čísla nezná, proto mu často není zřejmé z jakých důkazů správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí vychází.
135. Dle názoru účastníka řízení je z jednání správního orgánu prvního stupně zcela zjevné, že jej stanoviska účastníků nezajímala, neboť je nemohl zanalyzovat a zapracovat do napadeného rozhodnutí v extrémně krátké lhůtě dvou až tří dnů před vydáním napadeného rozhodnutí. Vzhledem k počtu vyjádření a k jejich značnému rozsahu nemohl správní orgán prvního stupně věnovat dostatečnou péči tak, jak by vyžadoval zájem na objektivně zjištěném stavu věci formulovaný v § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. O spěchu s jakým správní orgán prvního stupně napadené rozhodnutí finalizoval svědčí dle názoru účastníka řízení i skutečnost, že v odstavci 232 napadeného rozhodnutí zpřístupnil informaci označenou přípisem účastníka ze 7. 2. 2007 za obchodní tajemství.

Námítka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o pokutě

136. Účastník řízení má za to, že správní orgán prvního stupně řádně neodůvodnil rozhodnutí o výši pokuty. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakých konkrétních kritérií správní orgán prvního stupně při výpočtu pokuty vycházel a jaké váhy jednotlivým kritériím přisoudil, proto ani při nejlepší vůli nelze dovodit, jak správní orgán prvního

stupně postupoval při výpočtu výše pokuty, především jak stanovil základní částku pokuty.

137. Dále účastník uvádí, že v odstavci 299 napadeného rozhodnutí správní orgán prvního stupně obecně specifikoval kritéria pro výpočet základní části pokuty jako výši celosvětového obratu účastníků řízení, celosvětový tržní podíl na trhu PISU a délku protisoutěžního jednání za účinnosti zákona, konkrétní promítnutí těchto kritérií do výpočtu pokut však z napadeného rozhodnutí nevyplývá. Tržní podíl účastníka byl správním orgánem prvního stupně vymezen od 10 % do 20 %, přičemž sám správní orgán prvního stupně označil toto kritérium za nespolehlivé a měnící se v čase. Správní orgán prvního stupně dále vůbec neuvedl, jaké procento z celkového obratu účastníka pro výpočet pokuty použil, ani jakým kurzem obrat udaný v jenech přepočítával.
138. V této souvislosti účastník řízení dále uvádí, že poté, co správní orgán prvního stupně stanovil základní částku pokuty, navýšil tuto částku o 30 % v důsledku údajných přítěžujících okolností, konkrétně úmyslného jednání účastníka. Účastník však odmítá, že by při svých obchodních aktivitách jednal s úmyslem narušit hospodářskou soutěž na českém trhu PISU, přičemž odkazuje na tu část rozkladu, kde detailně popsal obchodní důvody, pro které se rozhodl na český trh PISU nevstupovat. Účastník řízení rovněž trvá na tom, že správní orgán prvního stupně měl při úpravě základní částky pokuty zohlednit polehčující okolnosti dané především skutečností, že jednání účastníka nemělo reálný a vyčíslitelný dopad na český trh PISU.
139. Vzhledem k tomu, že Úřad nevydal žádný předpis, kterým by upravil jednotná pravidla pro stanovování pokut, považuje účastník za nezbytné, aby správní orgán ve svých rozhodnutích stanovil detailně a s odkazem na objektivní kritéria, jakým způsobem vypočítal výši pokuty tak, aby trestané osoby mohly řádně uplatnit své právo na obhajobu a rozhodnutí o výši pokuty bylo přezkoumatelné.

Námítka zveřejnění obchodního tajemství účastníka

140. Účastník řízení dále namítá, že na výzvu správního orgánu prvního stupně podáním ze dne 7. 2. 2007 vyznačil ve svém vyjádření ze dne 6. 2. 2007 obchodní tajemství. Správní orgán prvního stupně však informaci, kterou účastník označil za obchodní tajemství, rozkryl v odstavci 232 napadeného rozhodnutí. Účastník považuje toto jednání správního orgánu prvního stupně za protiprávní zásah do svých zákonných práv, ze kterého lze dovozovat případný nárok na náhradu škody.

Námítka neprokázání skutečností tvrzených v napadeném rozhodnutí

141. Účastník řízení prohlašuje, že Sdělení výhrad v tomto řízení nesplňovalo požadavky, které stanoví správní řád a kterými je správní orgán prvního stupně povinen se řídit.
142. Jako příklad uvádí účastník řízení správním orgánem prvního stupně v napadeném rozhodnutí zmiňovanou schůzku v Curychu v lednu 2004, která dle názoru účastníka řízení nijak nedokazuje, že se účastnil jednání o rozdělování českých projektů. Účastník dále tvrdí, že pokud byly české projekty v oblasti PISU rozdělovány na základě GQ-Agreement, dalo by se čekat, že Česká republika by byla uvedena na seznamech projektů pro teritoria zahrnutá v dohodě GQ-Agreement, nikoli pouze na čistě evropských seznamech. Účastník řízení tedy prohlašuje, že správní orgán prvního stupně

v napadeném rozhodnutí nevycházel ze všech faktických důkazů, jež jsou v předmětném případě k dispozici. Dle názoru účastníka existuje zjevný rozpor mezi zjištěními správního orgánu prvního stupně a zjištěními Evropské komise. Evropská komise jasně uvádí, že nejméně od roku 2002 byly české projekty rozdělovány mezi evropské dodavatele PISU, a to s vyloučením japonských dodavatelů PISU, správní orgán prvního stupně proto nemůže tvrdit, že se japonsští dodavatelé PISU podíleli na rozdělování českých projektů.

143. Účastník řízení dále uvádí, že správní orgán prvního stupně neprokázal, že nepřítomnost účastníka na českém trhu PISU je dána nezákonnými dohodami o fixaci tržních podílů na rozděleném trhu mezi evropskými a japonskými účastníky PISU kartelu. Účastník poukazuje na skutečnost, že není věcí správního orgánu prvního stupně rozhodovat co, kdo a kde bude vyrábět, neboť v tržní ekonomice činí taková rozhodnutí sami soutěžitelé. Účastníku proto nelze vyčítat, že se rozhodl soustředit se na domácí, tj. japonský trh a nikoli vstoupit na trhy evropské, kde již působila řada evropských dodavatelů PISU.
144. Účastník řízení prohlašuje, že správní orgán prvního stupně neprokázal, jak jednání účastníka narušovala hospodářskou soutěž na českém trhu PISU, neboť neuvedl žádné odkazy na důkazy ohledně dopadu zapojení japonských společností na český trh. Správní orgán prvního stupně rovněž dle názoru účastníka neprokázal, že se účastník podílel na jakémkoli koordinovaném postupu s ohledem na projekty PISU realizované v České republice na základě zakázaných dohod mezi účastníky řízení.
145. Účastník prohlašuje, že správní orgán prvního stupně nepředložil žádné důkazy, jež by svědčily o tom, že český trh PISU byl rozdělen mezi evropské a japonské účastníky řízení prostřednictvím kvót. Je nepopiratelné, že GQ-Agreement obsahoval ustanovení upravující rozdělování projektů v oblasti PISU, účastník však opětovně zdůrazňuje, že na Českou republiku se GQ-Agreement nevztahoval, což potvrdila i Evropská komise.
146. Účastník řízení prohlašuje, že důkazy, z nichž správní orgán prvního stupně při vydání napadeného rozhodnutí vycházel, neprokazují tvrzené nezákonné jednání na straně účastníka, ani že k takovému jednání docházelo na základě GQ-Agreement.

Námítka existence překážek vstupu na český trh

147. V rozkladu účastník dále uvádí, že na český trh nevstoupil, protože bylo velice obtížné na něj proniknout a protože to nebylo z komerčního hlediska atraktivní především v důsledku velkých překážek vstupu, s nimiž by se účastník potýkal. K podstatným překážkám vstupu na evropský trh pro japonské společnosti se vyjádřily i ostatní japonské účastníky řízení, a to v podáních k správnímu orgánu prvního stupně i Evropské komisi, přičemž existenci podstatných překážek vstupu na český trh PISU potvrdili i účastníci řízení, společnosti náležející do holdingu ABB, při ústním jednání konaném dne 1. 7. 2004 v souvislosti s jejich žádostí o aplikaci programu mírnějšího režimu a rovněž v podání ze dne 23. 7. 2004.
148. Jako důkaz existence překážek vstupu na český trh PISU poukazuje účastník řízení na skutečnost, že ani jiní asijské výrobci (např. Hyundai Heavy Industries a Beijing

Beikai Nissin Electric), kteří nebyli součástí GQ-Agreement, na český trh PISU nevstoupili.

Námítka neprokázání dopadu na hospodářskou soutěž na relevantním trhu

149. Účastník řízení zdůrazňuje, že dle § 3 zákona musí mít koluze alespoň potenciální dopad na hospodářskou soutěž na příslušném trhu. Nepostačuje, aby správní orgán prvního stupně prokázal, že došlo k uzavření protisoutěžní smlouvy, ale musí navíc prokázat, že dohoda měla alespoň potenciální dopad na hospodářskou soutěž na českém trhu. Pokud tak správní orgán prvního stupně neučiní, neprokázal porušení § 3 zákona.
150. Účastník řízení se domnívá, že jím předložené argumenty dokládají, že pro něj nebyl vstup na český trh nikdy možný a ani z obchodního hlediska atraktivní, ať již se GQ-Agreement z technického hlediska na Českou republiku vztahoval či nikoli. Jednání účastníka tak nikdy nemohlo mít žádný, a to ani potenciální, dopad na český trh PISU. Správní orgán prvního stupně tudíž neprokázal porušení § 3 zákona.

Námítka nesprávného posouzení délky trvání kartelu

151. Účastník nesouhlasí s tvrzením správního orgánu prvního stupně, že nese odpovědnost za účast v PISU kartelu po celou dobu jeho trvání, tj. od 1. 3. 1991 do 3. 3. 2004. Účastník řízení namítá, že správní orgán prvního stupně nezohlednil jeho argumentaci, že kartel nebyl v době od září 1999 do března 2002 během nepřítomnosti společností Siemens a Hitachi funkční a prohlašuje, že správní orgán prvního stupně dostatečně neprokázal, že by se účastník podílel na jakémkoli nezákonném jednání v období od září 1999 do března 2002.

Petit rozkladu

152. Ze všech uvedených důvodů navrhuje účastník řízení předsedovi Úřadu, aby rozkladem napadené rozhodnutí bylo zrušeno a správní řízení sp. zn. S 222/06 bylo zastaveno.

III. Řízení o rozkladech

153. V souladu s § 86 odst. 2 správního řádu zaslal správní orgán prvního stupně jednotlivým účastníkům řízení stejnopisy podaných rozkladů a vyzval je, aby se k nim vyjádřili. Tohoto svého práva využili účastníci řízení, společnosti náležející do holdingu ABB, společnost Schneider a společnosti náležející do holdingu Fuji.

Vyjádření společností ABB Management Services, ABB Switzerland a ABB Ltd.

154. Účastníci řízení se ve svém vyjádření k rozkladům podaným ostatními účastníky zabývají námitkami, že Úřad nebyl příslušný k vedení správního řízení z důvodu souběžně probíhajícího řízení Evropské komise, že správní orgán prvního stupně porušil základní zásady řízení (např. zásadu *ne bis in idem*). Dále se účastníci řízení vyjadřují k námitce přechodu odpovědnosti za porušení soutěžního práva při zániku právnické osoby, která se protisoutěžního jednání dopustila, k námitce, že správní orgán prvního stupně v míře požadované právními předpisy neprokázal nezákonnost jednání ve smyslu napadeného rozhodnutí, a že použité důkazy postrádají důkazní hodnotu. Účastníci řízení se neztotožňují s námitkami ostatních účastníků ohledně účasti japonských

výrobců PISU na protisoutěžním jednání, s námitkou, že posuzované dohody by neměly být považovány za dohody mající citelný dopad na hospodářskou soutěž a rovněž s námitkou ohledně přičitatelnosti deliktního jednání toliko mateřské společnosti. Účastníci řízení se rovněž domnívají, že správní orgán prvního stupně neporušil při stanovení konkrétních výší pokut zásadu přiměřenosti, a že hodnocení správního orgánu prvního stupně náležitě zohlednilo stupeň odpovědnosti každého z účastníků řízení za deliktní jednání týkající se PISU kartelu, za něž jim byla uložena pokuta.

Vyjádření společnosti Schneider

155. Účastník řízení, společnost Schneider, se vyjádřil zejména k rozkladům účastníků řízení, společnostem Siemens Aktiengesellschaft Österreich, VA Tech Transmission & Distribution a Nuova Magrini, neboť některá tvrzení v nich obsažená nepovažuje za pravdivá. Účastník uvádí, že tvrzení týkající se dohody o společném podniku uzavřené mezi ním a společností VA Technologie AG, z níž údajně vyplývá, že společnost Schneider společně kontrolovala VA Tech Schneider High Voltage GmbH, jsou zcela účelová a jsou v příkrém rozporu se skutečným stavem věci. Dle tvrzení účastníka měla rozhodující vliv ve VA Tech Schneider High Voltage GmbH vždy společnost VA Technologie AG jako její majoritní akcionář.
156. Ke skutkovým zjištěním a závěrům o tom, že VA Tech Schneider High Voltage GmbH byl pod výlučnou kontrolou společnosti VA Technologie AG, dospěla podle účastníka řízení rovněž Evropská komise (srov. rozhodnutí COMP/F/38.899), jakož i maďarský antimonopolní úřad (srov. rozhodnutí Vj - 102/2004).

Vyjádření společností Fuji Electric Holdings a Fuji Electric Systems

157. Práva vyjádřit se k rozkladům podaným ostatními účastníky řízení využili tedy rovněž účastníci řízení, společnosti náležející do holdingu Fuji, přičemž ve svém vyjádření zopakovali námitky uvedené v rozkladech a ztotožnili se s námitkami ostatních účastníků. Nad rámec toho z jejich vyjádření plyne následující.
158. Účastník řízení, společnost Fuji Electric Holdings, namítá, že nebyl informován o tom, že byl PISU kartel v roce 2002 obnoven podle tzv. nového schématu. V části odkazující na jednání účastníka řízení, společnost JAEPS, jsou zmíněna pouze jednání se společnostmi náležejícími do holdingu Hitachi (dne 14. 1. 1999) a poté se společností JAEPS od května roku 2002. Nejsou přitom zmíněna jakákoliv jednání se společnostmi holdingu Fuji. To podle účastníků řízení dokazuje skutečnost, že se Fuji Electric Holdings žádným způsobem nezapojila na začátku roku 2002 do obnovení kartelu podle nového schématu. Společnosti holdingu Fuji dále uvádějí, že žádný z účastníků řízení nerozporuje tvrzení Fuji Electric Holdings o ukončení její účasti v PISU kartelu okolo září 2000, a navíc je toto tvrzení konzistentní s tvrzeními ostatních stran.
159. Účastníci řízení dále namítají, že správní orgán prvního stupně měl vzít v úvahu skutečnost, že zde existuje společník kontrolující společnost Fuji Electric Systems. Jelikož Fuji Electric Systems je 100% dceřinou společností Fuji Electric Holdings, jsou závěry obsažené v napadeném rozhodnutí nesprávné.
160. Účastník řízení, společnost Fuji Electric Systems, namítá, že nikdy neřídil aktivity holdingu Fuji Electric v oblasti PISU, a proto se nikdy nemohl účastnit PISU kartelu.

V této souvislosti účastník řízení poznamenává, že není jasné, z jakého zdroje správní orgán prvního stupně vycházel ve svých tvrzeních týkajících se Fuji Electric Systems, když i podání společností holdingu ABB nijak neodkazovala na Fuji Electric Systems a uváděla pouze termín „Fuji“. V minulosti se činností v oblasti výroby a prodeje energetických a elektrických systémů, které zahrnovaly i T&D, jejichž součástí byla i výroba PISU produktů, zabývala společnost Fuji Electric Co., Ltd. (nyní Fuji Electric Holdings). V říjnu roku 2002 převedla Fuji Electric Co., Ltd. své podniky na výrobu a prodej T&D, včetně PISU na společnost JAEPS, a to formou jejich odštěpení (*corporate split*), a nabyla akcie vydané společností JAEPS. Poté v říjnu roku 2003, převedla společnost Fuji Electric Co., Ltd., své zbývající výrobní a prodejní podniky v oblasti energetických a elektrických systémů (mimo ty, které byly převedeny na společnost JAEPS v roce 2002, tedy výroba a prodej T&D, včetně PISU) a rovněž akcie společnosti JAEPS své 100% dceřiné společnosti Fuji Electric Systems, a to formou jejich odštěpení. Před říjnem roku 2003 se Fuji Electric Systems zabývala servisními službami ve vztahu k energetickým a elektrickým systémům a nijak se nepodílela na výrobě a prodeji. Na základě zmíněné transakce se ze společnosti Fuji Electric Co., Ltd. stala čistě holdingová společnost Fuji Electric Holdings a z Fuji Electric Systems se stala společnost, která se začala zabývat výrobou a prodejem energetických a elektrických systémů.

161. Účastníci řízení dále uvádí, že ani společnost Fuji Electric Holdings, ani společnost Fuji Electric Systems nikdy nezamýšlely vstoupit na český trh PISU kvůli nepřekonatelným překážkám, a proto nemohly mít ani v úmyslu účastnit se ujednání, která by mohla ohrozit soutěž na českém trhu. Pokud by jednání společností holdingu Fuji měla nějaký dopad na český trh, bylo by třeba takové jednání považovat jen za nedbalostní.
162. Správní orgán prvního stupně rovněž podle názoru účastníků řízení nevzal v úvahu pasivní roli společnosti Fuji Electric Holdings v PISU kartelu (Fuji Electric Holdings výslovně připouští svou účast v PISU kartelu do září 2000). Role Fuji Electric Holdings, jakožto nevýznamného dodavatele PISU produktů byla v rámci PISU kartelu značně omezena. Společnost Fuji Electric Holdings nebyla členem J-Výboru, neúčastnila se žádných jednání mezi J-Skupinou a E-Skupinou, případně jednání J-Výboru nebo E-Výboru, ani nikdy nevykonávala úlohu sekretáře J-Skupiny. Společnost Fuji Electric Holdings rovněž hrála pouze zanedbatelnou roli při zakládání PISU kartelu.
163. Společnost Fuji Electric Holdings ani společnost Fuji Electric Systems by podle jejich přesvědčení neměly být pokutovány. V případě, že by byl učiněn závěr, že tyto společnosti porušily příslušné právní předpisy, je výše uložených pokut ve zřejmém rozporu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně, podle něhož *v devadesátých letech bylo standardem ukládání pokut ve výši několika set tisíc korun*. Společnosti Fuji Electric Holdings a Fuji Electric Systems se dopustily údajného protisoutěžního jednání během zmíněného „období hájení“, kdy výše pokut dosahovala obvykle pouze statisíce korun.
164. Účastníci řízení se domnívají, že správní orgán prvního stupně porušil svou povinnost dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. V souvislosti s případem maloobchodních řetězců podotýkají, že čtyřnásobná pokuta uložená společností holdingu Fuji v porovnání s pokutami uloženými společností BILLA a JULIUS MEINL (srov. rozhodnutí předsedy Úřadu č.j. R 70, 71/2002-02678/2007/300 ze dne 21. 3. 2007) je nepřiměřeně vysoká,

diskriminační a neodůvodnitelná i bez ohledu na to, že nebylo správním orgánem prvního stupně přihlédnuto k polehčujícím okolnostem.

IV. Přezkum napadeného rozhodnutí

165. Správní orgán prvního stupně neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 87 správního řádu a v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc k rozhodnutí orgánu rozhodujícímu o rozkladu.
166. Podle § 89 odst. 2 správního řádu jsem v celém rozsahu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, a správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek obsažených v rozkladech, přičemž jsem vycházel z právní úpravy platné v době, kdy k jednání účastníků řízení došlo. Je-li dále uvedeno, že autory námitek jsou účastníci řízení, a to bez bližší konkretizace, má se tím na mysli skutečnost, že konkrétní námitku uplatnil více než jeden účastník řízení, nikoli skutečnost, že tato námitka byla vznesena všemi účastníky řízení.
167. Přezkum napadeného rozhodnutí jsem zahájil ověřením samotné existence pravomoci a působnosti Úřadu zahájit a vést správní řízení v projednávané věci. Posléze jsem k námitkám účastníků řízení přezkoumal způsob a výsledek vymezení relevantního trhu, resp. jeho věcné složky. Poté jsem se zabýval námitkami účastníků, které zpochybňovaly samotnou existenci správního deliktu, resp. skutkové vymezení jednání, jež bylo v napadeném rozhodnutí prohlášeno za zakázanou dohodu narušující soutěž. V neposlední řadě jsem zaměřil svou pozornost na zákonnost procesního postupu správního orgánu prvního stupně, když jsem se zabýval důvodností celého velkého souboru námitek takovou zákonností zpochybňujících.

Pravomoc a působnost Úřadu zahájit a vést správní řízení ve věci

168. Nejprve je třeba zabývat se námitkou účastníků řízení, že Úřad nebyl oprávněn ani zahájit, ani vést správní řízení ve věci z důvodu vedení paralelního řízení Evropskou komisí, a s tím související námitkou, že správní orgán prvního stupně porušil zásadu *ne bis in idem*.
169. Ke dni 1. 5. 2004 vstoupila Česká republika do Evropské unie, a od tohoto okamžiku se stala pravidla obsažená v komunitárním právním řádu právně závazná a přímo aplikovatelná i v České republice. To bezesbytku platí i pro čl. 81 Smlouvy ES a Nařízení č. 1/2003. Tato přímá aplikace však připadá v úvahu pouze ve vztahu k jednání, k němuž došlo ode dne přistoupení České republiky do Evropské unie, resp. které po uvedeném datu trvalo. Na protisoutěžní jednání, jež se v plném rozsahu uskutečnilo před tímto datem, nemůže Úřad evropské soutěžní právo aplikovat. V době před přistoupením do Evropské unie byla Česká republika v pozici nečlenského, tj. třetího státu. Zjistil-li proto správní orgán prvního stupně, že účastníci řízení uzavřeli dohodu, která vedla k narušení soutěže na území České republiky, a že plnění této dohody bylo i ve vztahu k území České republiky ukončeno před jejím přistoupením do Evropské unie, postupoval v souladu s právním řádem, pokud posuzoval soulad jednání účastníků řízení v rozsahu, v jakém se projevilo na území České republiky, podle ustanovení zákona č. 63/1991 Sb., resp. zákona. Na dopady jednání tak, jak bylo vymezeno v oznámení správního řízení, ve Sdělení výhrad či jak je popsáno

v napadeném rozhodnutí, na hospodářskou soutěž v České republice, se totiž komunitární právo nevztahovalo

170. Za zásadní pro posouzení této námitky účastníků řízení tak považují skutečnost, že Evropská komise zahájila řízení a vydala rozhodnutí podle čl. 81 Smlouvy ES, přičemž v něm sledovala dopady jednání společností, se kterými řízení vedla, na komunitární trh PISU. Správní orgán prvního stupně na druhou stranu zahájil a vedl správní řízení podle § 3 odst. 1 zákona a § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. Dopad jednání účastníků správního řízení sp. zn. S 222/06 vedeného správním orgánem prvního stupně v období od 1. 3. 1991 (účinnost zákona č. 63/1991 Sb.) do 3. 3. 2004 byl posuzován toliko ve vztahu k území České republiky, resp. k hospodářské soutěži na zdejšímu trhu existující, neboť v tomto období bylo na území České republiky jednání, jež je předmětem správního řízení, postižitelné pouze podle zákona č. 63/1991 Sb. a zákona. Úřad byl v té době povolán k ochraně hospodářské soutěže toliko ve vztahu k území České republiky.
171. Správní orgán prvního stupně tedy vedl správní řízení pro porušení soutěžních pravidel, jež bylo ukončeno před přistoupením České republiky do Evropské unie. Proto nebyl oprávněn aplikovat komunitární soutěžní právo, když čl. 81 Smlouvy ES neumožňoval postih kartelové dohody v rozsahu, v němž měla tato dopad na hospodářskou soutěž v nečlenském státě. Ze stejného důvodu nebyla Evropská komise nadána působností postihnout účastníky řízení za jednání v rozsahu, v němž se projevilo na území České republiky. Ostatně sama Evropská komise se v tomto smyslu k žádosti Úřadu o informace vyjádřila (listy 182 – 183 spisu P 239/04). Úřad byl v takové situaci oprávněn zahájit a vést správní řízení ve věci protisoutěžního jednání účastníku řízení podle § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 a § 3 odst. 1 zákona, jakož i v této věci meritorně rozhodnout.
172. Správní orgán prvního stupně tedy v řízení správně postupoval podle procesní právní úpravy platné a účinné v době vedení správního řízení, a hmotněprávní posouzení provedl na základě pravidel, která byla platná a účinná v době, kdy k jednání, jež je předmětem správního řízení, došlo. Uvedený princip je v rozhodovací praxi Úřadu konzistentně aplikován (srov. např. rozhodnutí předsedy Úřadu č.j. R 17/2005-22148/2006/300 ze dne 14. 12. 2006 ve věci *Tupperware* či rozhodnutí předsedy Úřadu č.j. R 161/2006/01,003,004,008,009,010/2007/01-07777/2007/310 ze dne 18. 4. 2007 ve věci *Stavební spořitelny*) a takový přístup nebyl soudně zpochybněn.
173. Za shora popsané situace je Úřad oprávněn vést správní řízení pro porušení vnitrostátního práva též tehdy, pokud je obdobné jednání předmětem správního řízení v jiném státě, resp. bylo-li již jiným soutěžním úřadem jiného státu vydáno rozhodnutí, v němž bylo prohlášeno jednání totožných účastníků v rozsahu, v jakém se projevilo na území příslušného státu, za protizákonné. Obdobné platí pro případ, kdy bylo vedeno správní řízení ze strany Evropské komise pro porušení komunitárního soutěžního práva v rozsahu, v němž se projevilo na území Evropské unie. K nastavení překážky řízení *litispendence* a porušení zásady *ne bis in idem* v takových případech nedochází.
174. Tento závěr je plně v souladu s ustanoveními mezinárodního práva, která se týkají ochrany základních lidských práv. Mezi těmito mezinárodněprávními instrumenty má zásadní význam Evropská úmluva, která se otázkou principu *ne bis in idem* zabývá v čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7, kde stanoví, že se zakazuje dvojí trest v rámci jedné

jurisdikce (*No one shall be liable to be tried or punished again in criminal proceedings under the jurisdiction of the same State for an offence for which he has already been finally acquitted or convicted in accordance with the law and penal procedure of that State*); to je potvrzeno i ustálenou judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (srov. např. rozhodnutí ve věci *Graf v Rakousko* ze dne 3. 6. 2003. číslo žaloby 72594/01). Obdobnou úpravu obsahuje i čl. 14 odst. 7 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, což je opět potvrzeno i judikaturou (srov. např. rozhodnutí Komise OSN pro lidská práva ve věci *AP v Itálie* ze dne 2. 11. 1987, oznámení č. 204/1986). Ke stejným závěrům nadto docházejí i další mezinárodní soudy (srov. např. rozhodnutí Mezinárodního trestního soudu pro bývalou Jugoslávii ve věci *Tadic* ze dne 14. 11. 1995, IT-94-1, T.Ch. II)

175. Na podporu závěru, že rozhodnutí vydané Evropskou komisí nepředstavuje překážku věci rozhodnuté, odkazují na komunitární judikaturu v soutěžních věcech. Správní orgán prvního stupně opřel svou argumentaci zejména o rozsudek Evropského soudního dvora č. 14/68 ze dne 13. 2. 1969 ve věci *Walt Wilhelm a ostatní v Bundeskartellamt*, [1969] ECR 00001. Podle Soudního dvora je možnost existence dvou paralelních řízení spojená s možností paralelního uložení sankcí akceptovatelná. Přípustnost duálního řízení ve věcech soutěže se odvíjí od zvláštního systému sdílené jurisdikce týkající se kartelů mezi Evropským společenstvím a členskými státy. Jak Soudní dvůr zdůraznil, pokud komunitární právo nestanoví jinak, mohou soutěžní úřady členských států zasáhnout proti dohodě v souladu s vnitrostátním soutěžním právem, a to i v případě, že šetřením této dohody se současně zabývá Evropská komise z pohledu souladu s komunitárním právem. Pokud by ovšem možnost dvou řízení vedených odděleně měla vést k uložení dvou sankcí, je obecným požadavkem přirozené spravedlnosti, aby bylo při ukládání sankcí v následném řízení zohledněno jakékoli předchozí sankční rozhodnutí.
176. V rozsudku Soudu prvního stupně č. T-224/00 ve věci *Archer Daniels Midland Co. a Archer Daniels Midland Ingredients Ltd. v Komise*, [2003] ECR II-02597 (posléze potvrzeném rozsudkem Evropského soudního dvora C-397/03), bylo deklarováno, že zásada *ne bis in idem*, která je zakotvena v čl. 4 Protokolu č. 7 k Evropské úmluvě, je obecnou zásadou komunitárního práva, neboť chrání v kontextu soutěžního práva soutěžitele před vícenásobnou penalizací ze strany Evropské komise za totožné protisoutěžní jednání. Soud dále uvedl, že je možné souběžné uložení sankcí na komunitární a úrovni členského státu za předpokladu, že tato souběžně vedená řízení sledují odlišné cíle. Toto souběžné oprávnění k uložení pokut vyplývá ze systému sdílených pravomocí mezi Evropskou komisí a vnitrostátními soutěžními úřady při potírání kartelových dohod. V případě, že souběžné řízení vede soutěžní úřad členského státu, musí Evropská komise tuto skutečnost zohlednit. Podle Soudu však tato zásada nepokrývá situaci, kdy sankci za protisoutěžní jednání ukládají orgány nečlenských států, neboť ty zjevně sledují odlišné cíle, a to ochranu soutěže na odlišných trzích. Ze znění čl. 4 Protokolu 7 Evropské úmluvy podle Soudu plyne, že jeho zamýšleným efektem je zabránit soudu kteréhokoli státu, aby trestal osobu za čin, za který již byl v témže státě souzen či trestán. Na druhou stranu nic nebrání tomu, aby byla tato osoba za stejné jednání souzena či trestána v jiném státě či státech (srov. nepublikovaný rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 29. 2. 2000 ve věci *Krombach v Komise*).
177. Namítají-li účastníci řízení, že argumentace správního orgánu prvního stupně vychází z již překonané komunitární judikatury, pak nad rámec napadeného rozhodnutí odkazují

na zcela recentní rozsudek Evropského soudního dvora C-308/04 P ze dne 29. 6. 2006 ve věci *SGL Carbon AG v Komise*, [2006] ECR I-05977. V tomto rozsudku Soudní dvůr deklaroval, že zásada *ne bis in idem* se neuplatní v situacích, kdy právní řády a soutěžní úřady nečlenských států zasáhnou v souladu se svou vlastní jurisdikcí. Jak Soudní dvůr zdůraznil, neexistuje žádný princip, jenž by zavazoval Evropskou komisi zohledňovat řízení vedená vůči účastníkům v nečlenských státech a pokuty v nich uložené. Poukazují rovněž na závěr o neexistenci principu veřejného mezinárodního práva, jenž by bránil veřejným orgánům, včetně soudů, jiných států v tom, aby obvinily a soudily tytéž fyzické či právnické osoby na základě stejných skutečností, pro které již byly souzeny v jiném státě. V rozsudku C-295/04 ze dne 16. 9. 2006 ve věci *Manfredi* pak Evropský soudní dvůr opětovně potvrdil platnost svých závěrů přijatých v rozsudku *Walt Wilhelm*.

178. K tomu uvádím, že relevantní jsou zejména závěry komunitárních soudů k situacím, kdy má být vedeno paralelní správní řízení ze strany Evropské komise pro porušení komunitárního soutěžního práva a národního soutěžního úřadu, pro porušení soutěžního práva nečlenského státu EU, neboť se jedná o situaci, o níž jde v probíhajícím správním řízení.
179. Uzavírám tedy, že Úřad byl oprávněn zahájit a vést správní řízení sp. zn. S 222/06, jakož i v této věci vydat meritorní rozhodnutí. Takovému postupu nebránila překážka litispendence, resp. překážka věci rozhodnuté. Tento můj závěr vychází z vnitrostátní právní úpravy správního řízení ve věci protisoutěžních deliktů, přičemž je podpořen relevantní komunitární judikaturou týkající se paralelních řízení Evropské komise a nečlenských států. S námitkami účastníků řízení se tedy neztotožňuji.

Námítka proti hmotněprávnímu posouzení ve věci

Námítka proti věcnému vymezení relevantního trhu

180. Předně jsem se zabýval námitkami účastníků řízení proti věcnému vymezení relevantního trhu. Společnosti holdingu Siemens shodně ve svých rozkladech namítaly, že správní orgán prvního stupně pochybil, když vymezil relevantní trh jako trh vysokonapěťového plynem izolovaného spínacího ústrojí; v odůvodnění napadeného rozhodnutí pak správní orgán prvního stupně argumentuje dodávkami středněnapěťového PISU.
181. Z napadeného rozhodnutí jsem zjistil, že správní orgán prvního stupně vymezil v napadeném rozhodnutí relevantní trh z hlediska věcného jako *trh plynem izolovaných spínacích ústrojí (PISU) pro aplikace nad 72 kV dodávaných samostatně nebo jako součást zapouzdřených rozvodů*, přičemž uvedl, že dohody, jež byly předmětem posouzení v rámci tohoto správního řízení, se týkaly tzv. plynem izolovaného spínacího ústrojí (PISU), které je odběratelům dodáváno jako součást tzv. zapouzdřených rozvodů nebo jako samostatný výrobek. Prvostupňový správní orgán se zabýval zastupitelností PISU s tzv. vzduchem izolovanými spínacími ústrojími (dále též „VISU“). Dospěl však k závěru, že zastupitelnost těchto dvou produktů dána není, neboť VISU je méně technicky vyspělé, levnější a prostorově náročnější než PISU, v důsledku čehož není z pohledu zákazníků zaměnitelné s PISU. Správní orgán prvního stupně provedl rovněž obecné členění trhu PISU podle jednotlivých úrovní napětí, a to pro nízké napětí (do 1 kV), pro střední napětí (od 1 do 72 kV) a pro vysoké napětí (nad 72 kV).

182. Podle § 2 odst. 2 zákona je relevantním trhem trh zboží, které je z hlediska jeho charakteristiky, ceny a zamýšleného použití shodné, porovnatelné nebo vzájemně zastupitelné, a to na území, na němž jsou soutěžní podmínky dostatečně homogenní a zřetelně odlišitelné od sousedících území. Relevantní trh je tedy primárně třeba vymežit z hlediska věcného a geografického.
183. Přezkoumal jsem shora uvedené závěry správního orgánu prvního stupně, přičemž jsem v postupu, jakým k vymezení relevantního trhu došlo, neshledal žádných pochybení, jež by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (§ 89 odst. 2 věta první správního řádu). Tyto závěry jsou založeny na podkladech, jež jsou součástí správního spisu, byly přijaty na základě úvah, které jsou logické a consistentní. Správní orgán prvního stupně správně vyšel z výchozího produktu, tedy PISU pro aplikace nad 72 kV, a zkoumal, které další produkty by z pohledu zákazníka mohly být považovány za zastupitelné. Zjistil jsem přitom, že správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí provedl podrobný rozbor PISU produktu i s možným dělením dle jednotlivých úrovní napětí, jeho zastupitelnosti s jinými produkty, tj. VISU atd. (srov. body 98 až 108 napadeného rozhodnutí). Na základě zjištěných skutečností pak vymežil relevantní trh z hlediska věcného jako trh plynem izolovaných spínacích ústrojí (PISU) pro aplikace nad 72 kV dodávaných samostatně nebo jako součást zapouzdřených rozvodů. Zjistil-li tedy správní orgán prvního stupně na základě shromážděných podkladů a s použitím logických úvah, že jiné produkty, ať už PISU pro aplikace nižší než 72 kV či VISU, nejsou s výchozím produktem zastupitelné, a tento jeho úsudek ani žádní jiní účastníci řízení nezpochybňují, pak nemám, co bych mu mohl vytknout.
184. Ve správním spise je současně založen seznam dodávek PISU na území České republiky, který v rámci šetření a správního řízení poskytli účastníci řízení, společnosti náležející do holdingu ABB (listy 473 – 488 spisu P 239/04). V části napadeného rozhodnutí „Pokuta účastníkům řízení přímo realizujícím dodávky na území České republiky“ pak byl proveden výčet dodávek PISU na území České republiky v roce 2003 (bod 294 napadeného rozhodnutí). Ze správního spisu, jakož i z napadeného rozhodnutí plyne, že argumentace správního orgánu prvního stupně byla opřena o dodávky PISU na území České republiky *pro aplikace nad 72 kV*, nikoli účastníkem řízení, společností Siemens AG, uvedené *vysokonapěťové PISU*. Toto označení užívá, resp. bere za rozhodující, toliko uvedený účastník řízení. Správní orgán prvního stupně označení *vysokonapěťové PISU* v odůvodnění napadeného rozhodnutí při posouzení zastupitelnosti sice užil, avšak u členění dle úrovně napětí; vlastní a konečné vymezení věcného relevantního trhu správní orgán prvního stupně založil na kategorii aplikace PISU nad 72 kV, když z podkladů založených ve správním spise vyplynulo, že dodávky PISU produktů na území České republiky se měly týkat především dodávek *vysokonapěťového PISU* pro spínací aplikace nad 72 kV a *středněnapěťové PISU* jako součásti zapouzdřených rozvodů pro spínací aplikace do 88 kV. Z tohoto důvodu nezvolil správní orgán prvního stupně pro vymezení relevantního trhu pojmu *vysokonapěťové PISU*, nýbrž vymezení založené na spínací aplikaci nad 72 kV.
185. Účastník řízení, společnost Siemens AG, zpochybňuje relevanci některých projektů, jež byly správním orgánem prvního stupně vzaty v potaz. Zjistil jsem, že správní orgán prvního stupně získal informace o projektech, jež byly realizovány na území České republiky, prvotně od společností holdingu ABB. Tyto informace však podle mého zjištění dále ověřoval u dodavatelů souvisejících služeb. Oslovil také např. českou

společnost Siemens s.r.o., dceřinou společností uvedeného účastníka řízení, která k vyžádaným informacím sdělila, že poskytla technickou podporu u tří projektů realizovaných pod vedením účastníka řízení, společnosti Siemens AG. Jednalo se o jeden projekt, jenž byl realizován v roce 1993, a dva projekty realizované v roce 1998.

186. Poukazují naopak, že společnost Siemens AG ve svých vyjádřeních usilovala o liberaci ze svého obvinění poskytováním údajů, které byly ve zjevném rozporu s ostatními podklady obsaženými ve správním spise. Například v podání ze dne 22. 1. 2007 tato společnost uvedla, že ona ani ostatní členové holdingu Siemens v letech 2001 až 2004 nerealizovali žádné prodeje na relevantním trhu PISU na území České republiky. Toto tvrzení účastníka řízení však neodpovídá ostatním ve správním spise shromážděným podkladům, zejména vyjádřením vyhlášovatелů výběrových řízení; např. ze sdělení společnosti Severočeská energetika a.s. (srov. příloha tohoto podání ze dne 14. 3. 2005, list 298 spisu P 239/04) vyplývá, že společnost Siemens AG uzavřela dne 4. 2. 2000 prostřednictvím shora uvedené dceřiné společnosti „Kupní smlouvu pro rok 2000-2003“, jejímž předmětem byly dodávky zařízení PISU pro 123 kV, tedy produkty spadající do správním orgánem prvního stupně vymezeného relevantního trhu. Poukazují dále na podání společnosti ČEPS, a.s. (listy 245 – 249 spisu P 239/04), ze kterého plyne, že projekt pro ni realizovaný společností Siemens AG, resp. společností Siemens s.r.o. vybranou k podpisu smlouvy, na dodávku 23 kusů PISU produktů, se sestával z napětí 420 kV. Dále lze odkázat na informace poskytnuté společností EGE-montáže, spol. s r.o., která prováděla montážní práce (list 1233 správního spisu), podle nichž v případě projektu dodaného společností Jihomoravská energetika, a.s. se jednalo o PISU s napětím nad 72 kV (projekt Rz Kunovice pro 110 kV), kde dodavatelem spínacího ústrojí byla rovněž společnost Siemens s.r.o.
187. Ze správního spisu tedy podle mých zjištění vyplývá, že správním orgánem prvního stupně v napadeném rozhodnutí uvedené dodávky PISU produktů na území České republiky lze pod věcné vymezení relevantního trhu podřadit. Výjimkou je ovšem odkaz na dodávku PISU – projekt s označením R 22 kV Škoda HTR (strana 79 napadeného rozhodnutí) a projekt s označením nová rozvodna R 22 kV Kaplice (strana 80 napadeného rozhodnutí). Tento odkaz správního orgánu prvního stupně na dva projekty, jež nelze podřadit pod věcně vymezený relevantní trh, podle mého přesvědčení neměl a ani nemohl mít vliv na správnost věcného vymezení relevantního trhu v napadeném rozhodnutí, resp. nemohl mít vliv na správnost deklarace porušení zákona; většina v napadeném rozhodnutí uvedených dodávek do vymezeného věcného relevantního trhu nepochybně spadala, což dokazují vyjádření jednotlivých vyhlášovatелů výběrových řízení na dodávky PISU produktů. I v případě akceptace širšího vymezení relevantního trhu, jehož se někteří účastníci dovolávají a které by se vztahovalo rovněž na shora uvedené dodávky PISU s označením R 22 kV, by nemohlo dojít ke změně posouzení souladu jednání účastníků řízení se zákonem. V daném případě totiž účastníci řízení uzavřeli dohodu o bid-rigging, která spadá pod tzv. *hard core* dohody, u nichž nehraje přesné vymezení věcného relevantního trhu a s tím spojené přesné stanovení tržního podílu zásadní roli. Otázku vhodnosti případného širšího vymezení relevantního trhu je tak podle mého názoru možné ponechat otevřenou.
188. Jsem navíc přesvědčen, že vzhledem ke svému marginálnímu významu nemohla mít uvedená nekonzistentnost odůvodnění rozhodnutí žádný vliv na zákonnost a správnost uložených pokut, když naprostá většina projektů, na něž napadené rozhodnutí

odkazovalo a které byly ze strany správního orgánu prvního stupně zohledněny, do věcně vymezeného relevantního trhu spadá.

189. Pokud jde o tvrzení společnosti Siemens AG, že čtyři projekty uvedené v napadeném rozhodnutí se netýkaly dodávky PISU, nýbrž dodávky VISU, mám za to, že ve správním řízení byl prokázán opak. V případě dodávky zařízení pro společnost Východočeská energetika, a.s. (TR 110/35 kV Rokytnice nad Jizerou) se o dodávku PISU jednalo, což mám za prokázané na základě vyjádření této společnosti (list 288 spisu P 239/04). Ze správního spisu lze zjistit, že i zakázka týkající se nové rozvodny Rz Mikulov R 110/22 kV pro společnost Jihomoravská plynárenská, a.s. byla dodávkou PISU (list 1233 správního spisu). Zakázky pro Správu železniční dopravní cesty, státní organizace, byly uvedeny v přehledu označeném jako „SS – Praha – přehled zakázek na dodávky zapouzdřených rozvodů či samostatných spínačů s izolací SF6“, tj. jednalo se podle mého názoru nepochybně o dodávky PISU produktů (listy 635 – 639 spisu P 239/04).
190. V souladu se shora uvedeným mám tedy za prokázané, že společnost Siemens AG v období let 1998 až 2004 na území České republiky projekty na dodávky PISU realizovala, když tato realizace byla potvrzena vyhlášovatelí výběrových řízení (srov. bod 13 napadeného rozhodnutí).
191. Uzavírám tedy, že správní orgán prvního stupně při věcném vymezení relevantního trhu nepochybil, resp. způsob věcného vymezení relevantního trhu nemohl mít žádný negativní vliv na zákonnost a správnost deklarace porušení § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. i § 3 odst. 1 zákona a na zákonnost a správnost výše uložených pokut. Námitkám účastníků řízení, společností náležejících do holdingu Siemens, proti způsobu věcného vymezení relevantního trhu tak, jak jej provedl správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí, proto nelze přisvědčit.

Obecné námitky proti hmotněprávnímu posouzení ve věci

192. Dále jsem se zabýval námitkami účastníků řízení proti posouzení dohod obsažených v GQ-Agreement, jakož i v EGQ-Agreement jako dohod, na základě kterých účastníci řízení koordinovali, a to prostřednictvím výměny informací, své jednání ve vztahu k účasti na výběrových řízeních (projektech) týkajících se plynem izolovaných spínacích PISU ústrojí stanovováním cen a cenové hladiny podávaných nabídek (dohoda o určení cen), udržováním stabilní úrovně svých tržních podílů na základě předem odsouhlasených kvót (dohoda o fixaci tržních podílů a rozdělení trhu) a vzájemným omezováním se v uzavírání licenčních smluv na výrobu plynem izolovaných spínacích ústrojí s potenciálními konkurenty (dohoda o zamezení vstupu konkurentů na trhu).
193. Předně mám za to, že ve správním řízení bylo nepochybně prokázáno, že účastníci řízení uzavřeli a následně plnili dohody obsažené v GQ-Agreement, jakož i v EGQ-Agreement. Ztotožňuji se přitom se závěry správního orgánu prvního stupně, že při hodnocení obsahu ujednání mezi účastníky řízení, jeho posouzení souladu se zákonem a právní kvalifikaci je v daném případě nutné vycházet primárně z písemných smluv, jež byly účastníky řízení v roce 1988 uzavřeny a následně i po 1. 3. 1991 (ode dne účinnosti zákona č. 63/1991 Sb.) a 1. 7. 2001 (ode dne účinnosti zákona) plněny. Již z těchto samotných smluv, které jsou založeny ve správním spise a jejichž autentičnost žádný z účastníků konkrétním způsobem nepochybnil, lze nepochybně zjistit, že účastníci řízení si mezi sebou vytvořili systém, jehož účelem byl tzv. bid rigging, tedy ovlivnění

(manipulování) nabídek v rámci výběrových řízení, jehož mělo být dosaženo prostřednictvím dílčích dohod, jež by samy o sobě bylo možné považovat za kartelové, a to konkrétně dohod o určení cen, fixaci tržních podílů, rozdělení trhu a bránění vstupu konkurentů na trh.

194. Ujednání, jež byla obsažena ve shora specifikovaných smlouvách (v dalších částech tohoto rozhodnutí o nich, není-li třeba mezi konkrétními dohodami rozlišovat, bude dále pojednáno jako o PISU kartelu), byla, jak je ve správním spise spolehlivě doloženo, účastníky řízení realizována prostřednictvím vzájemné výměny informací, a to informací individuálních, aktuálních a citlivých, neboť se týkaly jejich obchodních záměrů. Příkladem lze poukázat na výměnu informací týkajících se zájmu konkrétního účastníka řízení o konkrétní veřejnou zakázku – projekt. Za tímto účelem si účastníci řízení na základě shora uvedených smluv a v nich obsažených dohod vybudovali systém vzájemného informování, ať na společných schůzkách, nebo telefonicky či zasíláním faxů, později emailů (srov. např. emailovou komunikaci mezi účastníky řízení, společnostmi patřícími do holdingů ABB, Siemens a Areva ze dne 3. 3. 2004, listy 546 – 551 spisu P 236/04). Zájemce o konkrétní projekt sdělil ostatním účastníkům řízení, s jakou cenou se do výběrového řízení přihlásí, ostatní účastníci pak věděli, s jakou cenou se v souladu s principy popsány v GQ-Agreement a EGQ-Agreement mají do výběrového řízení přihlásit, aby podpořili nabídku zájemce o projekt.
195. Na základě GQ-Agreement a EGQ-Agreement došlo, jak podle mého přesvědčení spolehlivě prokázal správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí, rovněž k rozdělení celosvětového trhu PISU mezi evropské a japonské účastníky řízení, a to prostřednictvím kvót. Každá skupina, tj. E-Skupina a J-Skupina, dostala společnou kvótu celosvětových prodejů pokrytých dohodou mimo tzv. domovské země (domovskými zeměmi byly národní trhy, které byly rezervovány pro jednoho, případně více účastníků řízení). Dle čl. 12 GQ-Agreement měla E-Skupina, tj. účastníci řízení se sídlem v Evropě, přidělenou kvótu celosvětových prodejů ve výši 62,5 %, a J-Skupina, tj. japonské účastníky řízení, kvótu ve výši 37,5 %. Tyto kvóty byly následně v důsledku změn v E-Skupině a akvizicemi mezi účastníky řízení modifikovány tak, že E-Skupině náležela kvóta ve výši 65,84 % a J-Skupině ve výši 34,16 %. Tím účastníci řízení v podstatě fixovali své tržní podíly a měli jistotu, že všichni budou při výběrových řízeních postupovat shodně, tj. nebudou si vzájemně konkurovat a snažit se získat zakázku na projekt, který byl na základě dohod obsažených v GQ-Agreement a EGQ-Agreement přidělen jinému účastníku. Toto jednání považují shodně se závěrem správního orgánu prvního stupně za dohodu o rozdělení trhu.
196. Účastníci řízení se však prostřednictvím GQ-Agreement a EGQ-Agreement též dohadovali o ceně, když v rámci systému komunikace založeného uvedenými smlouvami diskutovali nabídkové ceny při alokaci projektů konkrétnímu účastníkovi řízení. Tato cena byla dále sdělena ostatním účastníkům řízení tak, aby věděli, jakou cenu (myšleno cenu vyšší než účastník, kterému byl projekt přidělen PISU kartelem) mají nabídnout. Účastníci řízení dále diskutovali a dodržovali určité minimální cenové úrovně, a to v případech kdy nebyl projekt alokován konkrétnímu účastníku. Účastníci řízení si tedy vytvořili takový systém dohod o cenách, na základě kterého nejen umožňovali konkrétnímu zájemci získat konkrétní projekt, za cenu, kterou si zvolil, ale rovněž si společně dohadovali minimální cenové úrovně u volných projektů, tj. zabránili tímto svým jednáním, aby byly projekty zhotoveny na základě tržně stanovených cen. Skutečnost, že účastníci řízení byli povinni tyto cenové dohody

održovat, je podpořena čl. 22 GQ-Agreement, z něhož vyplývá, že jakákoli konkurence na základě ceny je výslovně zakázána, a to pod hrozbou uložení pokuty.

197. V neposlední řadě se ztotožňuji se závěry správního orgánu prvního stupně, že na základě GQ-Agreement a EGQ-Agreement uzavřeli účastníci řízení dohodu o regulaci počtu soutěžitelů na relevantním trhu, neboť se omezovali při uzavírání licenčních smluv. Ohledně skutkového vymezení uvedeného jednání a popisu mechanismu jeho fungování, jež mají svou oporu v explicitních formulacích uvedených smluv a jež ze stejného důvodu považují za nepochybné, odkazují na příslušné části odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nimiž se v plném rozsahu ztotožňuji.
198. Uzavírám tedy, že účastníci řízení systémem cenových dohod, dohod o rozdělení trhu a dohod o omezování počtu soutěžitelů na trhu, tj. provázaným systémem nejzávažnějších protisoutěžních deliktů, jež již ze své podstaty narušují soutěžní prostředí a jsou tedy zakázané *per se*, obsažených v GQ-Agreement a EGQ-Agreement, uzavřeli dohodu o ovlivnění nabídek, tzv. bid rigging, a tuto i následně realizovali. Pro tento závěr existuje ve správním spise celá řada podkladů, když za klíčové považují samotný text GQ-Agreement a EGQ-Agreement, podklady předložené společnostmi náležejícími do skupiny ABB, jakož i výpovědi jiných účastníků řízení, které, byť zpochybňují některá dílčí zjištění, existenci a plnění PISU kartelu přinejmenším po určitou dobu většinou nerozporují. Tímto svým jednáním narušili účastníci řízení samotnou podstatu konkurenčního prostředí při vyhlašování výběrových řízení a veřejných zakázek, jejichž předmětem byly PISU, na území, na něž se GQ-Agreement a EGQ-Agreement vztahovaly, tedy i na území České republiky (viz dále), když tyto nebyly zadány nejúspěšnějšímu uchazeči, nýbrž uchazeči, o kterém se rozhodlo na základě PISU kartelu. Jelikož správní orgán prvního stupně podle mého názoru prokázal, a to prostřednictvím důkazů předložených společnostmi náležejícími do holdingu ABB a jejich ověřením u vyhlásovatelů výběrových řízení atd., že účastníci řízení se skutečně dohadovali o realizaci dodávek PISU projektů na území České republiky, na které je v napadeném rozhodnutí odkazováno, lze nepochybně deklarovat, že k narušení soutěžního prostředí na českém trhu PISU došlo. Pro prokázání skutečnosti, že k narušení soutěžního prostředí na českém trhu PISU došlo, není přitom nezbytné uvést přesný počet projektů PISU, které byly na tomto území v rámci PISU kartelu realizovány. Dohoda o ovlivnění nabídek, jež byla účelem PISU kartelu, jakož i dohody o určení ceny, rozdělení trhu a bránění vstupu konkurence na relevantní trh, jež byly dílčími dohodami, jejichž prostřednictvím kartel PISU fungoval, jsou dohodami, jež již ze své podstaty narušují soutěž, resp. pro prokázání narušení soutěže není třeba blíže specifikovat objem dotčených projektů, subjektů, materiální škody, které vznikly, resp. prospěch, který účastníci řízení svým jednáním získali. Jak jsem již uvedl ve svých předchozích rozhodnutích, dohody, jejichž cílem je omezení hospodářské soutěže (a mezi ty nepochybně všechny uvedené dohody, včetně dohod dílčích, patří), s sebou ze své podstaty přinášejí minimálně potenciální negativní účinky na soutěž, a proto spadají rovněž pod zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona (srov. bod 32 odůvodnění rozhodnutí R 17/2005- 22148/2006/300 ze dne 12. 12. 2006 ve věci *Tupperware*).
199. K námitce účastníků řízení, společností holdingu Siemens, že napadené rozhodnutí je ve vztahu k EGQ-Agreement zcela nepřezkoumatelné, neboť kromě okolností jejího vzniku se touto smlouvou dostatečně nezabývá, jsem napadené rozhodnutí přezkoumal, přičemž konstatuji, že jak výrok tohoto rozhodnutí, tak i jeho odůvodnění se vztahují

k oběma smlouvám, na základě kterých byl mezi účastníky řízení uzavřen PISU kartel. EGQ-Agreement byla smlouvou mezi evropskými účastníky řízení; byla v podstatě subsidiární vůči GQ-Agreement, neboť blíže specifikovala alokaci projektů mezi členy E-Skupiny PISU kartelu. Neztotožňuji se ani s námitkou, že by se správní orgán prvního stupně věnoval EGQ-Agreement toliko v části popisu jejího vzniku; lze totiž odkázat na řadu dalších bodů odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém správní orgán prvního stupně vyjmenovává zjištěné skutečnosti ohledně této smlouvy a vyvozuje z nich skutkové a právní závěry v souladu se zásadou materiální pravdy (srov. např. body 94, 172, 244 napadeného rozhodnutí).

200. Účastník řízení, společnost ALSTOM, namítá, že informace o plánovaných projektech jsou veřejně dostupné; s tímto tvrzením lze souhlasit. Rovněž tak lze souhlasit s tvrzením, že jsou veřejně dostupné informace o tom, s kým byla smlouva o dodávkách PISU projektů uzavřena a jaká byla nabídková cena. Samotnému smyslu vyhledávání veřejných výběrových řízení by však odporovalo, a proto tomu tak obecně není, aby byla předem známa cena, za jakou bude zakázka vyhotovena, resp. kdo se výběrového řízení zúčastní, s jakými podmínkami a který z účastníků výběrového řízení nabídne nejvýhodnější podmínky, a bude tak vyhledavatelem ke zhotovení projektu vybrán. Tím, že účastníci řízení plnili dohody obsažené v GQ-Agreement, jakož i EGQ-Agreement, tento základní předpoklad, resp. smysl samotného výběrového řízení, narušili, když si předem dohodli, který z účastníků daný projekt k vyhotovení získá. Za tím účelem pak ostatní účastníci, opět v souladu s dohodami tvořícími kartel PISU, nabídli podmínky nevýhodnější, případně se omezovali v cenové úrovni, za jakou se lze o nealokované projekty ucházet.
201. Správní orgán prvního stupně podle mých zjištění přitom vycházel ze seznamu projektů PISU realizovaných v České republice, který byl předložen účastníky řízení náležejícími do skupiny ABB, toliko podpůrně. Hlavním podkladem pro posouzení souladu jednání účastníků řízení s českým soutěžním právem byly ve správním spise založené texty smluv a sdělení jednotlivých účastníků řízení; údaje obsažené v označeném seznamu pak správní orgán prvního stupně verifikoval u vyhledavatelů výběrových řízení. S námitkou účastníka řízení, společnosti ALSTOM, se proto neztotožňuji.

Účast jednotlivých účastníků na českém trhu PISU, rozsah aplikace GQ-Agreement a EGQ-Agreement

202. Nelze se ztotožnit ani s námitkami účastníků řízení, společností Mitsubishi, Toshiba, společností náležejících do holdingů Fuji a Hitachi, že se soutěže na vymezeném relevantním trhu PISU na území České republiky neúčastnili z důvodu existence bariér vstupu na tento trh. Aprobuji totiž závěr správního orgánu prvního stupně, že již tím, že tito účastníci řízení uzavřeli GQ-Agreement, došlo k deformaci celosvětového, tedy i českého trhu PISU. Uvedení účastníci řízení se totiž uzavřením GQ-Agreement zavázali, že na český trh PISU nevstoupí jinak, než na jejím základě. Byly-li tedy dohody obsažené v GQ-Agreement plněny a i japonští účastníci řízení, společnosti Mitsubishi, Toshiba, společnosti náležející do holdingů Fuji a Hitachi na těchto dohodách participovali, a to tím, že si na základě uzavřené zakázané dohody omezili možnosti vstupu na český trh PISU tím, že jej podmínili přidělením projektu na základě sjednaného mechanismu, pak jejich jednání mělo podle mého přesvědčení nepochybně zcela konkrétní dopad na soutěžní prostředí na území České republiky. Skutečnost, že účastníky řízení byla uzavřena zakázaná dohoda, která vyloučila hospodářskou soutěž

na trhu PISU v České republice, měla podle mého názoru reálný a nepochybnitelný dopad na tento relevantní trh. Na základě shora specifikovaných dohod, na nichž byl PISU kartel vystavěn, došlo mezi evropskými účastníky řízení, a to v souladu s principy zakotvenými v GQ-Agreement a EGQ-Agreement, k alokaci projektů, přičemž japonští účastníci řízení udělovali k tomuto rozdělení souhlas, o čemž svědčí systém vzájemných schůzek (srov. body 80 – 84 napadeného rozhodnutí).

203. Jinými slovy, jestliže se „japonští“ účastníci řízení dobrovolně zavázali nevstoupit na český trh jinak, než na základě GQ-Agreement, což z něj nepochybně vyplývá, a tento závazek po celou dobu kartelu dodržovali, což je nepochybně doloženo seznamy projektů realizovaných v České republice, jakož i vyjádřeními samotných účastníků, je nerozhodné, zda by vstupu na trh jinak bránily překážky vstupu, byť objektivní či zásadní. Takový závěr podle mne plyne z povahy samotných dohod, které mají za cíl narušit soutěž. Nepřisvědčuji tedy ani námitce účastníků řízení, společností holdingu Hitachi, že správní orgán prvního stupně nepředložil žádné důkazy na podporu tvrzení, že japonští výrobci PISU měli povědomí o evropských projektech. Stejně tak lze odmítnout konkrétní námitku společnosti Toshiba, že nebylo prokázáno, že se na schůzce v Curychu v lednu roku 2004 projednávalo rozdělování českých PISU projektů.
204. Pokud jde o námitku společnosti Mitsubishi, že japonští účastníci PISU kartelu nedodržovali stanovené kvóty, konstatuji v souladu se shora uvedeným, že mám za prokázané, že tito účastníci řízení plnili GQ-Agreement ve vztahu k území České republiky, a proto námitku účastníka řízení nepovažuji za důvodnou.
205. Hodnocení relevance tvrzení účastníků řízení ohledně existence a povahy překážek vstupu na český trh s PISU (včetně existence dlouhodobých vztahů odběratelů k evropským výrobcům PISU produktů a rozdílné voltáže) podle mého přesvědčení nemá v projednávaném případě zásadní význam, a to ani s odkazem na neúčast ostatních na PISU kartelu nezúčastněných japonských, resp. asijských výrobců. Pro posouzení jednání účastníků řízení z pohledu jeho dopadu na území České republiky má totiž primární relevanci skutečnost, že japonští účastníci řízení, společnosti Mitsubishi, Toshiba, jakož i společnosti náležející do holdingů Fuji a Hitachi, zakázané a neplatné dohody uzavřeli a tyto dohody rovněž plnili. Přistoupením k PISU kartelu si tito japonští účastníci řízení fakticky do budoucna „uzavřeli“ možný vstup na tento trh jinak než na základě přidělení zakázky v rámci PISU kartelu. Pokud by bylo tvrzení o existenci překážek pravdivé, pak nelze opomíjet, že účastníci řízení se dobrovolně zavázali neusilovat o jejich překonání. Relevanci argumentace účastníků řízení lze zpochybnit i logickou úvahou; pokud by tito účastníci nemohli vstoupit na evropský, a potažmo český trh, jak tvrdí, není zřejmé, proč by se dobrovolně zavazovali tak neučinit způsobem, který je zcela zjevně vystavoval nebezpečí postihu za protisoutěžní jednání. Námitky účastníků řízení ohledně existence překážek vstupu na trh PISU v České republice nepovažuji tedy vzhledem k charakteru uzavřených zakázaných dohod za relevantní, neboť tyto námitky nemohou změnit závěr o tom, že účast japonských účastníků řízení na PISU kartelu měla negativní dopad na soutěžní prostředí na území České republiky. Argumentace účastníků řízení se mi jeví být v tomto rozsahu účelová.
206. Argumentoval-li správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí tím, že holding Fuji na území České republiky jednu dodávku PISU produktu realizoval, pak tuto argumentaci považuji s ohledem na shora uvedené za druhotnou, toliko podpůrnou,

jež na jedné straně měla relativizovat tvrzení ohledně existence nepřekonatelných překážek vstupu na trh, na straně druhé však dle mého názoru doplňuje závěr, že přidělením tohoto projektu v rámci PISU kartelu společnosti holdingu Fuji byla prokázána realizace zakázaných a neplatných dohod na území České republiky ze strany účastníků řízení, členů J-Skupiny PISU kartelu. I kdyby k realizaci této dodávky PISU produktu na území České republiky nedošlo, nic by to však nezměnilo na tom, že i japonští účastníci řízení svým jednáním narušili soutěžní prostředí na území České republiky.

207. Obdobné úvahy se uplatní i ve vztahu k námitce účastníků řízení, společností holdingu Siemens, že společnost Siemens Aktiengesellschaft Österreich a Nuova Magrini jsou společnostmi regionálními, působícími toliko na svých národních trzích. I kdyby tomu tak skutečně bylo, uvedené společnosti tím, že se podílely na existenci kartelu a tento plnily, se rozhodly dobrovolně vzdát i potenciální možnosti na trh České republiky vstoupit v rámci férové soutěže, v důsledku čehož přispěly k narušení soutěže na tomto trhu, neboť ostatní účastníci si byli vědomi, že nebezpečí vstupu těchto společností na trh nehrozí, a tomu mohli uzpůsobit své soutěžní jednání.
208. Účastník řízení, společnost Mitsubishi, namítá, že správní orgán prvního stupně nesprávně posoudil analýzy společností CRA International a JRM ohledně existence bariér vstupu na český trh PISU. V souladu se shora uvedeným konstatují, že správnost či nesprávnost posouzení uvedených analýz je pro právní hodnocení jednání účastníka řízení nepodstatná. Možné překážky vstupu účastníka řízení na relevantní trh PISU na území České republiky neospravedlňují fakt, že se podílel na PISU kartelu, jenž se k území České republiky vztahoval a jenž byl zjevně ze strany účastníka řízení rovněž plněn (mj. uvádím, že v rámci správního řízení nebylo prokázáno, že by byl účastník řízení stížen sankcí za nedodržení GQ-Agreement). Správní orgán prvního stupně se tedy uvedenými analýzami zabýval, avšak dospěl k závěru, že tyto nejsou pro skutkové a právní posouzení věci relevantní, resp. že neodůvodňují změnu již zjištěného stavu věci. Tento závěr shledávám zcela obhajitelným.
209. Obdobným způsobem lze odmítnout rovněž námitku účastníků řízení, společností náležejících do holdingu Siemens, že GQ-Agreement, resp. EGQ-Agreement byl podepsán v roce 1988, přičemž se nevztahoval na v té době socialistické státy, včetně České republiky. K tomuto závěru jsem dospěl na základě toho, že v předmětných smlouvách je explicitně uvedeno, že se vztahují na celou Evropu, vyjma konkrétně uvedených států, mezi nimiž ovšem Česká republika explicitně vyjmenována není. Nelze přitom vycházet z ničím nepodložených tvrzení účastníků řízení, když i v bývalých socialistických státech bylo třeba dodávky PISU produktů realizovat. Na podporu mého závěru ohledně působnosti PISU kartelu rovněž na bývalé socialistické státy lze odkázat na vlastní znění GQ-Agreement, jehož součástí je rovněž seznam licenčních smluv uzavřených jak s kontrolovanými, tak i nekontrolovanými společnostmi, když se mezi nimi vyskytují i subjekty se sídlem v zemích bývalého socialistického bloku, např. VESEOJ EXP. IMP. z bývalého Sovětského svazu, či Mihel z bývalé Jugoslávie (list 508 spisu P 239/04).

Námítky týkající se způsobu posouzení odpovědnosti v rámci jednotlivých holdingů, přechodu odpovědnosti mezi jednotlivými účastníky

Siemens

210. Předně jsem se zabýval námitkami účastníků řízení, společností náležejících do holdingu Siemens, a to konkrétně námitkou, že správní orgán prvního stupně nesprávně *posoudil deliktní odpovědnost účastníka řízení, společnosti Siemens Aktiengesellschaft Österreich*, se kterým je správní řízení vedeno jako s právním nástupcem společností VA Technologie AG a VA Tech T&D GmbH. Účastníci řízení na podporu svých tvrzení odkazují na rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 31 Ca 84/2004-236 ze dne 29. 9. 2006 ve věci *Distributoři PHM*.
211. Správní orgán prvního stupně vyšel v napadeném rozhodnutí z toho, že v červenci roku 2005 společnost Siemens AG prostřednictvím své dceřiné společnosti Siemens Aktiengesellschaft Österreich převzala společnost VA Technologie AG, a tím i její dceřiné společnosti působící na trhu PISU, a to konkrétně společnosti VA Tech T&D GmbH, VA Tech Transmission & Distribution Ltd. (nyní Siemens Transmission and Distribution Limited), VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co KEG a Nuova Magrini Galileo S.p.A., čímž převzala veškeré aktivity skupiny VA Tech v oblasti PISU. Při posouzení tohoto převzetí vycházel správní orgán prvního stupně z rozhodnutí Evropské komise COMP/M.3653 ze dne 13. 6. 2005 ve věci *Siemens/VA Tech*, kterým byla celá transakce schválena. Správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí dovedl deliktní odpovědnost společností náležejících do holdingu Siemens za jednání původních společností náležejících do holdingu VA Tech, a to z titulu právního i ekonomického nástupnictví.
212. Přezkoumal jsem tyto závěry správního orgánu prvního stupně, přičemž jsem zjistil následující. Předně jsem ověřil, že správnost závěrů o povaze transakce, na základě níž došlo ke spojení mezi holdingem Siemens a holdingem VA Tech, je podpořena shora uvedeným rozhodnutím Evropské komise ve věci *Siemens/VA Tech*. I z tohoto rozhodnutí vyplývá, že účastník řízení, společnost Siemens AG, získal skutečně prostřednictvím své dceřiné společnosti Siemens Aktiengesellschaft Österreich kontrolu [ve smyslu čl. 3 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 139/2004 o kontrole spojování podniků] nad mateřskou společností holdingu VA Tech, a to konkrétně společností VA Technologie AG. Prostřednictvím získání přímé kontroly nad touto mateřskou společností pak také získala nepřímou kontrolu nad jejími dceřinými společnostmi, tj. VA Tech T&D GmbH, VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co KEG, VA Tech Transmission & Distribution Ltd. a Nuova Magrini Galileo S.p.A.
213. Po převzetí mateřské společnosti VA Technologie AG holdingem Siemens, konkrétně společností Siemens Aktiengesellschaft Österreich, došlo v průběhu let 2005 a 2006 k některým změnám ve struktuře původního holdingu VA Tech. Předně společnost VA Tech Transmission & Distribution Ltd. změnila svoji obchodní firmu na Siemens Transmission and Distribution Limited, což znamená, že tato společnost nezanikla a i nadále na trhu PISU působila, i když pod jiným názvem. Dále bylo po převzetí holdingu VA Tech zasaženo do jeho původní struktury tím, že společnosti VA Technologie AG a VA Tech T&D GmbH zanikly. Veškerý jejich hmotný majetek, práva a závazky ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení o kontrole spojování převzala společnost Siemens Aktiengesellschaft Österreich, a to včetně oblasti PISU produktů,

což ostatně potvrzuje i vyjádření účastníka řízení, která v průběhu správního řízení činil. Účastník řízení, společnost Siemens Aktiengesellschaft Österreich, v rámci správního řízení sdělil, že se stal právním nástupcem zaniklých společností VA Technologie AG a VA Tech T&D GmbH.

214. Porušení soutěžních pravidel má vždy závažné následky na kvalitu tržního prostředí. Negativní důsledky protisoutěžního jednání se pravidelně projeví nejen na straně konkurentů protisoutěžně jednajících subjektů, ale působí rovněž přímo vůči konečným spotřebitelům. Protisoutěžní jednání je pak schopné narušit strukturu trhu jako takovou, resp. vést k deformacím, jež je těžké bez zásahu k tomu oprávněné autority, tj. soutěžního úřadu, napravit. Domnívám se proto, že v případě zániku společností VA Technologie AG a VA Tech T&D GmbH je třeba považovat jejich univerzálního nástupce, tj. společnost Siemens Aktiengesellschaft Österreich, za soutěžitele, který převzal sankční odpovědnost za jednání uvedených společností, a kterému tak bylo lze v předmětném správním řízení uložit správní trest. Nástupnická společnost převzala po zaniklých společnostech veškeré jmění a materiální statky. Podle mého názoru lze mít za nepochybné, že právě vůči nástupnické společnosti je třeba vyvodit sankční důsledky takového protisoutěžního jednání.
215. Jsem si vědom právního názoru Krajského soudu v Brně uvedeného v rozsudku ve věci *Distributoři PHM*; nicméně tento rozsudek neřeší problematiku posouzení přechodu deliktní odpovědnosti konečným způsobem. Úřad v souladu s § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, podal k Nejvyššímu správnímu soudu proti tomu rozsudku kasační stížnost, v níž napadá právě nesprávný právní závěr ohledně způsobu posouzení deliktní odpovědnosti právního nástupce zaniklých právnických osob Krajským soudem v Brně.
216. Současně jsem přesvědčen, že z pohledu právně-politického, resp. soutěžně-politického lze jen ztěžít akceptovat variantu, kdy by soutěžní jednání zůstalo nepostiženo, neboť by nebylo možno postihnout nástupnickou společnost za správní delikt spáchaný zaniklou společností, přestože veškeré benefity, které zaniklá společnost protisoutěžním jednáním získala, a to zejména na úkor spotřebitelů, na nástupnickou společnost bez jakýchkoli omezení přešly, neboť se staly součástí majetku (např. vyšší prospěch dosažený vyššími realizovanými cenami umožněnými kartelem). Při rozhodování o přechodu odpovědnosti za protiprávní jednání, resp. ohledně nástupnictví, není možné přehlížet praktické souvislosti přeměn obchodních společností. V případě jakékoli fúze si nástupnická společnost zjišťuje nejen stav majetku a obchodních závazků, nýbrž také veškeré spory vedené před soudy či jinými orgány tak, aby zhodnotila rizika, která pro ni plynou ze spojení (tzv. *due dilligence*). Povědomí o existenci protisoutěžního jednání zaniklých společností náležejících do holdingu VA Tech lze dovozovat přinejmenším ze skutečnosti, že již od května roku 2004 Evropskou komisí vedeno šetření PISU kartelu ve smyslu čl. 81 Smlouvy ES, tj. v době předcházející vlastnímu převzetí. Právní nástupce, resp. společnosti náležející do holdingu, který nad společnostmi nabýval kontrolu, tedy s největší pravděpodobností měly povědomí o tomto problému, resp. bylo možné po nich důvodně požadovat, aby takové povědomí měly. Uzavírám tedy, že považuji za nepřijatelné, aby nástupnická společnost Siemens Aktiengesellschaft Österreich měla z protiprávního jednání toliko prospěch (majetkový či jiný obdobný), a nenesla jakékoli nepříznivé důsledky plynoucí z protiprávního jednání předchůdců, společností VA Technologie AG a VA Tech T&D GmbH.

217. Na podporu shora uvedených závěrů, na základě nichž dovozují deliktní odpovědnost společnosti Siemens Aktiengesellschaft Österreich jako právního nástupce společností VA Technologie AG a VA Tech T&D GmbH, odkazují dále na ustálenou judikaturu Evropského soudního dvora a Soudu prvního stupně, kterou považují za zcela přílehavou na daný případ. Problematiku přechodu sankční odpovědnosti zaniklého soutěžitele na jeho nástupce řešil Evropský soudní dvůr, resp. Soud prvního stupně již v několika rozsudcích, vždy přitom dospěl k závěru, že při zániku právnické osoby je třeba identifikovat takového nástupce, jenž je odpovědný nejen za spáchání deliktu, ale který rovněž nese odpovědnost spojenou s uložením sankce za předmětné protisoutěžní jednání. Nelze totiž připustit, aby zánikem soutěžitele, jenž se dopustil protisoutěžního deliktu, tento, má-li nástupce, unikl své odpovědnosti, resp. zůstalo takové jednání nepotrestáno. V rozsudku č. 40/73 ve věci *Coöperatieve Vereniging „Suiker Unie“ v Komise*, [1975] ECR-1663, Soudní dvůr konkrétně uvedl, že pokud soutěžitel, který vykonává kontrolu v době porušení práva, do doby, než je uložena pokuta, přestal právně existovat, musí být identifikován soubor materiálních a lidských zdrojů, nesoucích odpovědnost v době porušení práva, a poté musí být identifikován vlastník těchto zdrojů v době vydání rozhodnutí, aby bylo zajištěno, že ukončení činnosti právnické osoby nebude znamenat, že soutěžitel unikne své odpovědnosti.
218. K obdobným závěrům dospěl Soud prvního stupně v rozsudku T-6/89 ve věci *Enichem Anic SpA v Komise*, [1991] ECR II-01623. Z rozsudku plyne, že je-li spáchán protisoutěžní delikt, je třeba identifikovat fyzické nebo právnické osoby, které jsou odpovědné za jednání soutěžitele v době, kdy ke spáchání takového deliktu došlo. Pokud osoba odpovědná za jednání soutěžitele přestane okamžikem, kdy bylo narušení soutěže spácháno, a okamžikem, kdy mají být z protiprávního jednání vyvozeny důsledky, právně existovat, je třeba nejprve nalézt soubor hmotných a personálních složek, které se na protiprávním jednání podílely, a následně pak určit osobu, která se odpovědnou za jednání soutěžitele stala, aby bylo zamezeno tomu, že v důsledku zániku osoby odpovědné za jednání v době spáchání deliktu tento soutěžitel zůstane nepotrestán.
219. Rovněž v rozsudku ve spojené věci č. 29/83 a č. 30/83 *Compagnie Royale Asturienne des Mines SA and Rheinzinku GmbH v Komise*, [1984] ECR-01679, Soudní dvůr pro účely kontextu výkladu čl. 81 Smlouvy ES konstatoval, že změna právní formy a jména podniku nevede ke vzniku nového soutěžitele zbaveného odpovědnosti za protisoutěžní jednání jeho předchůdce, a to za předpokladu, že jsou obě společnosti z ekonomického, resp. soutěžního hlediska identické. Soud prvního stupně dále v rozsudku T-134/94 ve věci *NMH Stahlwerke GmbH v Komise*, [1999] ECR II-00239, potvrdil, že porušení pravidel hospodářské soutěže může být připsáno ekonomickému nástupci právnické osoby za tento delikt odpovědné.
220. Lze tedy uzavřít, že v rámci komunitárního práva je striktně dodržována zásada, že porušení soutěžních pravidel nelze bez dalšího liberovat zánikem soutěžitele, pouhou změnou právní formy, jména soutěžitele či jinou účelovou přeměnou po spáchání takového deliktu. Je třeba se vždy zabývat podrobně konkrétními okolnostmi, za kterých k zániku takového soutěžitele došlo, a provést detailní rozbor hmotných (materiálních) a personálních složek zaniklého soutěžitele za účelem zjištění, zda existuje subjekt, jenž po jeho zániku převzal práva a povinnosti s ním spojená. Nepochybným smyslem takového přístupu komunitárního práva přitom je, aby v důsledku účelového zániku osoby odpovědné za jednání v době spáchání protisoutěžního deliktu nezůstal tento delikt nepotrestán.

221. Jsem přesvědčen o nutnosti aplikovat stejný princip i v kontextu tuzemského právního řádu. Jedná se totiž o princip, který v případě právnických osob nepochybně odpovídá zásadám obecné spravedlnosti, a proto by měl být dovozován i v případě nedokonalé, resp. mezerovité pozitivní právní úpravy, která právní nástupnictví právnických osob explicitně neupravuje.
222. Tento závěr potvrzuje i skutečnost, že otázka procesního nástupnictví ve vztahu k sankcím je principiálně shodná při aplikaci českého i komunitárního soutěžního práva. Pokud by Úřad při posuzování určitého jednání došel k závěru, že je toto v rozporu s komunitárním právem, byl by s ohledem na ustálený výklad čl. 10 Smlouvy ES povinen uložit za takové jednání sankci. Vzhledem k tomu, že komunitární právo, jak bylo popsáno výše, vyžaduje v případě sukcese i potrestání takového nástupce, byl by povinen přistoupit k uložení pokuty i případnému právnímu nástupci. Není přitom podle mého názoru obhajitelný postup, že by v případě porušení komunitárního práva právní nástupce potrestán byl, zatímco v případě porušení práva českého nikoliv.
223. I z tohoto důvodu námítkám účastníků řízení, společností náležejících do holdingu Siemens, nepřisvědčuji.
224. Účastníci řízení, společnosti holdingu Siemens, dále namítají, že společnost VA Tech nelze činit pro období let 2001 až 2004 výlučně odpovědnou za činnost společného podniku založeného se společností Schneider.
225. Po posouzení předmětné námítky se ztotožňuji se závěry správního orgánu prvního stupně, a tudíž mám za prokázané, že to byla společnost VA Technologie AG, jež se stala výlučně odpovědnou za jednání společnosti VA Tech Schneider High Voltage GmbH (založené společně se společností Schneider). V rámci správního řízení byla účastníkem, společností Schneider, předložena kopie originálního znění smlouvy o vkladu uzavřená mezi společnostmi Schneider Electric Industries SA a VA Tech Schneider High Voltage GmbH. Tržní podíl ve výši 100 % byl ve společnosti Nuova Magrini držen od 13. 10. 1997 společností Schneider Italia S.p.A., která byla (a stále je) 100% dceřinou společností účastníka řízení, společnosti Schneider, do okamžiku vložení společnosti Nuova Magrini do společného podniku VA Tech Schneider High Voltage GmbH. Dále společnost Schneider sdělila, že pánové Roland Zitoun a François Casanova byli zaměstnanci společnosti [...] od jejího založení minimálně do doby, kdy došlo k účinkům vložení všech podílů na této společnosti do společného podniku VA Tech Schneider High Voltage GmbH. Účastník řízení, společnost Schneider, dále uvedl, že vystupoval v době vzniku společnosti Schneider Electric High Voltage SA pod obchodní firmou Schneider Electric SA a účastník řízení Schneider pod obchodní firmou Schneider SA. Jsem toho názoru, že vliv společnosti Schneider na jednání společností jeho skupiny, včetně dceřiných společností společnosti Schneider Electric Industries SA, je zřejmý například ze zápisů z jednání o založení společného podniku se společností VA Technologie AG (listy 1177 – 1182 správního spisu), kde je uvedeno, že účastník řízení odsouhlasil založení společného podniku VA Tech Schneider High Voltage GmbH vkladem společností Schneider Electric High Voltage SA a Nuova Magrini. Účastník řízení, společnost Schneider, se tedy PISU kartelu účastnil, nejprve samostatně a posléze prostřednictvím svých dceřiných společností a jejich dceřiných společností, na jejichž chování měl rozhodující vliv, toliko však do dne 13. 3. 2001, kdy byly veškeré

jeho aktivity v oblasti PISU vloženy do společného podniku VA Tech Schneider High Voltage GmbH.

226. Jelikož společnost VA Technologie AG měla ve společném podniku VA Tech Schneider High Voltage GmbH 60% podíl a společnost Schneider toliko podíl [...]/%, přičemž rozhodující pravomoc ve všech věcech obchodního vedení společnosti a rozpočtu měla společnost VA Technologie AG jako majoritní vlastník, což mj. vyplývá ze smlouvy „Agreement relating to the Establishment, Operation and Certain Other Matters of VA Tech Schneider HV GmbH by and between Schneider Electric SA and VA Technologie AG“ předložené společnostmi holdingu Siemens, zejména v bodech 11.4 a násl. (listy 2619 – 2638 správního spisu), jsem toho názoru, že je třeba právě společnost VA Technologie AG činit výlučně odpovědnou za jednání společného podniku, společnosti VA Tech Schneider High Voltage GmbH (v [...] došlo ze strany VA Technologie AG k odkoupení zbývajících [...] podílu ve společném podniku od společnosti Schneider). Následně došlo ke změně obchodní firmy na VA Tech T&D GmbH. V dalších podrobnostech odkazuji na napadené rozhodnutí (body 61 – 66, 146 – 151). Přezkum této námitky uzavírám s tím, že ji nepovažuji za důvodnou.

ALSTOM

227. Účastník řízení, společnost ALSTOM, namítá, že správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí nikterak neodůvodnil svůj závěr, proč je právě společnost ALSTOM považována za odpovědnou za údajné protisoutěžní jednání své divize/dceřiné společnosti, přičemž tento koncept nemá dle jeho názoru oporu v legislativě České republiky. Tvrzení účastníka řízení jsem posoudil, přičemž jsem na základě podkladů jím předložených a ve správním spise založených zjistil, že společnost ALSTOM organizovala svoji činnost v oblasti PISU od roku 1988 prostřednictvím divizí. Tyto divize se později staly tzv. úsekem, který původně neměl právní subjektivitu, kterou získal až teprve krátce před tím, než byl dne 25. 9. 2003 prodán holdingu Areva (v podrobnostech srov. bod 161 napadeného rozhodnutí). Na základě uvedených podkladů jsem dospěl k závěru, že společnost ALSTOM je odpovědná za jednání svých divizí, nikoli dceřiných společností, do té doby, než jednotlivé divize získaly právní subjektivitu. Jsou to tedy naopak tvrzení společnosti ALSTOM, že by neměla být odpovědná za protisoutěžní jednání svých divizí, jež nemají podle mého přesvědčení žádnou oporu v právních předpisech České republiky. Není-li entita subjektem práva, nemůže svým jménem a na svou odpovědnost jednat či vykonávat práva a povinnosti, a nemůže být účastníkem právních vztahů; účastníkem právních vztahů může být toliko ten, kdo má způsobilost být subjektem práv a povinností. Námitku společnosti ALSTOM nepovažuji proto za důvodnou.

Areva

228. Na námitku společnosti ALSTOM navazují další námitky účastníků řízení, společností holdingu Areva. Tito účastníci řízení se domnívají, že iniciativa a praktiky v rozporu se soutěžními předpisy jsou na straně společnosti ALSTOM; poté, co společnost ALSTOM prodala své divize PISU holdingu Areva, se její zástupci účastnili toliko diskusí, které začaly již před tímto datem, nevznášeli žádné nové impulsy či záležitosti. Rovněž tak se účastníci, společnosti náležející do holdingu Areva, domnívají, že správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí nerozlišoval mezi jednáním jednotlivých společností do holdingu náležejících a zacházel s nimi jako s jediným subjektem.

229. Přezkoumal jsem k námitkám účastníků řízení napadené rozhodnutí, přičemž jsem zjistil, že společnosti holdingu Areva pod svým současným názvem nebyly smluvními stranami GQ-Agreement. Jednou ze smluvních stran této smlouvy však od jejího počátku byla společnost ALSTOM, která se podílela na činnosti kartelu prostřednictvím nejdříve svých divizí, úseku a v konečné fázi prostřednictvím svých dceřiných společností ALSTOM T&D SA a ALSTOM T&D AG (viz výše). Účastníci řízení, společnosti holdingu Areva, a to konkrétně společnost Areva T&D SA a Areva T&D AG, jsou právními nástupci společností ALSTOM T&D SA a ALSTOM T&D AG. Shrnu-li závěry správního orgánu prvního stupně, se kterými se v plném rozsahu ztotožňuji, pak od 15. 4. 1988 do roku 1992 se PISU kartelu účastnila toliko společnost ALSTOM v rámci své divize, která neměla právní subjektivitu; odpovědnost v téže době je vyvozena toliko na straně společnosti ALSTOM. V roce 1992 byla ve Francii vytvořena společnost ALSTOM T&D SA, do které ALSTOM převedl všechny své aktivity T&D. Zástupci této společnosti se účastnili schůzek PISU kartelu. Samostatně začala dne 14. 11. 2002 na trhu PISU a současně se podílet na PISU kartelu i švýcarská společnost ALSTOM T&D AG.
230. Společnost ALSTOM následně převedla k 25. 9. 2003 všechny své aktivity v rámci trhu PISU, a to včetně společností ALSTOM T&D SA a ALSTOM T&D AG, na společnost T&D Holding Etranger SA, která byla na základě Smlouvy o koupi akcií ze dne 25. 9. 2003 prodána holdingu Areva, která nad ní převzala kontrolu dne 9. 1. 2004 a přejmenovala ji na Areva T&D Holding SA (bod 27 napadeného rozhodnutí).
231. Podle mého názoru je třeba odlišovat případy, kdy právnická osoba zanikne, např. fúzí ve smyslu § 69a odst. 1 a 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (srov. posouzení deliktů odpovědnosti zaniklých společností VA Tech), a případy, kdy právnická osoba je jako celek převedena na jiného soutěžitele, tj. právnická osoba nezaniká a i nadále na trhu působí v totožné struktuře, hmotném i personálním složení, má totožné sídlo apod. Není naopak rozhodné, je-li následně novým majitelem přejmenována. Tento druhý případ nastal právě při prodeji dceřiných společností ALSTOM T&D SA a ALSTOM T&D AG holdingu Areva, jež byly následně přejmenovány na Areva T&D SA a Areva T&D AG. Správní orgán prvního stupně proto nepochybil, jestliže odpovědnost za jednání společností ALSTOM T&D SA a ALSTOM T&D AG dovedl u společností Areva T&D SA a Areva T&D AG, neboť se jednalo o tytéž subjekty práva, u nichž došlo toliko ke změně firmy. U těchto společností lze nepochybně dovést právní i ekonomickou kontinuitu, v důsledku čehož např. veškerý prospěch, který byl z účasti na kartelu získán, zůstal u původních společností, byť nově jinak nazvaných.
232. Z napadeného rozhodnutí jsem dále zjistil, že správní orgán prvního stupně při posouzení odpovědnosti, jakož i následném uložení pokut jednotlivým účastníkům řízení, rozlišoval jednotlivé společnosti náležející do holdingu Areva (srov. např. body 138 – 141, 264 – 266, 299 napadeného rozhodnutí).
233. K další námitce společností náležejících do holdingu Areva, že společnost ALSTOM T&D AG do 22. 12. 2003 nevykonávala žádné aktivity v oblasti T&D, poukazují na sdělení samotné společnosti ALSTOM (listy 1683 – 1726 správního spisu), ze kterých plyne, že tato uvedená společnost již jako dceřiná společnost společnosti ALSTOM v oblasti trhu PISU působila. Námitce účastníků řízení proto nepřisvědčuji.

Fuji

234. Účastníci řízení, společnosti náležející do holdingu Fuji, poukazují na chybné závěry správního orgánu prvního stupně ohledně účasti společnosti Fuji Electric Systems v PISU kartelu. Podle účastníků řízení to byla společnost Fuji Electric Co., Ltd., která založila společný podnik JAEPS.
235. Při posouzení této námitky účastníků řízení vycházím ze skutečnosti, že účastníci řízení předložili správnímu orgánu prvního stupně v rámci svého podání ze dne 5. 2. 2007 (listy 1641 – 1677 správního spisu) listinu označenou jako „Memorandum-řízení a správa společnosti Japan AE Power Systems Corporation“, ve které je nezpochybnitelným způsobem uvedeno, že akcionářem společnosti JAEPS je společnost Fuji Electric Systems Co., Ltd., dále Hitachi, Ltd. a Meidensha Corporation, nikoli tedy společnost Fuji Electric Co., Ltd. S ohledem na tuto skutečnost považuji uvedené tvrzení za účelové, ničím nepodložené a neschopné vyvrátit opačný závěr v napadeném rozhodnutí, který je podložen konkrétními důkazy ve správním spise založenými.
236. Namítají-li dále účastníci řízení, že správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí nesprávně přiřadil některé zaměstnance k jednotlivým společnostem, lze konstatovat, že správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí neuvedl, že pan [...] či pan [...] byli zaměstnanci Fuji Electric Systems. Současně konstatuji, že z internetových stránek divize Fuji Electric, veřejně přístupných, jednoznačně vyplývá, že v roce 2004 došlo k přejmenování společnosti Fuji Electric Co., Ltd. na společnost Fuji Electric Holdings Co., Ltd. Mám tak za prokázané, že uvedené osoby byly zaměstnanci mateřské společnosti holdingu Fuji a zastupovaly účastníky řízení, společnosti náležející do tohoto holdingu, na jednáních PISU kartelu.
237. Pokud jde dále o námitku účastníků řízení, že společnost Nissin nebyla účastníky převzata a že je proto samostatnou společností, se kterou mělo být rovněž zahájeno správní řízení pro porušení soutěžního pravidel, zjistil jsem ze správního spisu, že společnost vystupující pod obchodní firmou Nissin byla převzata holdingem Fuji a dále společností JAEPS. Z veřejně dostupných zdrojů, zejména průzkumu subjektů působících na trhu PISU, dále správní orgán prvního stupně neshromáždil dostatek důkazů o tom, že by tato společnost na trhu PISU působila. Připouštím sice, že společnost Nissin je společností holdingu ABB v žádosti o aplikaci programu mírnějšího režimu zmíněna jako společnost podílející se na založení PISU kartelu v roce 1988, v dalším průběhu šetření, které správní orgán prvního stupně provedl, však nebylo prokázáno, že by tato společnost v PISU kartelu skutečně působila. Potvrzenu totiž měl pouze účast společnosti Nissin na dvou jednáních předcházejících vzniku PISU kartelu v letech 1985 – 1988 (listy 454 – 461 spisu P 239/04). Další důkazy, které v rámci správního řízení shromáždil, však účasti společnosti Nissin na PISU kartelu neschválí. Na základě shora uvedeného se proto ztotožňuji s postupem správního orgánu prvního stupně, který se společností Nissin správní řízení sp. zn. S 222/06 nezahájil. Námitce účastníků řízení, společností náležejících do holdingu Fuji, tedy nepřisvědčuji.
238. Na základě všech ve správním řízení shromážděných podkladů konstatuji, že správní orgán prvního stupně nepochybil, ani pokud jde o otázku dalších v úvahu přicházejících účastníků tohoto správního řízení. Mám za to, že společnosti, u kterých správní orgán

prvního stupně prokázal účast na PISU kartelu s dopadem na území České republiky, se staly účastníky tohoto správního řízení. Pokud jde o jiné výrobce PISU, správní orgán prvního stupně ve správním řízení neshromáždil podklady, které by účasti některého dalšího výrobce na kartelu byť jen nasvědčovaly, a proto mu nelze vytýkat, že s takovými soutěžiteli nevedl správní řízení.

Hitachi

239. Účastníci řízení, společnosti náležející do holdingu Hitachi, namítají, že Hitachi Europe Limited nepůsobí v oblasti PISU a že společně se společností Hitachi Ltd. tvoří jedinou hospodářskou jednotku (jediného soutěžitele). K námitce účastníků řízení jsem posoudil podání účastníků řízení ze dne 15. 1. 2007, na které účastníci odkazují. Z tohoto podání však podle mého názoru vyplývá pouze to, že společnost Hitachi Europe Limited nedodala v letech 2001 – 2004 žádné PISU produkty na území České republiky, což však odpovídá samotné podstatně fungování PISU kartelu. Z předmětného podání, jakož i všech v průběhu správního řízení účastníky činěných podání, tedy dle mého názoru neplyne, že by účastníky řízení bylo být jen zpochybněno zjištění, že společnost Hitachi Europe Limited na trhu PISU působí a že byla účastníkem kartelu. Tomu, že účastník řízení, společnost Hitachi Europe Limited, působí na trhu PISU, ostatně podpůrně svědčí dále skutečnost, že s ní bylo vedeno rovněž řízení před Evropskou komisí pro porušení čl. 81 Smlouvy ES na evropském trhu PISU.
240. Účastníci řízení, společnosti náležející do holdingu Hitachi, dále uvádí, že společnosti náležející do holdingu ABB ve své žádosti o aplikaci programu mírnějšího režimu neuvedly společnosti holdingu Hitachi mezi účastníky PISU kartelu. Posouzením této námítky jsem zjistil, že společnosti holdingu ABB ve své žádosti o aplikaci programu mírnějšího režimu vyjmenovaly toliko účastníky PISU kartelu, kteří se jej účastnili v době jejich vystoupení, tj. v období počátku roku 2004. Z dalších podkladů, jež se staly součástí správního spisu, např. z dokumentu „Jednání GIS kartelu“ (listy 454 – 461 spisu P 239/04), však plyne, že společnosti náležející do holdingu Hitachi se na PISU kartelu nepochybně účastnily.

Námítky proti způsobu posouzení délky trvání kartelu

241. Úvodem námitek proti způsobu posouzení délky trvání kartelové dohody lze shrnout, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že v rámci správního řízení posuzoval správní orgán prvního stupně uzavření a plnění zakázaných a neplatných dohod, které byly obsaženy v GQ-Agreement a EGQ-Agreement uzavřených dne 15. 4. 1988, jako trvající delikt od 1. 3. 1991, kdy vstoupil v účinnost zákon č. 63/1991 Sb., do 3. 3. 2004, kdy proběhla poslední správním orgánem prvního stupně prokázaná emailová komunikace mezi jednotlivými účastníky řízení. V napadeném rozhodnutí (body 261 – 280) bylo rovněž zohledněno, že někteří z účastníků řízení svoji účast v kartelu na určité období přerušili.
242. K tomu obecně uvádím, že se ztotožňuji se závěrem správního orgánu, že předmětem správního řízení je jediné jednání účastníků řízení. Podle mých zjištění lze jednání účastníků řízení skutečně považovat za jedno protisoutěžní jednání, složené sice z jednotlivých dílčích útoků na zájem chráněný zákonem, vedené však stejným úmyslem a probíhající v místní souvislosti. Rozdělení první výrokové části napadeného rozhodnutí, jakož i tohoto rozhodnutí o rozkladech, do více podčástí, je úkonem čistě

právně-technickým, vedeným snahou rozlišit právní kvalifikaci tohoto jednání a nuance skutkového vymezení jednání co do jeho smluvního základu, aniž by tím měla být dovozována existence více správních deliktů.

243. Účastník řízení, společnost *Toshiba*, namítá, že v období od září roku 1999 do března 2002 nebyl PISU kartel funkční, a že správní orgán prvního stupně neprokázal, že by se v tomto období na PISU kartelu podílel. Z napadeného rozhodnutí (bod 275) vyplývá, že společnost *Toshiba* byla účastníkem GQ-Agreement od jeho vzniku, na protisoutěžním jednání ve smyslu § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. se tak účastník podílel od 1. 3. 1991. V tomto jednání účastník řízení pokračoval i za účinnosti zákona, tj. po 1. 7. 2001. V rámci správního řízení bylo dále prokázáno, že účastník řízení od předmětné smlouvy neodstoupil, resp. z PISU kartelu nevystoupil, a na protisoutěžním jednání se tak podílel po celou dobu jeho existence. Z důkazů obsažených ve správním spise (např. listy 685 – 686 správního spisu) jsem dále ověřil, že PISU kartel byl uplatňován i během dočasného vystoupení některých společností. Ztotožňuji se proto se závěry správního orgánu prvního stupně, přičemž námitce společnosti *Toshiba* v tomto směru nepřisvědčuji.
244. Jedná-li se o námitku účastníků řízení, společností holdingu *Hitachi*, že od roku 2002 byl zaveden tzv. „nový systém“, tedy že PISU kartel již nebyl založen na GQ-Agreement, přičemž odkazují na ručně psané poznámky pana Kato, konstatují, že z této poznámky nelze seznat, ze kterého roku je (uvedeno toliko datum „10, July“), a proto ji nelze podle mého přesvědčení považovat jako hodnověrný důkaz cokoli prokazující. Skutečnost, že poznámky pana Kato se vztahují ke schůzce, na které byli účastni jen někteří členové kartelu, a to konkrétně společnosti *ALSTOM*, *Siemens*, *JAEPS* a *TM T&D* (tj. společnosti *Toshiba* a *Mitsubishi*), což nebylo obvyklé, rovněž snižuje jeho důvěryhodnost, resp. jeho vypovídací hodnotu. Navržené body měl schválit „5“, ačkoli z podkladů, jež jsou založeny ve správním spisu, nevyplývá, že by kód 5 byl někomu z účastníků PISU kartelu přidělen, ani z uvedené poznámky nevyplývalo, kdo je pod označením „5“ myšlen. Podle mého přesvědčení nevypovídá o rozpadu PISU kartelu ve smyslu GQ-Agreement ani skutečnost, že po roce 2000 neexistovala v J-Skupině funkce Sekretáře. V rámci správního řízení bylo totiž prokázáno, že kontakty mezi členy PISU kartelu i nadále probíhaly, účastníci řízení vystupovali i nadále pod stejnými kódy, jaké jim byly přiděleny v rámci GQ-Agreement (ačkoli se kódy přidělené účastníkům PISU kartelu postupem času měnily, k těmto změnám však docházelo vlivem akvizic jednotlivých společností, a to zejména v průběhu roku 2001). Jelikož podle mého přesvědčení nelze přisvědčit námitkám účastníků řízení ohledně zániku PISU kartelu založeného na GQ-Agreement, nelze se ztotožnit ani s jejich námitkami ohledně nového schématu.
245. Účastníci řízení, společnosti náležející do holdingu *Fuji*, nad rámec shora uvedeného namítají, že obdobně jako někteří další účastníci řízení ukončili svoji účast na PISU kartelu v roce 2000, resp. že správní orgán prvního stupně neprokázal jejich účast na PISU kartelu po září 2000. Tvrzení účastníků řízení jsem ověřil ve správním spise. Zjistil jsem přitom, že sdělení společností náležejících do holdingu *Fuji* o jejich vystoupení z PISU kartelu v roce 2000 nebylo potvrzeno žádným z dalších účastníků řízení. Oproti tomu ukončení účasti na PISU kartelu společností *Siemens AG* a společností náležejících do holdingů *VA Tech* a *Hitachi* ostatní účastníci řízení potvrdili (srov. např. bod 179 napadeného rozhodnutí). Ztotožnil jsem se proto se závěry správního orgánu prvního stupně o tom, že vystoupení z kartelu v roce 2000 nebylo

u společností holdingu Fuji prokázáno a naopak byla prokázána kontinuální účast uvedených společností na činnostech kartelu. Rovněž tak považují za správný závěr prvostupňového správního orgánu, že společnosti náležející do holdingu Fuji ukončily svoji účast na PISU kartelu převedením jejich aktivit v oblasti PISU na společnost JAEPS ke dni 1. 10. 2002. Uzavírám tedy a mám za prokázané, že společnosti skupiny Fuji se na PISU kartelu účastnily od uzavření GQ-Agreement dne 15. 4. 1988, protisoutěžního jednání se pak dopustily od 1. 3. 1991, tj. od účinnosti zákona č. 63/1991, až do 30. 9. 2002.

246. Účastník řízení, společnost *Siemens AG*, namítá, že správní orgán prvního stupně nesprávně stanovil délku jeho účasti na protisoutěžním jednání. Dle jeho názoru neexistuje žádný důkaz o jeho účasti po 22. 4. 1999.
247. Jak jsem již uvedl shora, v rámci správního řízení bylo prokázáno, že účastník řízení z PISU kartelu v roce 1999 vystoupil (vyjádření účastníků řízení, společností holdingů ABB, Fuji, Hitachi a Mitsubishi). Účastníkem řízení, společností Siemens AG, namítané odlišné datum přechodného ukončení účasti na PISU kartelu, se však neshoduje s datem sděleným od účastníků řízení, společností skupiny ABB (bod 86 napadeného rozhodnutí). Společnost Siemens AG se účastnila přinejmenším jednání v Curychu, kde předala funkci sekretáře společnosti ALSTOM, a to v období po jednání skupiny v Ženevě, tedy začátkem září roku 1999. Byl-li proto počátek přechodného vystoupení společnosti Siemens AG z PISU kartelu na 1. 9. 1999, lze se s tímto závěrem ztotožnit.
248. K námitce účastníka řízení jsem dále přezkoumal datum jeho opětovného přistoupení k PISU kartelu. Správní orgán prvního stupně deklaroval v napadeném rozhodnutí na základě tvrzení společností náležejících do holdingu ABB, že společnost Siemens AG opětovně ke kartelu přistoupila v prvním čtvrtletí roku 2004, resp. od 1. 4. 2001. V situaci, kdy se správnímu orgánu prvního stupně nepodařilo v průběhu řízení zajistit žádný podklad, který by toto datum potvrzoval, a kdy naopak společnost Siemens AG v rozkladu připustila svou opětovnou účast ode dne 26. 3. 2002, tedy od data, kdy tuto opětovnou účast deklaruje i rozhodnutí Evropské komise ve věci PISU kartelu, považují za přiměřené přiklonit se k posléze uvedenému datu. Účast Siemens AG na jednání PISU kartelu po tomto datu je ve správním spise spolehlivě prokázána, a to např. ke dni 3. 7. 2002 (seznamy projektů kartelem projednávaných; list 456 spisu P 239/04). Proto jsem se rozhodl změnit délku účasti společnosti Siemens AG, resp. stanovit datum její opětovné účasti na PISU kartelu, v její prospěch, a to k datu, které sama tato společnost ve svém rozkladu potvrdila, jež je doloženo podklady obsaženými ve správním spise a které je uvedeno v rozhodnutí Evropské komise, tj. ke dni 26. 3. 2002. Námitce účastníka řízení tedy v tomto směru vyhovuji. K vlivu této změny na výši uložené pokuty odkazují na příslušnou pasáž tohoto rozhodnutí.
249. Podle tvrzení ostatních účastníků řízení *náležejících do holdingu Siemens* byla správním orgánem prvního stupně nesprávně stanovena doba jejich opětovné účasti na zakázané dohodě již od března roku 2002, nikoli až *od prosince roku 2002*. Ověřil jsem závěry správního orgánu prvního stupně a zjistil jsem, že společnosti náležející do holdingu Siemens (dříve společnosti holdingu VA Tech), dle vyjádření účastníků řízení, společností náležejících do holdingu ABB, se k PISU kartelu opětovně připojily v průběhu prvního čtvrtletí roku 2002. Stanovil-li proto správní orgán prvního stupně opětovný počátek účasti na PISU kartelu datem od 1. 4. 2002, neshledávám v tomto pochybení. Tvrzení účastníků řízení, že se k PISU kartelu připojili až od prosince roku

2002, považuji za účelové a nesprávné, neboť ze správního spisu vyplývá, že se jejich zástupci účastnili setkání PISU kartelu např. již dne 3. 7. 2002 v Curychu (srov. list 456 spisu P 239/04).

Změna první výrokové části

250. Přestože jsem se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně ohledně hmotněprávního posouzení jednání účastníků řízení, jakožto jednoho trvajících správního deliktu, založeného na posouzení uzavřených písemných smluv, tj. GQ-Agreement a EGQ-Agreement, dospěl jsem se k závěru o nutnosti provést změnu první výrokové části napadeného rozhodnutí.
251. První výrokovou část napadeného rozhodnutí jsem se rozhodl změnit s ohledem na skutečnost, že v době uzavření GQ-Agreement, jakož i EGQ-Agreement na území České republiky nebyl v platnosti zákon, jenž by dohody narušující soutěž zakazoval, resp. Úřad není oprávněn zabývat se jednáním účastníků řízení v rámci PISU kartelu před platností a účinností zákona č. 63/1991 Sb. V rozhodnutí ve věci proto nelze deklarovat, že uzavřením GQ-Agreement a EGQ-Agreement dne 15. 4. 1988 došlo k porušení § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. Na druhou stranu od účinnosti zákona č. 63/1991 Sb. byli účastníci řízení povinni řídit se soutěžními pravidly, které tento zákon upravoval. Tím, že účastníci řízení ponechali předmětné dohody obsažené GQ-Agreement, jakož i EGQ-Agreement v platnosti i po nabytí účinnosti zákona č. 63/1991 Sb., a rovněž po tomto datu tyto dohody plnili, začali se tak od 1. 3. 1991 dopouštět jednání, jež bylo v rozporu s tímto zákonem. Z tohoto důvodu jsem změnil první výrokovou část napadeného rozhodnutí tak, že jsem deklaroval, že účastníci řízení tím, že po 28. 2. 1991 a po 30. 6. 2001 měli mezi sebou uzavřeny a plnili dohody podle GQ-Agreement a EGQ-Agreement, porušili v období do 30. 6. 2001, resp. do 3. 3. 2004, zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a v § 3 odst. 1 zákona.
252. Zvolené řešení je podle mého názoru ekvivalentní situaci, kdy je kartelová dohoda uzavřena a plněna zcela za účinnosti soutěžního zákona, neboť i zde je akcentováno nejen plnění dohody narušující soutěž, ale i její samotná existence. Obojí je přitom z pohledu § 3 odst. 1 zákona zakázáno a postižitelné správní sankcí. Zde čistě z pohledu tuzemského soutěžního úřadu podotýkám, že bylo na účastnících řízení, aby dohody narušující soutěž v okamžiku, kdy jejich existence a plnění byly platnou a účinnou legislativou prohlášeny za zakázané a za správní delikt, nejen přestali plnit, ale aby je mezi sebou zrušili, resp. jiným způsobem odstranili.
253. Dále jsem první výrokovou část napadeného rozhodnutí upravil v tom smyslu, že jsem rozdělil výroky A. a B. vztahující se k jednotlivým smlouvám podle toho, zda došlo k porušení § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. či k porušení § 3 odst. 1 zákona. Tuto změnu považuji za relevantní s ohledem na skutečnost, že v průběhu trvání PISU kartelu došlo k dočasnému vystoupení některých jeho členů, např. společnosti Siemens AG. Jsem toho názoru, že toto nové členění první výrokové části přispěje ke zpřehlednění celého rozhodnutí, když zároveň zůstane zachována celková koncepce rozhodnutí, která považuje existenci dohod obsažených v GQ-Agreement a EGQ-Agreement, jakož i jejich plnění ze strany účastníků řízení, za jeden delikt, bez ohledu na to, že dohoda o bid-rigging v sobě obsahovala dílčí protisoutěžní útoky a byla ve vztahu k jednotlivým účastníkům řízení vystavěna buď jen na GQ-Agreement, nebo na GQ-Agreement provedené EGQ-Agreement.

254. Přezkumem první výrokové části napadeného rozhodnutí jsem zjistil, že správní orgán prvního stupně pochybil při uvedení dat protisoutěžního jednání u společnosti Siemens AG v tom smyslu, že bylo deklarováno vystoupení ke dni 31. 8. 1999. Současně však uvedl, že k ukončení porušení zákazu obsaženém v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. došlo ke dni 1. 9. 1999. Upravil jsem proto výrok rozhodnutí vztahující se k této společnosti tak, že jak k vystoupení z PISU kartelu, tak ukončení porušování zákon č. 63/1991 Sb. došlo ke dni 31. 8. 1999. V souladu se shora uvedeným jsem dále ve vztahu ke společnosti Siemens AG změnil první výrokovou část tak, že jsem deklaroval její opětovnou účast na PISU kartelu ke dni 26. 3. 2002.
255. Mám za to, že tato změna prvního výroku napadeného rozhodnutí odstraní jakékoli pochybnosti o tom, v jakém konkrétním jednání je porušení soutěžních pravidel dle § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a § 3 odst. 1 zákona spatřováno. Podle mého přesvědčení takto změněný výrok rozhodnutí plně koresponduje s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť nepochybně obsahuje řešení otázky, která byla předmětem správního řízení, ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, tj. § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a § 3 odst. 1 zákona, a označuje účastníky řízení. Výrok rozhodnutí dále odpovídá i požadavkům ustálené soudní judikatury v tom smyslu, že z něj lze vyčíst, kdo se protisoutěžního deliktu dopustil a jakým konkrétním jednáním, které je popsáno způsobem vylučujícím záměnu.
256. Takto formulovaný výrok se podle mého zjištění nedostává do rozporu s vymezením předmětu správního řízení tak, jak bylo provedeno v rámci úkonu zahájení správního řízení a v napadeném rozhodnutí, když nově použitá formulace je toliko upřesněním popisu jednání účastníků řízení, v němž je spatřováno porušení § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a § 3 odst. 1 zákona.

Shrnutí

257. Přezkumem relevantních částí napadeného rozhodnutí, podkladů založených ve správním spise, jakož i námitek účastníků řízení uplatněných v rámci tohoto řízení o rozkladech, z pohledu naplnění všech zákonem stanovených podmínek aplikace § 3 odst. 1 zákona jsem dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí obsahuje komplexní zhodnocení všech relevantních skutečností, přičemž odpovídajícím závěrům správního orgánu prvního stupně nelze nic vytknout. Závěry, ke kterým dospěl správní orgán prvního stupně a s nimž jsem se ztotožnil, a podpůrné argumenty, jež jsou uvedeny v tomto rozhodnutí, jsou v souladu s ustálenou rozhodovací praxí Evropské komise, jakož i judikaturou Evropského soudního dvora a Soudu prvního stupně. Účastníci řízení svým jednáním, tj. tím, že i po 28. 2. 1991 mezi sebou ponechali uzavřenu a plnili zakázanou a neplatnou dohodu o ovlivnění nabídek (bid-rigging) s přímým negativním dopadem na hospodářskou soutěž na relevantním trhu v České republice, realizovanou prostřednictvím dílčích dohod o určení cen, fixaci tržních podílů a rozdělení trhu, zamezení vstupu konkurentů na trh, jak se podařilo správnímu orgánu prvního stupně spolehlivým způsobem prokázat, skutečně narušili hospodářskou soutěž na relevantním trhu PISU na území České republiky. Jednání účastníků řízení popsané v první výrokové části napadeného rozhodnutí, resp. v první výrokové části tohoto rozhodnutí, bylo vedeno jednotným úmyslem, kterým bylo omezení soutěže prostřednictvím ovlivňování nabídek ve veřejných soutěžích vyhlašovaných v souvislosti s nákupy relevantního

produktu, a proto se jedná o jeden správní delikt, za který byla jednotlivým účastníkům udělena jedna pokuta.

258. V této souvislosti podotýkám, že dohody o ovlivnění nabídek (bid-rigging) jsou jedním z nejzávažnějších druhů protisoutěžního jednání, neboť mají často za následek úplné vyloučení soutěže na relevantním trhu, vedou k zásadním ztrátám ekonomiky jako celku a újmě bezprostředních i konečných zákazníků. Dohody o bid-rigging jsou zároveň podle mých zkušeností jedny z nejobtížněji prokazatelných druhů protisoutěžního chování. Konstatuji, že v daném případě došlo k odhalení globální kartelové dohody o ovlivnění nabídek, jíž se zúčastnilo dvacet soutěžitelů z celého světa, jež trvala více než 15 let, která byla vystavěna na velmi sofistikovaném mechanismu svého fungování, který znesnadňoval jeho odhalení jak ze strany zadavatelů, tak soutěžních úřadů, a která měla přímý dopad na hospodářskou soutěž na trhu České republiky. Správní orgán prvního stupně byl schopen existenci kartelu a jeho plnění prokázat způsobem, který v řízení o rozkladu obstál.

Pokuty

Námítky

259. Účastníci řízení namítají rovněž způsob, jakým správní orgán prvního stupně uložil za shora uvedené jednání pokuty. Jsou toho názoru, že pokuty byly stanoveny v rozporu s § 22 odst. 2 zákona, v rozporu se zásadou proporcionality a rovného zacházení. Odůvodnění výpočtu pokut je podle jejich názoru nejasné a nepřezkoumatelné; výše pokut je nedůvodně vysoká. Uložené pokuty vedou podle účastníků řízení k dvojímu trestání a porušují tak zásadu *ne bis in idem*; Úřad neměl pravomoc pokuty uložit, neboť nebyl oprávněn ani k zahájení vlastního správního řízení. Přinejmenším měl správní orgán prvního stupně při konečném stanovení konkrétní výše pokut zohlednit výši pokut uloženou účastníkům řízení Evropskou komisí. Správní orgán prvního stupně podle názoru účastníků řízení nedostatečně do konečné výše pokut zohlednil jejich spolupráci v rámci správního řízení.

Právní úprava

260. Ustanovení § 22 odst. 2 zákona opravňuje Úřad uložit za porušení zákazu uvedeného v § 3 odst. 1 zákona pokutu do výše 10.000.000,- Kč nebo do výše 10 % z čistého obratu dosaženého za poslední ukončené účetní období. Při rozhodování o výši pokuty Úřad přihlédne zejména k závažnosti, případnému opakování a délce trvání porušování zákona.

Shrnutí závěrů správního orgánu prvního stupně

261. Správní orgán prvního stupně věnoval odůvodnění uložených pokut zásadní část svého rozhodnutí, konkrétně body 281 – 308 napadeného rozhodnutí. V nich předně uvedl, že dle „Programu aplikace mírnějšího režimu při ukládání pokud podle § 22 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, u zakázaných dohod narušujících soutěž podle ustanovení § 3 tohoto zákona“ upouští od uložení pokut účastníkům řízení, společnostem ABB Management Services, ABB Switzerland a ABB Ltd. V souvislosti se stanovením konkrétní výše pokut ostatním účastníkům řízení uvedl správní orgán prvního stupně, že vyšel z obrátového kritéria, tj. zohlednil výši obrátů za poslední

ukončené účetní období roku 2005. Konkrétně se správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí zabýval hodnocením závažnosti jednání účastníků řízení, jeho dopadem na hospodářskou soutěž a na spotřebitele či odběratele PISU produktů, posoudil délku trvání porušování zákona vůči jednotlivým účastníkům správního řízení a kritérium opakování, resp. skutečnost, že ani jeden z účastníků řízení nejednal protisoutěžně opakovaně, jakož i subjektivní stránku tohoto jednání. Jako vedlejší faktory pro posouzení konkrétní výše pokut vzal správní orgán prvního stupně v potaz objem zakázek za rok 2003 realizovaný těmi účastníky řízení, kteří v letech 2001 až 2004 dodávali PISU produkty na území České republiky v rámci PISU kartelu, a tím na vymezeném relevantním trhu přímo profitovali ze svého protisoutěžního jednání. Správní orgán prvního stupně přihlédl rovněž k výši obrátu účastníků řízení v rámci jejich jednotlivých podnikatelských skupin, k tržním podílům jednotlivých účastníků řízení na celosvětovém trhu PISU. Při stanovení konkrétní výše pokut se správní orgán prvního stupně dále zabýval hodnocením dalších přitěžujících a polehčujících okolností.

Obecné hodnocení

262. Shora uvedený postup správního orgánu prvního stupně, kdy přihlédl ke všem zákonným i ostatním relevantním kritériím pro určení pokuty, shledávám v zásadě zcela konformní se zněním § 22 odst. 2 zákona. Námitky účastníků řízení, které obecným způsobem zpochybňují skutečnost, že správní orgán prvního stupně přihlížel ke všem relevantním okolnostem, proto považuji za nedůvodné. To platí například pro námitku společností náležejících do holdingu Hitachi a Fuji, že při stanovení konkrétní výše pokut nebyl zohledněn podíl těchto účastníků na globálních prodejkách PISU. Z bodu 292 odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž vyplývá opak.
263. Po tomto zjištění jsem přistoupil ke zkoumání, zda jsou důvodné konkrétní námitky jednotlivých účastníků, a zejména, zda správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí svůj postup dostatečně zdůvodnil.

Posouzení závažnosti správního deliktu a přiměřenosti uložených pokut

264. Základním východiskem pro stanovení výše pokuty, resp. posouzení přiměřenosti výše pokuty je skutečnost, že trest by měl zejména odpovídat povaze a závažnosti správního deliktu, za nějž je ukládán. Ve správním řízení bylo deklarováno porušení § 3 odst. 1 zákona, neboť účastníci řízení uzavřeli a plnili zakázané a neplatné dohody o určení cen, fixaci tržních podílů a rozdělení trhu a zamezení vstupu konkurentů na trh – o ovlivnění zakázek „bid rigging“, které vedly k narušení hospodářské soutěže na relevantním trhu PISU na území České republiky. Jednání účastníků řízení bylo správně vyhodnoceno jako nejzávažnější porušení zákona, neboť shora specifikované dohody jsou dohodami zakázanými *per se*, jelikož se jedná o tzv. tvrdé kartely, jež mají již ze své povahy negativní dopad na hospodářskou soutěž. Závěr, který správní orgán učinil ve vztahu k závažnosti jednání účastníků řízení, shledávám přezkoumatelným a správným. Jak jsem již uvedl shora, účastníky řízení namítané překážky vstupu na český trh PISU nejsou z pohledu posouzení protisoutěžního charakteru jejich jednání relevantní, a to i při určení výše pokuty, neboť k narušení soutěže došlo již tím, že se zavázali na základě GQ-Agreement na český trh PISU nevstupovat, resp. nepokoušet se tyto překážky, pokud existovaly, jakkoli překonávat. Pokud tedy správní orgán prvního stupně nezohlednil při stanovení konkrétní výše pokut účastníky řízení namítané překážky vstupu na relevantní trh, nelze v tomto postupu hledat jakékoli pochybení.

265. Jsem rovněž přesvědčen, že správním orgánem prvního stupně uložené pokuty lze považovat za přiměřené. Na podporu mých závěrů poukazuji na ustálenou judikaturu vztahující se k ukládání pokut podle zákona, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně č.j. 6 A 96/2000 ze dne 21. 8. 2003 či rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 31 Ca 133/2005-62 ze dne 30. 11. 2006 ve věci *SAZKA*. Z této judikatury vyplývá, že o zjevně nepřiměřenou výši sankce nejde v případě, kdy byla pokuta uložena těsně při spodní hranici zákonné sazby. Podle mého přesvědčení nelze pokuty ukládat mechanisticky; přiměřenost sankce je třeba posuzovat v celkových souvislostech s přihlédnutím k jeho závažnosti. Při hodnocení závažnosti jednání musí však soutěžní úřad přihlížet ke značnému počtu skutečností, jejichž povaha a význam se mění podle druhu daného jednání a jeho zvláštních okolností (ve stejném duchu srov. rozsudek Soudu prvního stupně T-279/02 ze dne 6. 4. 2006 ve věci *Degussa v Komise*, [2006] ECR II-897). Mají-li být pokuty přiměřené nejen k závažnosti a délce protisoutěžního jednání, ale i k celkovému významu soutěžitele, jenž se takového jednání dopustil, je relevantním kritériem poměr výše uložené pokuty k celkovému čistému obratu soutěžitele za poslední ukončené účetní období, a porovnávání absolutní výše ukládaných pokut různým soutěžitelům v případech vykazujících zásadní skutkové odlišnosti nemá praktického významu.
266. Nezákonost výše uložených pokut nelze dovozovat ani ze skutečnosti, že správní orgán prvního stupně vyšel při stanovení konkrétní výše pokut z obrátového kritéria ve smyslu § 22 odst. 2 zákona. Hranice stanovená pevnou částkou se totiž uplatní zejména u soutěžitelů, kteří nejsou založeni za účelem podnikatelské činnosti, a žádného obratu tudíž nedosahují (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 31 Ca 64/2004-58 ze dne 31. 5. 2006 ve věci *ČEZ*). Zvolil-li tedy správní orgán prvního stupně při stanovení sankce postup dle čistého obratu dosaženého účastníky řízení za poslední ukončené účetní období, jednalo se o jeho diskreční oprávnění, jež bylo zcela v souladu se zákonem.
267. Jedinou výjimku v tomto směru představuje podle mého zjištění pokuta uložená společnosti Areva T&D Holding SA. Z podkladů, jež jsou součástí správního spisu (list 1299) totiž vyplývá, že obrat této společnosti byl nulový. Jelikož tato společnost neměla žádný obrat, nelze dle mého přesvědčení uložit pokutu na základě obrátového kritéria. Na druhou stranu nic nebrání Úřadu, aby pokuta byla v takovém případě uložena dle kritéria do 10.000.000,- Kč ve smyslu § 22 odst. 2 zákona, jak ostatně již judikoval Krajský soud v Brně v rozsudku ve věci *ČEZ*, když dle ostatních zjištění vyplývá, že tato společnost disponuje základním jměním, které činí 500.037.000,- Euro (list 403 správního spisu).
268. Na základě shora uvedeného s přihlédnutím ke všem správním orgánem prvního stupně zohledněným skutečnostem, tj. závažnosti a délky protisoutěžního jednání, skutečnosti, že šlo sice o první porušení zákona, avšak o porušení úmyslné, a dalších, na jiných místech tohoto rozhodnutí uvedených relevantních okolností pro uložení pokuty, jsem rozhodl uložit společnosti Areva T&D Holding SA pokutu v celkové výši 10.000.000,- Kč. Předně není pochyb o tom, že se společnost Areva T&D Holding SA uvedeného PISU kartelu účastnila. Uvedená společnost se dopustila jednoho z nejzávažnějších porušení soutěžního práva, náležela a náleží do silné podnikatelské skupiny, a, i když se správnímu orgánu prvního stupně nepodařilo prokázat existenci vlastního obratu, síla uvedené společnosti se odvíjí zejména od velmi vysokého základního jmění a obratu

dosahovaného prostřednictvím jejich dceřiných společností působících na trhu PISU. Za takové situace se mi jeví být přiměřené okolnostem případu na jednu stranu snížit uvedenému účastníkovi řízení uloženou pokutu, na straně druhé novou pokutu stanovit ve výši 10.000.000,- Kč, tedy na horní hranici rozpětí předpokládaného zákonem pro případy, kdy účastník řízení nedosahuje obratu, resp. když mu nebyl obrat prokázán. Uložení takové výše pokuty považuji s ohledem na existenci shora uvedených specifických okolností za nezbytné pro dosažení účelu správního trestání, její dostatečné citelnosti a schopnosti odradit soutěžitele od případného dalšího porušování zákona. Jakákoli jiná výše pokuty by byla nepřiměřeně nízká a neproporcionální k výši pokut uložených ostatním účastníkům řízení.

269. Posouzení otázky přiměřenosti pokut uzavírám tedy s tím, že mají-li uložené pokuty představovat zásah odpovídající tomu, kdo se protisoutěžního jednání dopustil a mají-li rovněž mít výchovný charakter (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 29 Ca 316/2003-76 ze dne 31. 1. 2005 ve věci *Komora veterinárních lékařů*), pak výši pokut uložených jednotlivým účastníkům řízení považuji obecně za přiměřenou a odpovídající typové i konkrétní závažnosti spáchaného deliktu. Námitky účastníků řízení tedy nepovažuji za důvodné. Správní orgán prvního stupně uložil účastníkům řízení za protisoutěžní jednání v době jeho trvání za účinnosti zákona, tj. od 1. 7. 2001 do 3. 3. 2004, které lze považovat za nejzávažnější porušení soutěžního práva, za něž lze obecně uložit pokutu v horní části zákonem stanovené sazby (tedy až do 10 % čistého obratu), po zohlednění zákonem předepsaných a ustálenou judikaturou či rozhodovací praxí aprobovaných kritérií určení pokuty peněžitou sankcí ve výši cca do 1,5 % čistého (nekonsolidovaného) obratu za poslední ukončené kalendářní období, a tato výše se řádově nevymyká pokutám ukládaným za obdobně závažná jednání v minulosti. Je zřejmé, že předchozí rozhodovací praxe byla správním orgánem prvního stupně vzata v úvahu a uloženou sankci nelze považovat ani za excesivní, ani za porušující zásadu rovného zacházení, resp. zásadu přiměřenosti (proporcionality). I když agregovaná částka pokuty uložené všem účastníkům řízení se může jevit jako vysoká, pokuty uložené jednotlivým účastníkům kartelu žádným způsobem nevybočují z aktuální rozhodovací praxe Úřadu, které za nejzávažnější porušení soutěžního zákona ukládá pokuty v obdobné nebo vyšší absolutní částce. Uložené pokuty nelze považovat za nepřiměřené ani v porovnání s výši pokut uložených rozhodnutím č.j. R 70, 71/2002-02678/2007/300 ze dne 21. 3. 2007 ve věci *BILLA/Omega Retail*. V rámci předmětného rozhodnutí byly sice společnosti BILLA a Omega Retail pokutovány sankcí dosahující cca 1 % z jejich obratu za jedno z nejzávažnějších protisoutěžních jednání, tj. koordinaci při vyjednávání o nákupních podmínkách, resp. zakázanou dohodu o ceně. Účastníci řízení na druhou stranu v rámci PISU kartelu nejenže plnili zakázané a neplatné dohody o ceně, ale rovněž o rozdělení trhu a fixaci tržních podílů, resp. tzv. bid rigging. Mám tedy za to, že byla-li účastníkům řízení uložena pokuta ve výši do 1,5 % z jejich nekonsolidovaného obratu, odpovídá tato výše ustálené rozhodovací praxi Úřadu a nikterak se jí nevymyká.

Subjektivní stránka deliktu

270. Účastníci řízení, společnosti náležející do holdingu Hitachi, namítají nesprávné zhodnocení subjektivní stránky jejich jednání v uložených pokutách. Uvádí, že neměli v úmyslu účastnit se zakázané a neplatné dohody, jejímž předmětem by byla kartelizace českého trhu PISU.

271. Správní orgán prvního stupně posoudil jednání účastníků řízení jako úmyslné (srov. body 289 – 290 napadeného rozhodnutí), když z podkladů obsažených ve správním spise podle něj vyplynulo, že si účastníci byli vědomi, že informace, které si vzájemně poskytovali na pravidelných jednáních, prostřednictvím sekretariátu, faxů, emailů, SMS zpráv apod. představují důvěrné informace o jejich podnikatelských aktivitách. Současně všichni účastníci řízení projevili svůj zájem být stranou popsanych zakázaných dohod tím, že se scházeli, vyměňovali si informace a koordinovali svůj postup při účasti v soutěžích o projekty. Účastníci řízení postupovali s vědomím toho, že udržení určité úrovně cen PISU produktů by nebyli schopni dosáhnout v běžném soutěžním prostředí, tedy jednotlivě samostatným postupem bez kooperace se svými konkurenty.
272. V tomto způsobu posouzení subjektivní stránky jednání účastníků řízení neshledávám žádných pochybení. Ačkoli je odpovědnost za protisoutěžní jednání spočívající v uzavření a plnění zakázané a neplatné dohody narušující soutěž odpovědností objektivní, konstrukce zákona předpokládá možnost uložení pokuty či opatření k nápravě za protisoutěžní delikt pouze tehdy, jestliže k porušení zákona dochází zaviněně, resp. slovy zákona úmyslně nebo z nedbalosti (§ 22 odst. 2 zákona). Zkoumání *subjektivní stránky* jednání účastníků řízení považuji tedy za nezbytnou součást úvah o samotné možnosti uložit pokutu; forma zavinění je pak i podle judikatury správních soudů jedním z kritérií pro určení výše pokuty (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 31 Ca 71/2004-129 ze dne 22. 11. 2005 ve věci *Oskar Mobil*, rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 31 Ca 133/2005-62 ze dne 30. 11. 2006 ve věci *SAZKA*).
273. Zaviněním se přitom rozumí psychický vztah toho, kdo se určitým způsobem chová, k výsledku jeho chování. I v soutěžním právu je třeba rozlišovat dvě základní formy zavinění: úmysl (*dolus*) a nedbalost (*culpa*). Při zkoumání formy subjektivní stránky správního deliktu, tj. zavinění, je třeba vycházet ze vztahu intelektuální a volní složky k objektu deliktu, jímž je právem chráněný zájem, proti němuž jednání směřuje. V případě vědomé nedbalosti i nepřímého úmyslu jednající ví, že škodlivý následek může způsobit. Zatímco však u vědomé nedbalosti jednající nechce způsobit škodlivý následek, resp. bez přiměřených důvodů spoléhá, že jej nezpůsobí, v případě úmyslu nepřímého je subjekt srozuměn s tím, že škodlivý následek může způsobit. Pokud jde o úmysl přímý, vychází se z toho, že jednající nejenže věděl, ale také chtěl porušit či ohrozit zájem chráněný zákonem. Není tedy rozhodné, zda účastníci řízení věděli, že porušují konkrétní zákon, či zda si byli vědomi možnosti porušení zákona. Při posouzení subjektivní stránky správního deliktu dle § 3 odst. 1 zákona je naopak rozhodné posouzení volní a vědomostní složky ve vztahu k objektu deliktu, tj. právem chráněnému zájmu, jímž je účinná soutěž (srov. § 1 odst. 1 zákona).
274. Ve světle shora uvedeného jsem posoudil věcnou správnost závěru správního orgánu prvního stupně, že účastníci řízení porušili, pokud jde o jednání spočívající v uzavření a plnění dohod narušujících soutěž, zákon úmyslně; s tímto závěrem se přitom v plném rozsahu ztotožňuji. Jak již bylo shora uvedeno, cílem PISU kartelu, který byl snadno seznatelný již ze samotného textu smluv, na nichž byl vystavěn, byla snaha koordinovat postup při účasti v soutěžích o projekty, udržení cenové úrovně PISU produktů, udržení podílu účastníků řízení na trhu PISU atd. Tento svůj společný záměr pak účastníci řízení vyjádřili v písemně zachycených smlouvách GQ-Agreement a EGQ-Agreement. Tímto jednáním dali jasně najevo svou vůli právem chráněný zájem porušit, a to i ve vztahu k území České republiky. Nelze proto dovozovat, že takové jednání se uskutečňovalo v důsledku nedbalosti. Uzavření a plnění předmětných smluv považuji za jednoznačný

důkaz projevu společné vůle vědomě koordinovat soutěžní jednání na relevantním trhu, přičemž tento úmysl se nepochybně, jak vyplývá z analýzy textu uvedených smluv, vztahoval i na území České republiky. Účastníci řízení si museli být vědomi toho, že jejich jednání je způsobilé ovlivnit soutěž ve vztahu k předmětnému zboží, tj. PISU produktům, přitom pro případ, že jimi uzavřené a plněné dohody hospodářskou soutěž naruší, byli s takovou skutečností srozuměni. Vědomostní i volní složka zavinění se tak vztahuje i ke způsobilosti jimi uzavřených dohod narušit hospodářskou soutěž, a to i na území České republiky. Z těchto důvodů jsem ve shodě se správním orgánem prvního stupně dospěl k závěru, že v daném případě se jednalo o úmyslné porušení zákona. Úmyslné porušení zákona je třeba považovat za přitěžující okolnost (za takovou ji považuje i konstantní rozhodovací praxe Úřadu, která nebyla správními soudy zpochybněna), která je důvodem pro zvýšení pokuty. Pokud tedy správní orgán prvního stupně základní částku pokuty po přihlédnutí k přitěžující okolnosti spočívající v úmyslu navýšil, lze takový postup považovat za důvodný, souladný se zákonem, konstantní rozhodovací praxí i ustálenou judikaturou.

Námítky nedostatku pravomoci Úřadu zahájit správní řízení, resp. uložit pokuty, nepřihlédnutí k sankcím uloženým Evropskou komisí

275. Namítají-li účastníci řízení, že správní orgán prvního stupně měl při stanovení konkrétní výše sankcí přihlédnout k sankcím, jež jim byly uloženy Evropskou komisí, opakovaně (v podrobnostech viz shora) poukazují na skutečnost, že Úřadem posuzované jednání účastníků řízení se vztahovalo k období, kdy Česká republika nebyla členem Evropské unie. Nicméně ani po přistoupení České republiky do Evropské unie by nic nebránilo paralelní aplikaci jak komunitárních, tak i národních soutěžních předpisů na totožné jednání s ohledem na odlišnost cílů, resp. chráněných zájmů, komunitárního a národního právního řádu. Tento můj závěr je podpořen ustálenou komunitární judikaturou (srov. shora uvedené rozsudky Evropského soudního dvora ve věci *Walt Wilhelm, Archer Daniels Midland Co. a Archer Daniels Midland Ingredients Ltd. v Komise, SGL Carbon AG v Komise* či *Manfredi* apod.) či judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (srov. rozsudek *Krombach v Komise*)

276. Za nepochybné považuji, že v případě paralelní aplikace komunitárního soutěžního práva a soutěžního práva členského státu by měla být zohledněna v souladu s obecným požadavkem přirozené spravedlnosti sankce dříve uložená. V tomto správním řízení se však o paralelní aplikaci soutěžních pravidel Evropskou komisí a členským státem nejedná, neboť Úřad posuzuje jednání, k němuž došlo v období neexistence zvláštního systému sdílených pravomocí mezi Evropskou unií a členským státem (Českou republikou); předmětem řízení je totiž jednání, které se plně uskutečnilo v období, kdy území České republiky nebylo součástí společného trhu Evropské unie. Vzhledem k tomu by se v daném případě principiálně měly uplatnit ty závěry komunitární judikatury, podle nichž je možné nejen vést ohledně jednoho jednání paralelní řízení, ale v těchto řízeních je možno uložit i paralelní sankce bez toho, že by existovala povinnost v řízení následujícím, zde řízení vedeném Úřadem, zohlednit již dříve uloženou sankci. Připomínám, že předmětem správního řízení nebylo totožné jednání, které bylo předmětem řízení vedeného Evropskou komisí, neboť ta se dopady jednání na trh České republiky zcela záměrně nezabývala, neboť k tomu nebyla ani oprávněna. Uzavírám tedy, že správní orgán prvního stupně nebyl povinen při stanovení konkrétní výše pokut jednotlivým účastníkům řízení zohlednit výši pokut, které jim byly uloženy Evropskou komisí.

277. Nadto, po posouzení relevantních částí napadeného rozhodnutí, jakož i po zhodnocení podkladů obsažených ve správním spise jsem dospěl k závěru, že výše pokut uložených v tomto správním řízení ve skutečnosti respektuje skutečnost, že účastníci řízení byli pokutováni ze strany Evropské komise. To lze dovést zejména z absolutní výše pokut uložených jednotlivým účastníkům řízení, které ani zdaleka nedosahují výše, kterou by mohl správní orgán ukládat za tak závažná porušení soutěžních předpisů, která byla v tomto správním řízení spolehlivě prokázána. Poukazuji rovněž na skutečnost, že na základě pouhého součtu pokut uložených správním orgánem prvního stupně v rámci jednotlivých holdingů a jejich sečtením s pokutami uloženými Evropskou komisí jsem ověřil, že pokuty uložené oběma soutěžními orgány, tj. Úřadem a Evropskou komisí, nedosahují dohromady ani jednoho procenta z konsolidovaných obrátů jednotlivých holdingů.

Uložení sankcí společností náležejícím do skupiny jednoho holdingu

278. Účastníci řízení rovněž ve svých rozkladech namítali, že náleží do jednotlivých koncernů (holdingů), kteří představují jediného soutěžitele, a proto měla být pokuta uložena toliko mateřským společností. Podle jejich názoru nelze totiž jedno protiprávní jednání postihovat sankcí vícekrát. Na straně druhé jiní účastníci namítají, že jim nelze přičítat odpovědnost za jednání jejich divizí. V souvislosti s těmito námitkami považuji za nezbytné blíže rozebrat postup správního orgánu prvního stupně při ukládání pokut jednotlivým právnickým osobám působícím v jednom holdingu, který jsem po jeho prověření vyhodnotil jako zákonný.

279. Přestože zákon považuje za soutěžitele, tj. adresáta zákona, i non-subjekty (tj. subjekty bez právní subjektivity, např. holding), deliktní odpovědnost lze dovozovat v souvislosti s porušením norem soutěžního práva pouze u konkrétních subjektů disponujících právní subjektivitou, tedy typicky u právnických či fyzických osob. Pokud se soutěžního deliktu dopustí více právnických osob tvořících koncern, tj. z ekonomického hlediska jediná entita, jsou nositeli odpovědnosti za porušení zákona, tedy povinnosti strpět zákonem stanovenou újmu – uložení pokuty, tyto konkrétní právní osoby, které se na protisoutěžním jednání podílely, nehledě na fakt, že tvoří jeden koncern. Tato koncepce koresponduje s právní úpravou procesní způsobilosti, jak je podávána z § 29 správního řádu, kdy procesní způsobilostí disponuje každý toliko v tom rozsahu, v jakém mu zákon přiznává způsobilost k právním úkonům.

280. Z výše uvedeného implicitně vyplývá i další specifikum českého správního trestání za soutěžní delikty oproti komunitární právní úpravě, a totiž, že není možno připisovat jednání dceřiných společností společnosti mateřské, jelikož ve světle národní právní úpravy lze postihovat pouze konkrétní právní subjekt, který se protiprávního jednání dopustil. Pokud se kartelové dohody účastní více právnických osob, přestože jsou „sdruženy“ v rámci holdingu, jsou deliktně odpovědné všechny tyto právní osoby podle okolností jejich konkrétního individualizovaného protiprávního jednání. Je tedy zřejmé, že z procesního hlediska není možné dokonale reflektovat pojetí soutěžitele v hmotněprávním smyslu, tedy pojetí soutěžitele jako ekonomické entity (viz např. zmiňovaný holding), bez ohledu na korporátní strukturu této entity. I když se takový přístup může jevit *prima facie* jako diskriminující ve vztahu k soutěžitelům, kteří deliktně jednají více právními osobami, oproti soutěžitelům, kteří se deliktu dopouštějí pouze jedinou právní osobou, není tomu tak. Předně soutěžitelé jsou

vedeni normami soutěžního práva k tomu, aby se nedopouštěli porušení těchto norem. Pokud tak přesto ze své vlastní vůle učiní (zaviněně), každá fyzická či právnická osoba, která se na takovém jednání podílela, musí být nutně připravena strpět individualizované negativní důsledky tohoto jednání v podobě uložené sankce; jiný postup není v podmínkách českého právního řádu ani technicky možný, přičemž tento plně respektuje rovnost postavení jednotlivých účastníků řízení, zde právnických osob podílejících se aktivně na činnosti kartelu.

Námítka společností Areva ohledně nesprávně zhodnocených kritérií pro uložení pokut

281. Společnosti náležející do holdingu Areva se domnívají, že správní orgán prvního stupně při konkrétním stanovení pokut nesprávně posoudil délku jejich účasti na protisoutěžním jednání a jejich odpovědnost za protisoutěžní jednání. Účastníci uvádí, že veškeré protiprávní praktiky týkající se území České republiky se odehrály nebo byly iniciovány před rokem 2004, tj. před tím, než holding Areva získal kontrolu nad společnostmi Areva T&D SA a Areva T&D AG. Odpovědnost za jednání těchto společností měla být podle jejich názoru připsána společnosti ALSTOM.
282. V souladu se shora uvedeným posouzením odpovědnosti a délky protisoutěžního jednání jednotlivých účastníků řízení (srov. shora námítka proti hmotněprávnímu posouzení ve věci) konstatují, že délka protisoutěžního jednání společností náležejících do holdingu Areva (jakož i jiných účastníků tohoto správního řízení) a zhodnocení odpovědnosti za jednání společností Areva T&D SA a Areva T&D AG, byla správním orgánem prvního stupně při stanovení konkrétní výše pokut těchto společností zhodnocena správně, a to prostřednictvím koeficientu času (viz dále).
283. Pokud jde o námitku společností holdingu Areva, že správní orgán prvního nezohlednil jako polehčující okolnost jejich spolupráci s Úřadem, uvádím, že účastníci nejsou v rámci správního řízení nadáni toliko souborem práv a oprávnění (např. právo na účinnou obhajobu), ale současně pro ně ze správního řízení vyplývají určité procesní povinnosti, mezi nimiž lze vyzvednout právě účastníky řízení namítanou povinnost s Úřadem spolupracovat, tj. dle § 21 odst. 7 zákona poskytovat úplné, správné a pravdivé podklady a informace, a umožnit Úřadu jejich prověření způsobem dle odst. 5 téhož ustanovení zákona. Plní-li účastníci v průběhu správního řízení řádně svoje procesní povinnosti, nelze podle mého názoru toto hodnotit jako polehčující okolnost, na základě níž by měla být stanovena nižší sankce. V daném případě, jak jsem navíc ověřil, uvedený účastník řízení neposkytl správnímu orgánu prvního stupně více součinnosti, než jak odpovídá rozsahu jeho zákonné povinnosti. Na podporu tohoto závěru lze uvést, že ani v případě porušení těchto procesních povinností nelze takovou okolnost posoudit jako přítěžující při výpočtu sankce za protisoutěžní jednání; § 22 odst. 1 zákona totiž stanoví oprávnění Úřadu za porušení procesních povinností účastníků řízení uložit samostatné, tzv. pořádkové sankce.
284. Účastníci řízení, společnosti holdingu Areva, se dále domnívají, že správní orgán prvního stupně při stanovení konkrétní výše pokut nesprávně posoudil funkci Sekretáře kartelu. Tato funkce byla dle jejich názoru toliko administrativní, když celý kartel byl založen na dobrovolnosti.
285. K této námitce účastníků řízení jsem přezkoumal postup správního orgánu prvního stupně, přičemž jsem zjistil, že funkce Sekretáře byla ustavena čl. 2 GQ-Agreement.

Vykonával ji pro každou skupinu, tj. evropskou a japonskou, jeden z účastníků řízení, který pak fungoval jako kontaktní bod a měl klíčovou roli při organizování schůzek, shromažďování a přijímání informací od ostatních účastníků řízení a jejich následném rozesílání. V J-Skupině se její členové ve funkci Sekretáře střídali jednou za dva roky, přičemž správní orgán prvního stupně žádnému z účastníků náležejících do J-Skupiny pokutu z tohoto důvodu nezvýšil. Skutečnost, že se účastníci řízení v této funkci střídali, resp. měli povinnost tuto funkci vykonávat, vyhodnotil správní orgán prvního stupně tak, že v J-Skupině nebyla funkce Sekretáře vykonávána dobrovolně. V E-Skupině převzala funkci Sekretáře od uzavření předmětné smlouvy společnost Siemens AG; tuto funkci vykonávala až do roku 1999 (této společnosti nebyla výše sankce z důvodu působení v pozici Sekretáře navýšena, neboť tuto funkci vykonávala toliko za účinnosti zákona č. 63/1991 Sb.). Od roku 1999 do roku 2004 vykonávala v E-Skupině funkci Sekretáře společnost ALSTOM, která se o ni dobrovolně přihlásila. V roce 2004 přešla funkce Sekretáře na společnost Areva, které byly holdingem Areva odkoupeny od společnosti ALTOM. Pokud správní orgán prvního stupně vyhodnotil skutečnost, že společnosti ALSTOM a společnosti náležející do holdingu Areva se o tuto funkci přihlásily dobrovolně, fungovaly jako kontaktní bod E-Skupiny, měly z vlastní vůle klíčovou roli při organizování schůzek, shromažďování a přijímání informací od ostatních účastníků řízení a jejich následném rozesílání, jako přitěžující okolnost, pak na tomto posouzení správního orgánu prvního stupně neshledávám žádné pochybení.

Námítky společností Siemens ohledně nesprávně zhodnocených kritérií pro uložení pokut

286. Účastníci řízení, společnosti náležející do holdingu Siemens, se domnívají, že správní orgán prvního stupně nesprávně zhodnotil přitěžující a polehčující okolnosti pro stanovení výše pokut. Konkrétně namítají nedostatečné zohlednění skutečnosti, že se porušení zákona dopustili poprvé a že posuzované jednání ukončili okamžikem zahájení řízení vedeného Evropskou komisí.
287. Ve vztahu k poslednímu v § 22 odst. 2 zákona explicitně upravenému kritériu pro stanovení konkrétní výše pokuty, tedy případnému opakování protisoutěžního jednání, jsem dospěl k následujícím závěrům. Skutečnost, že se soutěžitel dopustil neopakovaného porušení zákona, mu jistě nemůže být přičítána k tíži; stejně tak tato skutečnost není sama o sobě faktorem, který by měl u natolik závažného protisoutěžního jednání, jehož se účastníci řízení dopustili úmyslně, vést ke shovívavějšímu zacházení při určování výše pokuty. Skutečnost, že se určitý subjekt dopustil porušení zákona poprvé, není při výměře trestu považována za polehčující okolnost ani v jiných relevantních právních předpisech České republiky (srov. zejména § 33 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů), ani v evropském soutěžním právu [srov. dřívější Pravidla Komise pro ukládání pokut (publikováno v Úředním věstníku EU C 9 ze dne 14. 1. 1998), nověji Pravidla Komise o způsobu stanovení pokut ukládaných podle čl. 23 odst. 2 písm. a/ Nařízení č. 1/2003 (publikováno v Úředním věstníku EU OJ C 210 ze dne 1. 9. 2006)]. Dospěl jsem tedy k závěru, že pokud správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí neshledal skutečnost, že účastníci řízení se do doby vydání napadeného rozhodnutí nedopustili jednání, které by bylo Úřadem autoritativně posouzeno jako protisoutěžní delikt, jako důvod pro snížení pokuty, resp. stanovení pokuty v nižší absolutní částce, považují takový závěr za zcela zákonný a správný (srov. též bod 65 rozhodnutí č.j. R 11,12,13/2005 ze dne 18. 8. 2006 ve věci *DELTA PEKÁRNY, ODKOLEK a PENAM*).

288. Polehčující okolnost neshledávám ani v tom, že účastníci řízení ukončili posuzované jednání poté, co Evropská komise s nimi zahájila řízení ve smyslu čl. 81 Smlouvy ES. Takové tvrzení je totiž třeba posoudit v kontextu celého případu: pokud skutečně uvedení účastníci řízení ukončili své jednání poté, co s nimi Evropská komise, tedy od Úřadu odlišný soutěžní úřad, zahájila šetření, pak považuji za klíčové, že se tak stalo v situaci, kdy existence kartelu, jeho účastníci a mechanismus fungování byly zcela odhaleny na základě žádosti společností náležejících do holdingu ABB o aplikaci programu mírnějšího režimu. Ukončení účasti na kartelu tak nelze považovat za nevynucené ostatními okolnostmi, když navíc se uskutečnilo bez zjevné souvislosti se správním řízením vedeným Úřadem.
289. Namítají-li dále společnosti holdingu Siemens, že správní orgán prvního stupně vychází z nesprávných podkladů, zejména ve vztahu k relevantnímu trhu, a to konkrétně, že v napadeném rozhodnutí specifikované projekty, k jejichž realizaci došlo na území České republiky, nebyly projekty vysokonapětového PISU, a že byl nesprávně určen jejich podíl na trhu, odkazují na vypořádání těchto námitek obsažené v bodech 184 – 190 tohoto rozhodnutí (námitky proti vymezení relevantního trhu), v rámci něhož jsem dovodil, že námitky jsou buď nedůvodné, nebo dílčí pochybení jimi označená neměla vliv na správnost a zákonnost stanovení výše pokuty.
290. Podle mého názoru lze odmítnout námitku účastníka řízení, společnosti Siemens AG, že její tržní podíl byl určen nesprávně a nesprávně zohledněn při stanovení konkrétní výše pokuty. Jak jsem již uvedl shora, přesné vymezení věcného relevantního trhu, jakož i přesné stanovení podílu jednotlivých účastníků řízení na něm není nezbytnou, resp. podstatnou podmínkou vydání správního rozhodnutí, kterým Úřad deklaruje porušení § 3 odst. 1 zákona uzavřením a plněním *per se* zakázaných dohod. Pokud tedy správní orgán prvního stupně neprovedl zcela detailní rozbor tržních podílů jednotlivých společností na celosvětovém, jakož i českém trhu PISU, nelze tomu v zásadě nic vytknout. Pokud správní orgán prvního stupně alespoň orientačně podíly na celosvětovém, jakož i českém trhu PISU propočtl, je relevantní, jestliže tyto hodnoty na základě správního uvážení vzal v potaz při konečném stanovení pokut, jež by měly odpovídat celkovému významu konkrétního soutěžitele, kterému je pokuta ukládána. Účastníkem řízení namítaná pochybení při stanovení podílu společnosti Siemens AG na trhu a jeho zohlednění při stanovení pokuty, která by mohla mít vliv na zákonnost a správnost napadeného rozhodnutí, jsem tedy neshledal.
291. Jak jsem již shora uvedl, přisvědčil jsem námitce společnosti Siemens AG ohledně délky její účasti na kartelu, resp. data zahájení její opětovné účasti na PISU kartelu. Nově považuji za rozhodné datum její opětovné účasti na kartelu nikoli datum 1. 4. 2001, jak uvedl správní orgán prvního stupně, nýbrž až datum 26. 3. 2002. Tím došlo ke zkrácení délky, za kterou je Úřad oprávněn uložit pokutu ze tří na cca dva roky. Považuji proto za nezbytné snížit společnosti Siemens AG pokutu (viz dále).

Námítka nezveřejnění metodiky pro výpočet a udělování sankcí

292. Účastníci řízení ve svých rozkladech namítali, že nelze přezkoumat konkrétní postup správního orgánu prvního stupně při stanovení výše pokut, neboť Úřad nezveřejnil metodiku pro výpočet a udělování sankcí.
293. Z napadeného rozhodnutí jsem ověřil, že správní orgán prvního stupně vycházel při stanovení výše pokuty primárně z dikce § 22 odst. 2 zákona, kdy zohlednil zejména závažnost a délku protisoutěžního jednání účastníků, či opakování protisoutěžního jednání. Konkrétní výše uložených pokut pak byla výsledkem jeho správního uvážení, kdy vzal v úvahu možné přitěžující, polehčující a další okolnosti v této věci, např. výši jejich celosvětového obratu a jejich celosvětový podíl na trhu PISU apod. (srov. shora). V tomto postupu správního orgánu prvního stupně jsem neshledal žádného pochybení.
294. Žádný právní předpis neukládá Úřadu postupovat při stanovení pokuty za porušení § 3 odst. 1 zákona podle metodiky pro ukládání pokut a žádný právní předpis neukládá Úřadu ani takovou metodiku vydat. Skutečnost, že taková metodika nebyla ze strany Úřadu vydána, proto nemůže být považována za nedostatek, který by bránil přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v části týkající se uložení pokuty. Napadené rozhodnutí musí, pokud jde o přezkoumatelnost postupu při uložení správní sankce, obstát samo o sobě.

Námítka společnosti Toshiba ohledně přepočtu kurzu jenu

295. Účastník řízení, společnost Toshiba, namítá, že mu není zřejmé, z jakého procenta celkového obratu správní orgán prvního stupně pokutu uložil, a jakým kurzem obrat sdělený v jenech přepočítal. Jak již bylo uvedeno shora, pokutu lze udělit do výše 10 % z celkového čistého obratu za poslední ukončené účetní období. Jeny pak byly přepočítány podle mých zjištění na základě ročního kurzu devizového trhu (a to pro rok 2005) zveřejněného Českou národní bankou. S tímto postupem se lze podle mého přesvědčení ztotožnit.

Závěr

296. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí i podkladů shromážděných ve správním spise shrnuji, že správní orgán prvního stupně vycházel při stanovení výše pokut ze základní částky, která se skládala ze dvou složek. První složka pokut zohledňovala tržby dosažené v souvislosti s implementací kartelových dohod na relevantním trhu. Zakládala se na hodnotě prodejů PISU produktů realizovaných účastníky řízení (jednalo se o společnosti skupiny ABB, společnost ALSTOM a společnost Siemens AG) na území České republiky v roce 2003, jenž byl posledním ukončeným ročním účetním obdobím, v němž účastníci řízení prokazatelně jednali protisoutěžně. Částka určená na základě hodnoty dodávek (výchozí podíl) byla vynásobena koeficientem času, který byl určen podle počtu let působení konkrétního účastníka řízení v PISU kartelu. Výše první složky základní částky pokut byla popsáným postupem stanovena v částce 3,731 mil. Kč u společnosti ALSTOM a v částce 3,329 mil. Kč pro společnost Siemens AG. Jelikož zbývající účastníci nerealizovali v roce 2003 na relevantním trhu žádný obrat, je první složka základní části pokut těchto účastníků rovna nule.

297. Dále bylo správním orgánem prvního stupně při stanovování výše pokut zohledněno i jednání těch účastníků řízení, kteří přímo nerealizovali projekty na dodávky PISU v České republice a neměli tedy na trhu PISU v České republice žádný obrat. Absenci vyčíslitelného dopadu chování účastníků řízení na český trh PISU nelze totiž považovat za polehčující okolnost, neboť tito se českého trhu PISU neúčastnili právě z důvodu implementace zakázaných dohod. Při stanovení této druhé složky základní částky pokuty správní orgán prvního stupně na základě správního uvážení zohlednil závažnost narušení hospodářské soutěže a rozsah tohoto narušení, tedy dopad protisoutěžního jednání na hospodářskou soutěž samotnou, dále vzal v potaz dopad na spotřebitele a odběratele výrobků a služeb, které byly předmětem kartelových dohod.
298. Druhá složka základní částky pokuty vycházela z tzv. vstupního bonusu, který byl správním uvážením stanoven pevnou částkou 28 milionů Kč. Tuto metodu zvolil správní orgán prvního stupně s ohledem na specifika dohod o *bid rigging*, kdy z povahy věci celá řada soutěžitelů z vlastní vůle (v souladu se zakázanou dohodou) nepůsobí na trhu a nedosahuje tedy obratu, přičemž i v takových případech je nutno vhodnou formou tyto na trhu z vlastní vůle nezúčastněné soutěžitele postihnout s potřebnou bazální citlivostí odpovídající stavu tržního prostředí na relevantním trhu a charakteru restriktivních obchodních praktik. Tento postup, byť ne zcela obvyklý, se vzhledem ke specifickým daného případu jeví naprosto adekvátním a přiléhavým. Na tomto místě jsem ověřil, že vstupní bonus nedosahoval ani u jednoho z účastníků 1 % z čistého nekonsolidovaného obratu za rok 2005, tj. posledního ukončeného účetního období (celková výše uložených pokut nedosáhla ani u jednoho z účastníků řízení 1,5 % z čistého nekonsolidovaného obratu). Vzhledem ke skutečnosti, že společnost Siemens Aktiengesellschaft Österreich se v červenci roku 2005 stala výlučným právním nástupcem dvou společností VA Tech (konkrétně společností VA Technologie AG a VA Tech T&D GmbH), které byly dlouhodobě členy kartelu, byl vstupní bonus ve vztahu k ní určen v dvojnásobné výši, než u zbývajících účastníků řízení. I tento postup se mi jeví být principiálně možným, respektujícím zásadu proporcionality a nediskriminace, a v daném případě proto důvodným.
299. Tento vstupní bonus byl posléze upraven u jednotlivých účastníků řízení koeficientem zohledňujícím výši konsolidovaného obratu, koeficientem zohledňujícím tržní podíl na celosvětovém trhu PISU a koeficientem času, jenž prvostupňový orgán vypočetl dle počtu let účasti jednotlivých společností na protisoutěžním jednání.
300. Poté, co správní orgán prvního stupně získal výši základní částky pokuty u jednotlivých účastníků řízení prostým součtem první a druhé složky základní části pokut, tuto částku dále upravil s ohledem na přitěžující či polehčující okolnosti. Po zvážení všech relevantních skutečností prvostupňový orgán neshledal žádné polehčující okolnosti na straně ani jednoho ze sankcionovaných účastníků řízení. Naopak vzhledem k existenci přitěžujících okolností navýšil správní orgán prvního stupně základní částku pokuty u jednotlivých účastníků řízení, přičemž přihlédl zejména k následujícím skutečnostem: zda měl účastník řízení ve vztahu k dalším účastníkům řízení vedoucí či iniciační roli, zda se dopustil úmyslného porušení zákona, zda působil v roli sekretáře kartelu, zda se aktivně podílel na činnosti kartelu a konečně, zda omezoval vstup ostatních soutěžitelů na trh. Konkrétní rozbor výše navýšení základní částky pokut u jednotlivých účastníků řízení pak obsahuje napadené rozhodnutí v bodech 305 a 306, na které v tomto ohledu tímto odkazuji.

301. Shora popsaný postup správního orgánu prvního stupně při stanovení výše pokut sledávám na jedné straně přílehlavým specifickým daného případu, které se odráží též v nutnosti adekvátně reagovat při volbě způsobu určení správní sankce, a na druhé straně nikoli nekonformním se zněním § 22 odst. 2 zákona. Zároveň shora uvedené vyvrací důvodnost námitek účastníků řízení, že při určení výše pokut jednotlivým společností nebylo zohledněno hledisko prospěchu z kartelu získaného na trhu PISU na území České republiky, že nebyl zohledněn obrat účastníků řízení, či že nebyla zohledněna rozdílná délka jejich účasti.
302. S ohledem na výše uvedené lze postup prvostupňového orgánu považovat za souladný s pravidly logického usuzování, když předpoklady takového úsudku byly zjištěny zákonným procesním postupem. Správní orgán prvního stupně tak při stanovení výše pokut, s výjimkou shora uvedenou, nevybočil ze zákonem stanovených mezí správního uvážení při současném respektování základních zásad správního trestání.
303. Vzhledem ke skutečnosti, že společnost Areva T&D Holding měla v rozhodném roce pro uložení pokuty, tj. v roce 2005, nulový obrat, rozhodl jsem uložit této společnosti pokutu ve výši 10.000.000,- Kč, a to podle druhého pravidla stanovení pokuty ve smyslu § 22 odst. 2 zákona (srov. shora).
304. Jelikož jsem se shora ztotožnil se způsobem stanovení pokut ze strany správního orgánu prvního stupně, použil jsem tutéž metodiku pro propočtení nové, snížené pokuty ukládané společnosti Siemens AG, která bude respektovat kratší trvání sankcí postihnutelného deliktu ze strany tohoto účastníka. Vzhledem k tomu, že délka účasti Siemens AG na kartelu po 1. 7. 2001 se po mém přehodnocení podkladů pro rozhodnutí zkrátila z cca 3 let na cca 2 roky, snížil jsem proporcionálně koeficient délky trvání protisoutěžního deliktu. Propočtem jsem pak dospěl k částce 107.248.000,- Kč. Po zohlednění zkrácení délky protisoutěžního jednání účastníka řízení, společnosti Siemens AG, jsem tedy rozhodl o snížení jemu uložené pokuty na uvedenou částku. Takto stanovená výše pokuty odpovídá § 22 odst. 2 zákona, nevymyká se pokutám uloženým ostatním účastníkům řízení, a zejména pak respektuje změnu hodnocení délky protisoutěžního jednání účastníka řízení, jež je sankcionováno.
305. V souladu s ustálenou rozhodovací praxí Úřadu jsem nad rámec uvedených snížení pokuty u dvou účastníků řízení dále provedl změnu výrokové části III. napadeného rozhodnutí v tom smyslu, že jsem prodloužil lhůtu splatnosti pokut na 90 dnů.

Procesní vady řízení

Nedostatečné objasnění předmětu správního řízení

306. Účastníci řízení, společnosti náležející do holdingu Siemens, namítají ve svých rozkladech, že správní orgán prvního stupně nedostatečně objasnil předmět správního řízení.
307. Podle § 44 odst. 1 správního řádu se správní řízení zahajuje na žádost nebo jiný návrh; podle § 46 odst. 1 správního řádu lze správní řízení zahájit z moci úřední dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu doručením oznámení nebo ústním prohlášením. Ust. § 46 odst. 1 věta druhá správního řádu stanoví obsahové náležitosti oznámení o zahájení správního řízení. Oznámení musí

obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Jinými slovy, z oznámení o zahájení správní řízení by mělo být v každém případě zcela zřejmé, kdo jej činí a které věci se týká.

308. V souladu se shora uvedeným jsem přezkoumal způsob zahájení správního řízení sp. zn. S 222/06. Správní řízení bylo zahájeno dne 2. 8. 2006 z vlastního podnětu správního orgánu prvního stupně. Oznámení o zahájení správního řízení ze dne 31. 7. 2006 obsahovalo mj. sdělení, že možné porušení § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a § 3 odst. 1 zákona a je spatřováno ze strany správního orgánu prvního stupně v dohodě či jednání ve vzájemné shodě účastníků řízení o: i) nekonkurování si při účasti na výběrových řízeních (projektech) týkajících se dodávek plynem izolovaného spínacího ústrojí, a to prostřednictvím vzájemné koordinace svých nabídek včetně obsahu tak, aby byl zadavatelem výběrového řízení vybrán jako vítězný uchazeč ten, na němž se účastníci řízení předem dohodli, ii) fixaci tržních podílů, iii) cenových dohodách, dle kterých byly stanoveny ceny za dodávky plynem izolovaného spínacího ústrojí ve výběrových řízeních, pro něž nedošlo k dohodě o jejich přidělení konkrétnímu účastníkovi řízení, iv) omezení licenčních smluv týkajících se plynem izolovaného spínacího ústrojí mezi jednotlivými účastníky řízení se subjekty, nad kterými účastníci řízení nevykonávali kontrolu, v) výměně citlivých informací zahrnující území České republiky v období od roku 1991 do roku 2004.
309. Z oznámení o zahájení správního řízení je tak podle mého zjištění zřejmé, že správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení v souladu se správním řádem. Oznámení totiž obsahovalo údaje o tom, kdo je činí, tj. Úřad, včetně konkretizace oprávněné úřední osoby, v čem je porušení zákona spatřováno, a to jak obecným skutkovým vymezením jednání účastníků řízení, tak jeho právní kvalifikací provedenou odkazem na § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a § 3 odst. 1 zákona. Od tohoto obecného vymezení, provedeného v oznámení o zahájení správního řízení se správní orgán prvního stupně v průběhu celého správního řízení neodchýlil. I ostatní formální a obsahové náležitosti oznámení o zahájení řízení ve smyslu § 46 odst. 1 správního řádu byly, jak jsem ověřil, v daném případě splněny.
310. Samotní účastníci řízení pak činili dostatečné množství procesních úkonů, jimiž reagovali na úkony správního orgánu prvního stupně. Z jejich obsahu podle mého názoru nelze dovodit, že by předmětu či rozsahu správního řízení neporozuměli, popř. že by přinášeli argumenty nebo činili procesní návrhy k jinému předmětu řízení či k jinému jeho rozsahu, než jak byl správním orgánem prvního stupně vymezen. Rovněž pak závěry, k nimž dospěl správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí, respektují vymezení předmětu i rozsahu správního řízení ve smyslu oznámení ze dne 31. 7. 2006.
311. Uzavírám tedy, že správní orgán prvního stupně dostatečně objasnil předmět správního řízení, a to v souladu s požadavky na vymezení předmětu správního řízení vyplývajícími z ustálené soudní judikatury (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 62 Ca 5/2006-402 ze dne 26. 6. 2006 ve věci *ČESKÝ TELECOM*; závěr obsažený v tomto rozsudku je plně aplikovatelný i za účinnosti zákona č. 500/2004 Sb., přestože byl vydán k ustanovení zákona č. 71/1967 Sb.).

Námítka ohledně chybějící návaznosti napadeného rozhodnutí na úkony učiněné v průběhu správního řízení, námítka neočekávanosti napadeného rozhodnutí

312. K označeným námitkám účastníků řízení jsem přezkoumal odpovídající postup správního orgánu prvního stupně. Dospěl jsem však k závěru, že prvostupňový správní orgán postupoval v předmětném správním řízení zcela v souladu s procesními ustanoveními zákona a správního řádu, že správní řízení probíhalo ve vzájemné návaznosti jednotlivých úkonů a že napadené rozhodnutí nebylo neočekávatelné.

313. Dopisem ze dne 31. 7. 2006 bylo účastníkům řízení zasláno oznámení o zahájení správního řízení, v němž bylo specifikováno, v jakém jednání Úřad spatřuje možné porušení zákona. Správní orgán prvního stupně nebyl povinen v dalším průběhu řízení sdělovat účastníkům své závěry, týkající se předmětu řízení, účastníci však měli možnost průběžně se seznamovat s obsahem správního spisu či požadovat po správním orgánu prvního stupně informace o správním řízení v souladu s § 36 odst. 2 správního řádu. Ze skutečnosti, že tak neučinili, však nelze dovozovat pochybení správního orgánu prvního stupně. Jak již bylo řečeno, předmět řízení byl dostatečně podrobně vymezen v oznámení o zahájení správního řízení, přičemž konkrétní argumentaci v souvislosti s šetřeným jednáním účastníků obsahovalo dále nad rámec zákonných povinností účastníkům řízení zaslání Sdělení výhrad k jejich jednání. V tomto úkonu, který nemá v české procesní právní úpravě správního trestání obdoby, přitom správní orgán prvního stupně dopředu odhalil účastníkům řízení skutková zjištění, na základě nichž hodlá vystavět své rozhodnutí, jakož i základní právní argumentaci (viz dále).

314. Na základě zjištěných skutečností jsem přesvědčen, že jednotlivé úkony správního orgánu prvního stupně na sebe navazovaly, přičemž vydání napadeného rozhodnutí bylo jejich logickým zakončením. Z výše uvedených důvodů považuji předmětnou námítku za zcela účelovou.

Námítka chyb odůvodnění, které nebyly k námitkám účastníků řízení dle jejich vyjádření k podkladům pro rozhodnutí opraveny

315. Na základě přezkoumání skutečností namítaných účastníky řízení, společnostmi holdingu Fuji, jsem dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně se dostatečným způsobem vypořádal se všemi účastníky namítanými skutečnostmi ve smyslu jejich vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, jakož i s ostatními námitkami v průběhu správního řízení uplatňovanými, o čemž svědčí body 173 – 180 napadeného rozhodnutí. S jejich vypořádáním ze strany správního orgánu prvního stupně se přitom ztotožňuji. Stejně tak se správní orgán prvního stupně řádně vypořádal i s námitkami ostatních účastníků řízení.

Námítky ohledně porušení zásady vyšetřovací a materiální pravdy

316. Účastníci řízení namítají dále řadu procesních vad správního řízení, konkrétně porušení základních zásad dokazování, zásady materiální pravdy, zásady vyhledávací, neunesení důkazního břemene, vybočení ze zákonných mezí při hodnocení důkazů či přenášení důkazního břemene na účastníky řízení.

317. S vědomím výše uvedeného jsem napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející správní řízení před správním orgánem prvního stupně přezkoumal a dospěl jsem

k závěru, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zásadami ovládajícími správní řízení, zjistil v souladu s § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 správního řádu přesně a úplně skutečný stav věci, a za tím účelem si opatřil potřebné podklady, které správně vyhodnotil. Podkladem pro napadené rozhodnutí byly zejména důkazy listinného charakteru, ať již předložené společnostmi náležejícími do holdingu ABB v rámci žádosti o aplikaci programu mírnějšího režimu, či předložené ostatními účastníky řízení k žádosti správního orgánu prvního stupně, informace získané od vyhlášovatelů výběrových řízení na dodávky PISU produktů na území České republiky atd. Všechny tyto důkazy se podle mého zjištění buď zčásti, nebo výlučně vztahovaly k území České republiky. Jak již bylo opakovaně uvedeno, za klíčový důkaz považuji ve správním spise založené texty smluv uzavřených mezi účastníky řízení, na nichž byl systém kartelu PISU vystaven. Podle mých zjištění shromážděné podklady byly správním orgánem prvního stupně řádně posouzeny, a to jak jednotlivě, tak ve vzájemné souvislosti, což vedlo k objektivizaci podkladů, na základě nichž bylo v prvním stupni rozhodováno. Přezkoumal jsem tedy postup prvostupňového správního orgánu obecným způsobem, přičemž jsem dospěl závěru o zákonnosti tohoto postupu. Shromážděné podklady podle mého zjištění spolehlivě prokazují jednání (ve smyslu výrokové části I. tohoto rozhodnutí), jež je účastníkům řízení vytýkáno, tj. skutečnost, že účastníci řízení uzavřeli v roce 1988 GQ-Agreement a EGQ-Agreement, jež rovněž po 28. 2. 1991 plnili; plnili tak zakázané a neplatné dohody o určení cen, fixaci tržních podílů a rozdělení trhu, zamezení vstupu konkurentů na trh, prostřednictvím nichž realizovali hlavní dohodu o ovlivnění nabídek při výběrových řízeních, čímž narušili hospodářskou soutěž na relevantním trhu plynem izolovaných spínacích ústrojí (PISU) na území České republiky.

318. Účastníci řízení namítají, že správní orgán prvního stupně nezjistil skutečný stav věci, neboť tvrzení účastníků řízení, společností holdingu ABB, jsou podle jejich názoru všeobecná, nepřesná a nejasná. Tyto námitky účastníků řízení považuji za účelové a nedůvodné. Na podporu svých závěrů odkazuji na rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 62 Ca 5/2006-406 ze dne 26. 9. 2006 ve věci *Teléfono O2*, ze kterého plyne, že i kdyby byla převážná část podkladů pro vydání správního rozhodnutí vystavena na stanoviscích konkurentů účastníků řízení, popř. nespokojených zákazníků, samo o sobě to za situace, pokud byl dán prostor účastníkům řízení se k těmto skutečnostem vyjádřit a pokud tyto skutečnosti byly verifikovány a objektivizovány, nezákonnost způsobu dokazování nevyvolalo. Úřad má povinnost podklady pro rozhodnutí vyhodnotit, a to způsobem, který nalezne svůj odraz v odůvodnění rozhodnutí. Aplikováno na projednávaný případ, podklady dodané společnostmi náležejícími do holdingu ABB představovaly dostatečně komplexní, konsistentní, vnitřně logický a důvěryhodný soubor autentických informací, který nebyl složen pouze ze stanovisek uvedených společností a informací, jejichž autorem byly tyto společnosti, když klíčovými dokumenty byly texty GQ-Agreement a EGQ-Agreement a s tím související dokumentace. Pokud byl tento soubor podkladů verifikován správním orgánem prvního stupně u ostatních účastníků řízení, jakož i u třetích osob, kteří tento soubor podkladů konkrétními námitkami nezpochybnili, pak jsem přesvědčen, že správní orgán prvního stupně nepochybil, jestliže svá skutková zjištění vystavěl do značné míry na takových podkladech, i když pocházejí od účastníka řízení žádajícího o mírnější zacházení při ukládání pokut.
319. Uzavírám tedy, že postup správního orgánu prvního stupně, který při vydání napadeného rozhodnutí zohlednil zejména vlastní znění písemných smluv GQ-Agreement a EGQ-

Agreement, dalšími účastníky řízení či vyhlášovatelé výběrových řízení na dodávky PISU produktů předložené listinné důkazy (např. emailovou korespondenci mezi účastníky řízení, seznam zakázek, na jejichž přerozdělení se účastníci v rámci PISU kartelu domlouvali), nelze hodnotit jako rozporný s jeho povinností zjistit skutečný stav věci. Postup správního orgánu prvního stupně shledávám naopak souladný se zásadou materiální pravdy a vyšetřovací.

Námítka neunesení důkazního břemene, porušení zásady in dubio pro reo

320. Někteří účastníci řízení namítají, že správní orgán prvního stupně pochybil, neboť neunesl důkazní břemeno, a porušil tak zásadu *in dubio pro reo*.
321. K tomu předně uvádím, že prvostupňový správní orgán nevycházel v napadeném rozhodnutí z pouhých tvrzení účastníků, ale ze skutkových zjištění, ke kterým dospěl na základě provedeného dokazování (viz některé z důkazních prostředků: GQ-Agreement, E-Group Operation Agreement for GQ-Agreement, seznam kódových označení v seznamu projektů, kódová označení používaná ve zmíněných dohodách, emailová korespondence mezi členy kartelové dohody a další). Veden snahou dostat zásadě materiální pravdy, verifikovat a objektivizovat skutkové závěry plynoucí z předložených listin či svědeckých výpovědí poskytnutých společnostmi holdingu ABB, oslovil správní orgán prvního stupně vyhlášovatele výběrových řízení na dodávky PISU produktů, odběratele zařízení a služeb týkajících se předmětných výrobků a společnosti, jejichž prostřednictvím jednotliví výrobci PISU, včetně účastníků řízení, rovněž dodávali PISU produkty apod. Informace, které obdržel, potvrzovaly existenci řady projektů uvedených v seznamu projektů, včetně data jejich vyhlášení, seznamu společností zúčastněných na výběrovém řízení, podmínek dodávek, přičemž vítězové výběrových řízení jsou shodní s vítězi, jak je uvedli účastníci řízení, společnosti holdingu ABB, ve svých podkladech předložených spolu se žádostí o aplikaci programu mírnějšího režimu. Výše uvedený postup koresponduje podle mého názoru rovněž se závěry Krajského soudu v Brně obsažené v rozsudku ve věci *Telefónica O2*. V případě, kdy správní orgán nemá o skutkovém stavu věci žádné pochybnosti, jako tomu bylo v projednávaném případě, nepřichází podle mého přesvědčení aplikace zásady *in dubio pro reo* do úvahy, a proto tato zásada nemohla být postupem správního orgánu prvního stupně porušena.
322. Shora uvedené bezesbytku platí i ve vztahu k zjevně neopodstatněným námitkám Mitsubishi, že napadené rozhodnutí není založeno na důkazech, ale na konstatováních, která jsou nejasná, dvojznačná a protichůdná, a že správní orgán prvního stupně byl schopen shromáždit pouze vágní tvrzení, která vydává za důkazy.
323. Odmítnout lze rovněž námitku účastníků řízení, společností holdingu Hitachi, že důkazy poskytnuté panem [...] jsou pro období, za které nemohou být postiženi sankcí. Správní orgán prvního stupně zajistil v rámci správního řízení dostatek důkazů vztahujících se rovněž k období po odchodu pana [...] z holdingu ABB, např. sdělení vyhlášovatelů výběrových řízení, podklady, jež správnímu orgánu prvního stupně poskytly společnosti holdingu ABB ohledně jednání od roku 2002 až do ukončení aplikace PISU kartelu apod.
324. Nemohu se ztotožnit ani s námitkou účastníka řízení, společnosti Mitsubishi, jakož i společností holdingu Fuji, že správní orgán prvního stupně přenášel ve správním řízení

povinnost tvrzení na účastníka řízení, obdobně jako s námitkou, že správní orgán prvního stupně nerespektoval zásadu presumpce nevinny a přenášel důkazní břemeno na účastníka. Napadené rozhodnutí, ani podklady založené ve správním spise, které jsem prověřil, důvodnosti takového tvrzení nenasvědčují. Prvostupňový správní orgán v souladu se zásadou vyšetřovací, jež dominuje správnímu řízení a vzájemně se doplňuje se zásadou materiální pravdy, zjišťoval skutečný stav věci, a jeho dokazování bylo tak zaměřeno na zjištění stavu věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Přezkoumal jsem skutkové závěry správního orgánu prvního stupně, aniž bych zjistil jakoukoli snahu opomenout důkazy svědčící ve prospěch účastníků. Správní orgán prvního stupně si naopak vyžádal informace a podklady od účastníků řízení, vyhledávatelů výběrových řízení na dodávky PISU produktů, odběratelů zařízení a služeb týkajících se předmětných PISU produktů, a společností, jejichž prostřednictvím jednotliví výrobci PISU rovněž dodávali předmětné výrobky či služby. Iniciativa při shromažďování důkazů ležela v souladu se správním řádem na prvostupňovém správním orgánu, který této své povinnosti dostal, když zjišťoval jak okolnosti nasvědčující porušení § 3 odst. 1 zákona, tak případně též skutečnosti tento závěr vyvracející. Nad rámec již shora uvedeného poukazují na § 52 správního řádu, který stanoví, že účastníci správního řízení jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Přestože tedy správní řízení není ovládáno zásadou povinnosti tvrzení, tj. důkazní povinnost a břemeno neleží na účastnících správního řízení (na rozdíl od úpravy občanského soudního řízení), i v rámci správního řízení mají jeho účastníci povinnost označit důkazní prostředky na podporu svých tvrzení.

325. V napadeném rozhodnutí není podle mého zjištění nic, co by svědčilo důvodnosti námitky o nerespektování presumpce nevinny či nepřipustném přenášení důkazního břemene na účastníky řízení.

Námitka zjevného rozporu mezi zjištěními správního orgánu prvního stupně a Evropské komise

326. K námitce účastníka řízení, společnosti Toshiba, že existuje zjevný rozpor mezi zjištěními správního orgánu prvního stupně a zjištěními, na jejichž základě rozhodovala Evropská komise, lze uvést, že Evropská komise posuzovala GQ-Agreement, jakož i EGQ-Agreement podle jiných právních předpisů a jejich účinky na jiném relevantním trhu. Postupovala přitom podle specifických procesních pravidel obsažených v Nařízení č. 1/2003. Tyto skutečnosti mohou mít vliv na charakter a úroveň skutkových zjištění učiněných Evropskou komisí a Úřadem.
327. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně musí dostát požadavkům, které na prokázání existence kartelové dohody a jejího plnění klade český právní řád, judikatura tuzemských správních soudů a ustálená rozhodovací praxe.
328. Správní orgán prvního stupně byl tedy vázán rozhodovat na základě zákona, při užití procesní normy – správního řádu, nejsou-li v zákoně některé instituty upraveny speciálně. V souladu s těmito právními normami byl správní orgán prvního stupně povinen zjistit skutkový stav věci, o němž nebudou existovat žádné pochybnosti. Jak jsem již shora uvedl, správní orgán prvního stupně podle mých zjištění procesně správně zjištěné skutečnosti právně posoudil, přičemž dospěl k závěrům, s nimiž jsem v plném rozsahu ztotožnil, jak plyne z jiných částí odůvodnění tohoto rozhodnutí.

329. V důsledku shora uvedených skutečností mohou podle mého přesvědčení existovat marginální rozdíly mezi skutkovými zjištěními a posouzením správního orgánu prvního stupně ohledně konkrétního jednání účastníků řízení na českém trhu PISU a skutkovými zjištěními a posouzením Evropské komise na trhu PISU komunitárního rozsahu. Tyto rozdílnosti v posouzení však nemohou zpochybnit věcnou správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí.

Námítka porušení zásady hospodárnosti

330. Námítku účastníka řízení, společnosti Siemens AG, že správní orgán prvního stupně porušil zásadu hospodárnosti řízení, a to vedením souběžného správního řízení s Evropskou komisí a stanovováním příliš krátkých lhůt, což mělo mít za následek, vynakládání značných částek na překlady ze strany účastníků, odmítám. Jak jsem již uvedl shora, správní orgán prvního stupně byl oprávněn, avšak svým způsobem též povinen správní řízení v této věci zahájit, vést a vydat rozhodnutí, i když mu předcházelo rozhodnutí Evropské komise v obdobné věci. Námítka porušení zásady hospodárnosti řízení je ve vztahu k souběžnému řízení vedeném Evropskou komisí zcela nedůvodná.

331. Ve vztahu k nákladům účastníků řízení na expresní překlady uvádím, že v souladu s § 16 odst. 1 správního řádu je jednacím jazykem jazyk český, přičemž každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočnicka zapsaného v seznamu tlumočnicků. Každý z účastníků řízení byl ve správním řízení zastoupen právním zástupcem, advokátem zapsaným u České advokátní komory; pro tyto osoby je pak český jazyk jazykem mateřským. Nejenže jsem v daném případě porušení zásady hospodárnosti nezjistil, avšak není mi ani příliš zřejmé, jakým způsobem by k takovému porušení namítaným postupem správního orgánu prvního stupně vůbec mohlo dojít, když by to bylo naopak neúměrné prodlužování správního řízení, jež by se mohlo do rozporu s takovou zásadou dostat.

Námítka užití nekonzistentních a vágních výrazů

332. Účastníci řízení, společnosti holdingu Hitachi, dále namítají, že správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí užíval některé výrazy nekonzistentně a vágně. Vágnost a nekonzistentní užívání některých výrazů spatřují účastníci řízení zejména v souvislosti s pojmy „účastníci“, „účastníci řízení“ či „zakázané dohody“.

333. Námítku účastníků řízení jsem posoudil a dospěl jsem k následujícím závěrům. Jelikož pojem „účastníci řízení“ byl v napadeném rozhodnutí, a to jak ve výrokové části, tak v části odůvodnění určitě, jasně a srozumitelně definován, o jeho obsahu či významu tedy nemohly vzniknout skutečné pochybnosti. Význam pojmu účastníci byl v napadeném rozhodnutí zřetelně vymezen kontextem, ve kterém byl použit, obdobně jako význam pojmu „zakázané dohody“. Jestliže užívání těchto výrazů respektuje provedené vymezení jejich obsahu a rozsahu, tedy je konsistentním, nemohu námítce o vágnosti a nejednotnosti užívání některých výrazů přisvědčit. S ohledem na výše uvedené se nemohu ztotožnit ani se závěrem společností skupiny Hitachi, dovozovaným z údajně vágního a nekonzistentního užívání některých výrazů, totiž že prvostupňový orgán při vyvozování svých závěrů používá široká zobecnění a nikoli skutková zjištění, která by měla oporu v důkazech. Správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí jasně uvedl podklady pro vydání rozhodnutí, ze kterých vycházel, zmínil i úvahy,

na základě kterých tyto podklady hodnotil a následně skutková zjištění, ke kterým došel, i úvahy, kterými se řídil při právním hodnocení věci. Na závěr tohoto bodu podotýkám, že konkrétní odpovědnosti jednotlivých účastníků řízení ve vztahu k účasti na zakázaných dohodách se napadené rozhodnutí podrobně věnuje v části osmé odůvodnění nazvané Odpovědnost jednotlivých účastníků řízení ve spojení s částí třetí odůvodnění nazvané Zjištěné skutečnosti.

Námítky týkající se neprovedení účastníky řízení navrhaných důkazů

334. Účastníci řízení namítají, že správní orgán prvního stupně neprovedl jimi navržené důkazy. Ze správního řádu však nelze dovozovat povinnost správního orgánu provést všechny důkazy, které účastníci řízení v průběhu správního řízení navrhli. To je však na druhou stranu nezbavuje povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 ve spojení s § 50 odst. 3 správního řádu). Jde tak o logickou provázanost zásady vyšetřovací a zásady materiální pravdy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 A 10/2002-OL-269 ze dne 13. 4. 2004 ve věci *KMV*). Navrhli-li proto účastníci řízení provedení důkazu, ať již ekonomickou analýzou či výsledkem svědka, správní orgán nebyl povinen takové důkazy provést, za předpokladu, že dospěl k závěru, který náležitě odůvodnil, že toho není z jakéhokoli důvodu třeba k řádnému a úplnému posouzení merita věci (§ 52 správního řádu). Provádění důkazů přísluší totiž toliko správnímu orgánu. Má-li správní orgán za to, že účastníky řízení navrhané doplnění dokazování nemůže dále významně přispět k úplnému a přesnému zjištění stavu věci, nelze tyto návrhy pominout, přípustné však je, aby v odůvodnění rozhodnutí uvedl, z jakého důvodu shledal provedení navrhaných důkazů nedůvodné.
335. Konkrétně jsem se zaměřil na účastníky řízení namítané neprovedení ekonomické analýzy trhu PISU na území České republiky. Zjistil jsem, že správní orgán prvního stupně se těmito návrhy zabýval, avšak dospěl k závěru, že provedení ekonomické analýzy trhu PISU na území České republiky v rámci správního řízení nemůže přispět k lepšímu objasnění skutkové stavu věci, a proto se rozhodl tento důkaz jako nadbytečný v souladu s § 52 ve spojení s § 50 odst. 3 správního řádu neprovádět; návrhy důkazů tedy nebyly ze strany správního orgánu prvního stupně opomenuty (např. body 178, 213 napadeného rozhodnutí). Mám za to, správní orgán prvního stupně byl oprávněn autoritativně posoudit rovněž otázky spojené s ekonomickou teorií, jako je např. právě ekonomická analýza trhu PISU na území České republiky. To plně koresponduje s ustálenou soudní judikaturou, např. rozsudkem Krajského soudu v Brně č.j. 31 Ca 84/2004-236 ze dne 29. 9. 2006 ve věci *Distributoři PHM*.
336. K obdobným závěrům lze dospět, pokud jde o námitku týkající se neprovedení navrhaného důkazu výsledkem svědka [...]. Jestliže správní orgán prvního stupně prokázal, že účastníci řízení porušili zákon, přičemž provedení navrhaného důkazu výsledkem svědka považoval za nadbytečné, což v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil, nelze v tomto postupu shledat porušení zásady materiální pravdy. Správní orgán prvního stupně dostal své povinnosti, když v bodu 219 napadeného rozhodnutí uvedl, že návrh důkazu neopomenul, avšak jeho provedení považuje za nadbytečné. Tam uvedené zdůvodnění takového postupu považuji za přezkoumatelné, důvodné a v souladu se zákonem, když neprovedení navrhaného důkazu skutečně nemohlo negativně ovlivnit správnost a dostatečnost skutkových zjištění potřebných pro vydání rozhodnutí ve věci.

Námítka nenařízení ústního jednání

337. Účastníci řízení dále ve svých rozkladech namítají, že správní orgán prvního stupně neprovedl k jejich žádostem ústní jednání.
338. K tomu uvádím, že obecná úprava ústního jednání je obsažena v § 49 správního řádu. Ústní jednání má dle tohoto ustanovení správního řádu dvě základní formy, a sice obligatorní v případě, kdy tak stanoví zvláštní zákon, a fakultativní v případě, kdy ho na základě své úvahy nařídí správní orgán s přihlédnutím ke kritériím, která pro takové případy stanoví správní řád. Třetí možností je nařízení ústního jednání na základě návrhu účastníka řízení podle odstavce 3 téhož ustanovení správního řádu.
339. Zákon však obsahuje ve svém § 21 odst. 9 rovněž úpravu ústního jednání, kterou je třeba považovat za speciální k obecné úpravě ústního jednání dle správního řádu; v důsledku této skutečnosti se obecná právní úprava ve správním řádu obsažená v rámci správního řízení vedeného Úřadem nepoužije (srov. též rozsudek Krajského soudu v Brně věci *Distributoři PHM*). Ust. § 21 odst. 9 zákona stanoví, že ústní jednání Úřad nařídí, jeví-li se to z povahy věci potřebné. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí (body 120 - 124), správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že nařízení ústního jednání nebylo v rámci správního řízení sp. zn. S 222/06 potřebné. Vzhledem k povaze navrhovaného důkazu ústním jednáním, za situace, kdy podle mého přesvědčení neexistují pochybnosti o prokázaném skutečném stavu věci, jeví se mi závěr správního orgánu prvního stupně o nepotřebnosti navrhovaného ústního jednání jako plausibilní. Pominout totiž nelze skutečnost, že účastníci řízení se sice domáhali provedení ústního jednání, neuvedli však, z jakého důvodu by ústní jednání mělo být nařízeno, resp. co účastníci řízení považovali za potřebné při ústním jednání projednat.
340. Posouzení této námítky účastníků řízení tedy uzavírám s tím, že jelikož ve správním řízení neexistovaly pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, lze závěr správního orgánu prvního stupně ohledně nepotřebnosti provedení ústního jednání hodnotit jako správný. Postup správního orgánu prvního stupně v rámci správního řízení tedy respektoval znění § 21 odst. 9 zákona, jakož i obecné zásady správního řízení, a to zásadu materiální pravdy, rychlosti a hospodárnosti (v podrobnostech viz shora).

Námítka nepřiměřenosti Úřadem stanovovaných lhůt obecně a ve vztahu k vyjádření se k podkladu pro rozhodnutí

341. Účastníci řízení náležející do holdingu Siemens ve svých rozkladech shodně namítají, že správní řízení trpí procesní vadou způsobenou stanovováním příliš krátkých lhůt pro vyjádření se, resp. že tímto postupem správního orgánu prvního stupně došlo ke zkrácení jejich práva na účinnou obhajobu.
342. Z § 39 odst. 1 správního řádu vyplývá, že správní orgán určí účastníkovi přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví přímo zákon a je-li toho zapotřebí. Správní řád nestanoví, v jakých konkrétních případech má správní orgán lhůtu k provedení úkonu účastníků řízení určovat, a ponechává tento krok na správním orgánu s přihlédnutím ke konkrétním podmínkám konkrétního správního řízení. Správní orgán se nicméně musí řídit kritérii stanovenými v tomto ustanovení, a to že určením lhůty nesmí být ohrožen účel probíhajícího řízení, ani porušena rovnost účastníků řízení. Není tedy možné, aby lhůta k provedení úkonu podle § 36 odst. 1 správního řádu byla

stanovena každému z účastníků řízení jinak, resp. aby některým stanovena byla a jiným nikoli.

343. Ze správního spisu jsem ověřil, že správní orgán prvního stupně v rámci správního řízení stanovoval lhůty k provedení úkonu v délce cca 7 až 14 dnů, a to všem účastníkům řízení ve vztahu ke stejnému úkonu stejně. Mám tedy za to, že správní orgán prvního stupně postupoval při stanovení lhůt k provedení úkonu vůči jednotlivým účastníkům řízení nediskriminačně. Dále se domnívám, že konkrétně lhůty v délce jednoho až dvou týdnů, lze považovat za přiměřené, přihlédnou-li např. k zákonným lhůtám pro podání rozkladu (§ 83 odst. 1 správního řádu), pro vyjádření se k rozkladům ostatních účastníků řízení (§ 86 odst. 2 správního řádu) atd.
344. Lhůta pro vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí byla prvostupňovým správním orgánem konkrétně stanovena v délce 9 dnů. V případě společnosti Siemens AG byla na její žádost tato lhůta prodloužena o další 3 dny. Účastník řízení měl tedy pro vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí stanovenu lhůtu v délce 12 dnů. Srovnám-li tuto délku lhůty pro vyjádření se k podkladu pro rozhodnutí (se zohledněním skutečnosti, že účastníci řízení měli v průběhu celého správního řízení možnost nahlížet do správního spisu, což ostatně také činili, jakož i skutečnosti, že před seznámením se s podklady pro rozhodnutí byly účastníkům řízení nad rámec zákonných povinností Úřadu sděleny konkrétní výhrady k jejich jednání), např. se zákonnou lhůtou pro podání rozkladu, jsem toho názoru, že lhůtu 12 dnů pro vyjádření se k podkladu pro rozhodnutí lze považovat za přiměřenou, a to i za situace, kdy se jednalo o zahraniční účastníky řízení.
345. Účastníci řízení rovněž v rozkladech uvedli námitku nepřiměřenosti lhůty ve vztahu k vyjádření se k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, která jim byla zaslána na vědomí toliko tři dny před vydáním vlastního napadeného rozhodnutí. K tomu uvádím, že při posuzování listiny – vyjádření účastníka řízení k podkladu pro rozhodnutí, je třeba rozlišovat mezi dokumentem, jehož jediným obsahem je vyjádření se účastníka ke shromážděným podkladům pro rozhodnutí, resp. k důkazům, jež jsou součástí správního spisu, a dokumentem, v rámci nějž předmětný účastník řízení uvede nové skutečnosti, jež se posléze stanou podkladem pro správní rozhodnutí. Ověřil jsem, že většina vyjádření účastníků řízení k seznámení se s podklady pro rozhodnutí další podklady pro rozhodnutí neobsahovala. Pokud by tomu tak bylo, pak poukazuji na § 82 odst. 4 věta druhá správního řádu, který stanoví povinnost účastníka řízení učinit spolu s odvoláním/rozkladem úkon, který mu dle jeho tvrzení nebylo umožněno učinit v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně. Namítají-li proto účastníci řízení, že jim nebylo umožněno vyjádřit se k vyjádření ostatních účastníků řízení k podkladu pro napadené rozhodnutí, pak podle mého názoru měli toto své vyjádření poskytnout nejpozději v podaných rozkladech, o kterých je tímto rozhodnutím rozhodováno, a které se podle mého přesvědčení podrobným způsobem vyjadřuje k jednotlivým námitkám účastníků řízení. Pokud tak účastníci neučinili, a svou námitku nemožnosti vyjádřit se k listinám jim zasláným těsně před vydáním napadeného rozhodnutí nedoplňli o samotné vyjádření, pak taková námitka v řízení o rozkladu nemůže být logicky úspěšná.
346. Pokud jde o email ze dne 9. 2. 2007 zasláný účastníkem řízení, společností Toshiba, adresovaný pracovním správním orgánem prvního stupně, kterým žádal o poskytnutí dostatečné lhůty k vyjádření k podkladům rozhodnutí, prvostupňový správní orgán

k němu skutečně nepřihlížel (a neodpověděl na něj), neboť ani přihlížet nemohl. Jak vyplývá z § 37 odst. 4 věty druhé správního řádu, k podání v elektronické podobě, které není opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, se nepřihlíží, pokud není potvrzeno, popřípadě doplněno do pěti dnů písemně, v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem nebo ústně do protokolu. Vzhledem k tomu, že společnost Toshiba tak neučinila, nelze v postupu správního orgánu prvního stupně seznat pochybení, a proto námitce účastníka řízení v tomto směru nepřisvědčují. Poukazují přitom rovněž na skutečnost, že uvedená elektronická zpráva byla odeslána v den, kdy došlo k vydání napadeného rozhodnutí; nebyla-li přitom adresována na oficiální elektronickou podatelnu Úřadu, je jen obtížně zjištělné a ověřitelné, zda se tato zpráva vůbec dostala příslušným úředním osobám před skutečným vyhotovením a vypravením písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí.

Námitka společnosti Toshiba související s identifikací listin ve správním spise

347. K námitce účastníka řízení, společnosti Toshiba, že mu byly správním orgánem prvního stupně doručeny kopie deseti vyjádření účastníku řízení, aniž by bylo zřejmé, pod jakým číslem byla podání zařazena do správního spisu, uvádím, že dodatečné provedení evidenčních úkonů správním orgánem prvního stupně po odeslání kopií vyjádření účastníků řízení ve vztahu k organizaci spisu se žádným způsobem nedotýká procesních práv účastníka řízení, a nemůže tedy ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Tvrzení společnosti Toshiba, že správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí odkazuje na tato dodatečně doručená podání používá referenční čísla přiřazená dokumentům po založení do správního spisu, které účastník řízení nezná, a proto mu není zřejmé, z jakých důkazů správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí vychází, je v této souvislosti nutno odmítnout, vzhledem k tomu, že prvostupňový správní orgán tyto důkazy v napadeném rozhodnutí označuje také pojmenováním, či bližší specifikací, uvedením čísla listu, na kterém se případně listina, kterou byl proveden důkaz, nachází ve správním spisu. Nadto účastník řízení disponuje právem nahlížet do spisu a identifikovat a podrobně se seznámit s předmětnými písemnostmi, měl tedy možnost plné procesní obrany ve smyslu principu *equality of arms* a zásady *fair* procesu. Jsem tedy toho názoru, že namítaný postup správního orgánu prvního stupně nemohl mít negativní dopad na výkon procesních práv účastníka řízení, když tento účastník ani takový možný negativní dopad konkrétním způsobem neoznačuje.

Námitka nezpřístupnění společnosti Siemens AG obchodní tajemství

348. Účastník řízení, společnost Siemens AG, dále namítá, že nebyl seznámen s emailovou korespondencí mezi účastníky řízení, na základě které bylo správním orgánem prvního stupně deklarováno ukončení protisoutěžního jednání ke dni 3. 3. 2004.

349. Ze správního spisu jsem však ověřil, že toto tvrzení účastníka není pravdivé. Správní orgán prvního stupně seznámil společnost Siemens AG, jakož i ostatní účastníky správního řízení, s tímto důkazem při seznámení se s podklady pro rozhodnutí dne 26. 1. 2007. Jelikož se jednalo o dokumenty označené účastníky řízení, společnostmi náležejícími do holdingu ABB, za obchodní tajemství, byl se společností Siemens AG sepsán protokol o tom, že účastník řízení byl poučen o následcích porušení mlčenlivosti (listy 1455 – 1456 správního spisu).

350. Dále jsem z obsahu správního spisu zjistil, že některé emaily byly přímo adresovány společnosti Siemens AG. Ve vztahu k tomuto účastníku řízení tak předmětné emaily ztrácely vlastnost obchodního tajemství, neboť mu byly již před vlastním zahájením a vedením správního řízení známy. Skutečnost, že společnost Siemens AG nepožádala o vyhotovení fotokopíí těchto emailů (jak učinil právní zástupce společností holdingu Areva, který o kopie při seznámení s podklady pro rozhodnutí požádal a správní orgán prvního stupně tyto fotokopie vyhotovil), nelze podle mého názoru klást k tíži správního orgánu prvního stupně.
351. Uzavírám tedy, že společnost Siemens AG byla v souladu s § 36 odst. 3 ve spojení s § 38 odst. 6 správního řádu seznámena se všemi podklady, ze kterých správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí vycházel. K porušení procesních práv účastníků řízení proto nedošlo.

Námítky týkající se způsobu sdělení výhrad k jednání účastníků řízení

352. Účastníci řízení dovozují rovněž porušení jejich procesních práv postupem, jakým jim správní orgán prvního stupně sdělil výhrady k jejich jednání.
353. Přezkoumal jsem účastníky řízení namítaný procesní postup, avšak i v tomto případě jsem dospěl k závěru, že k porušení procesních práv účastníků řízení nedošlo. Ze spisu správního řízení sp.zn. S 222/06 vyplývá, že Úřad zaslal dne 21. 12. 2006 účastníkům řízení své sdělení výhrad k jejich jednání (listy 828 – 839 správního spisu). Toto Sdělení výhrad obsahovalo nejen popis PISU produktu, charakteristiku účastníků řízení a popis průběhu šetření Úřadu, ale rovněž vlastní stanovisko správního orgánu prvního stupně k vymezení relevantního trhu a právní hodnocení smluv – GQ-Agreement a EGQ-Agreement, včetně osvětlení dopadu na relevantní trh, který správní orgán prvního stupně z jednání účastníků řízení dovozoval. Toto stanovisko správního orgánu prvního stupně přitom nejen shrnovalo konkrétní věcnou podstatu protisoutěžního problému, ale rovněž osvětlovalo, jaké negativní dopady mělo jednání účastníků řízení na soutěžní prostředí na vymezeném relevantním trhu.
354. Závěrem dokumentu bylo účastníkům řízení sděleno, že mají možnost v souladu s § 7 odst. 3 zákona do 15 dnů ode dne, kdy jim tyto výhrady budou doručeny, navrhnout opatření, která budou dostatečná pro ochranu hospodářské soutěže a jejichž splněním se odstraní závadný stav. Současně však správní orgán prvního stupně konstatoval, že podle § 7 odst. 4 zákona nemůže být vydáno rozhodnutí ve smyslu § 7 odst. 2 téhož zákona, jestliže zakázané dohody, které mezi sebou účastníci řízení uzavřeli, již byly plněny a měly za následek podstatné narušení hospodářské soutěže.
355. Jsem přesvědčen, že prvostupňový správní orgán postupoval při sdělení výhrad k jednání účastníků řízení v souladu se zákonem. Správní orgán prvního stupně účastníkům řízení zaslal písemně vypracované konkrétní výhrady k jejich jednání, v rámci kterých účastníky řízení v souladu se svojí zákonnou povinností ve smyslu § 7 zákona poučil. Institut sdělení výhrad v podobě, která byla provedena v tomto správním řízení, nemá explicitní oporu v českém soutěžním právu. Zejména nelze dovozovat, že vydání takto rozsáhlého dokumentu obsahující podrobnou soutěžní analýzu a právní argumentaci je nezbytnou podmínkou aplikace § 7 odst. 2 a násl. zákona. Sdělení výhrad k jednání účastníků řízení ve smyslu § 7 odst. 3 zákona totiž může být provedeno různou formou, včetně prostého přípisu Úřadu obsahujícího bez rozsáhlejší věcné a právní argumentace

seznam problematických aspektů jednání účastníků řízení. Skutečnost, že správní orgán prvního stupně ve svém sdělení výhrad uvedl, že opatření ve smyslu § 7 odst. 3 nelze přijmout, podle mého názoru účastníkům řízení nebránila v tom, aby taková opatření ve svých vyjádřeních přesto navrhli. Na straně druhé takové poučení, které zcela odpovídá úpravě přijímání závazků ve smyslu § 7 zákona, nemůže být považováno za zásah do procesních práv účastníka řízení.

356. Právní úprava přijímání opatření navržených účastníky řízení podle § 7 odst. 2 a násl. zákona totiž umožňuje u méně závažných forem protisoutěžního jednání, u nichž se dosud podstatným způsobem neprojevily negativní dopady na hospodářskou soutěž a ohledně nichž lze sjednat okamžitou nápravu, aby bylo „klasické“ sankční řízení nahrazeno přijetím a splněním závazků, jež jsou pro nápravu narušeného soutěžního prostředí dostatečné. Úřad však může přijmout navržená opatření pouze za kumulativního splnění několika podmínek. První z podmínek je iniciativa účastníka řízení, neboť je to účastník, jenž takové opatření musí navrhnout, a to zásadně ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy mu Úřad doručil výhrady k jeho jednání (jen výjimečně lze lhůtu prodloužit). Účastník řízení je přitom svým návrhem vázán ode dne jeho podání až do samotného rozhodnutí, z čehož plyne druhá podmínka postupu podle § 7 odst. 2 a násl. zákona, totiž že účastník nesmí od okamžiku podání návrhu postupovat způsobem, který byl předmětem výhrad Úřadu. Další z podmínek je skutečnost, že v důsledku realizace závazků by došlo k odpadnutí výhrad, které k jednání účastníků řízení soutěžní úřad měl a které mu byly sděleny. Navržené opatření tak musí vést k úplné nápravě stavu, který je z dosavadního průběhu řízení považován ze strany soutěžního úřadu za závadný. Poslední podmínka předpokládá, že navržené opatření je dostatečné z hlediska ochrany hospodářské soutěže. Z povahy poslední podmínky vyplývá, že přijetí navrhovaných opatření zpravidla nepřichází v úvahu tam, kde vytýkané jednání mělo za následek vážné narušení soutěže.
357. V souladu se správním orgánem prvního stupně tedy na základě ověření namítaných skutečností konstatuji, že v rámci správního řízení sp. zn. S 222/06 výše uvedené podmínky kumulativně splněny nebyly, a to nejen proto, že účastníci řízení žádná opatření k nápravě nepředložili, ale zejména proto, že předmětem správního řízení byla dohoda o bid rigging, jejíž plnění už bylo ukončeno a která měla za následek podstatné narušení soutěže. V takových případech však alternativní řešení ve formě přijetí závazků a zastavení řízení z povahy věci nepřipadá v úvahu.
358. Pokud účastníci řízení uvádí dále námitky, že jim výhrady byly sděleny ve lhůtě velmi krátké před vydáním napadeného rozhodnutí, pak ze správního spisu plyne, že tyto výhrady byly účastníkům řízení správním orgánem prvního stupně sděleny dopisem ze dne 21. 12. 2006 a doručeny mezi 27. 12. 2006 až 4. 1. 2007. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 2. 2007. I s ohledem na zákonnou lhůtu 15 dnů pro předložení případných opatření k nápravě považuji sdělení výhrad více než měsíc před vlastním vydáním rozhodnutí o merituu věci za dostačující. Účastníci řízení měli tedy podle mého přesvědčení dostatečný časový prostor k tomu, aby na sdělené výhrady reagovali, ať již tvrzeními či předložením důkazů, které by závěry správního orgánu prvního stupně vyvracely, či navržením možných nápravných opatření.

Námítka zveřejnění informací označených jako obchodní tajemství

359. Účastník řízení, společnost Toshiba, ve svém rozkladu uvedl námitku, že napadeným rozhodnutím došlo ke zveřejnění informací, které si označil za své obchodní tajemství.
360. K námitce účastníka řízení jsem přezkoumal napadené rozhodnutí a zjistil, že správní orgán prvního stupně skutečně v bodu 232 odůvodnění uvedl skutečnosti, jež byly účastníkem řízení, společností Toshiba, označeny jako jeho obchodní tajemství. Ověřil jsem přitom, že tyto informace by mohly splňovat všechny znaky uvedené v § 17 obchodního zákoníku, a skutečně obchodním tajemstvím uvedené společnosti být. Prvostupňový správní orgán tedy skutečně mohl pochybit. Proto jsem přezkoumal potenciál případného procesního pochybení ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.
361. Správní orgán rozhodující o rozkladu přezkoumává napadené rozhodnutí z hlediska jeho souladu s právními předpisy a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v plném rozsahu. Správnost (věcnou) napadeného rozhodnutí přezkoumává správní orgán rozhodující o rozkladu jen v rozsahu námitek uvedených v rozkladu nebo tehdy, pokud to vyžaduje veřejný zájem. Nepřihlíží však k vadám řízení, o nichž nelze důvodně mít za to, že mohly mít vliv na soulad rozhodnutí s právními předpisy, popř. na jeho věcnou správnost (§ 89 odst. 2 správního řádu). Smyslem tohoto ustanovení správního řádu je procesní ekonomie, tj. aby napadené rozhodnutí bylo rušeno a vraceno správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí pouze v nezbytných případech.
362. Na základě shora uvedeného jsem dospěl k závěru, že ani případné uveřejnění informací, které si společnost Toshiba označila za své obchodní tajemství, v napadeném rozhodnutí by vliv na zákonnost správního rozhodnutí mít nemohlo, a proto jsem v souladu s § 89 odst. 2 věta třetí správního řádu k této námitce nepřihlédl. Poukazuji, že účastník řízení v rozkladu neuvádí, jakým konkrétním způsobem se jím tvrzené porušení obchodního tajemství mohlo negativně projevit na zákonnosti či věcné správnosti napadeného rozhodnutí; já jsem pak takový vliv nezjistil. Na podporu tohoto mého závěru odkazuji na usnesení Ústavního soudu I. ÚS 148/02 ze dne 27. 8. 2003, ze kterého plyne, že právo na soudní a jinou právní ochranu garantované čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod nelze vykládat tak, že by pokrývalo veškeré případy porušení kogentních procesních ustanovení v objektivní poloze, jinými slovy samotné porušení procesních pravidel stanovených procesními právními předpisy ještě nemusí samo o sobě znamenat porušení práva na spravedlivý proces. V případě subjektivního práva na soudní a jinou právní ochranu je podle soudu třeba vždy zkoumat, jak porušení procesních předpisů zkrátilo jednotlivce na možnosti uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobily přivodit pro jednotlivce příznivější rozhodnutí ve věci samé.

Námítka týkající se jazyka korespondence a doručování listin v rámci správního řízení

363. Účastníci řízení dále namítají porušení svých procesních práv v důsledku použití českého jazyka v písemné korespondenci.
364. Správní orgán prvního stupně se k těmto námitkám účastníků řízení vyjádřil v napadeném rozhodnutí (např. body 125 – 131, 190 – 191) v tom smyslu, že analogie mezi odst. 2 a 3 ust. § 16 správního řádu není možná. Ust. § 16 odst. 3 správního řádu

se podle jeho názoru vztahoval toliko na ústní jednání před správním orgánem, nikoli též na vyhotovování písemností v rámci správního řízení. Čl. 6 Evropské úmluvy odmítl správní orgán prvního stupně aplikovat s tím, že se vztahuje toliko na trestní řízení.

365. Správní řízení sp. zn. S 222/06 bylo zahájeno z moci úřední podle § 46 správního řádu ve spojení s § 21 zákona. Ust. § 21 zákona upravuje řízení vedená u Úřadu. Není-li zákonem stanovena speciální úprava procesního postupu Úřadu, užije se na řízení vedená Úřadem správní řád. Problematika jednacního jazyka v zákoně upravena není, a tudíž se na předmětné správní řízení užije § 16 správního řádu, z jehož odst. 1 vyplývá, že ve správním řízení se jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Písemnosti vyhotovené v cizím jazyce musí účastník řízení předložit v originálním znění a současně v úředně ověřeném překladu do českého jazyka. Prohlásí-li účastník řízení, že neovládá jazyk, ve kterém se správní řízení vede, má právo na tlumočníka, kterého si obstará na vlastní náklady. Toto právo účastníků řízení je založeno i v čl. 37 odst. 4 Listiny.
366. Účastníci řízení argumentují ve svých rozkladech rovněž Evropskou úmluvou, jež se stala součástí právního řádu České republiky a na základě čl. 10 Ústavy má přednost před právní normou upravenou zákonem. Z čl. 6 odst. 3 písm. e) Evropské úmluvy dovozují, že každý, kdo je obviněn z trestného činu [z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, jakož i Ústavního soudu České republiky (např. nálezy Pl.ÚS 16/99)] plyne, že toto ustanovení lze aplikovat na jakákoli preventivní a zároveň i represivní opatření veřejné moci, kterým je ukládána sankce, kterou se citelně zasahuje do občanských práv obviněného subjektu], má právo mít bezplatnou pomoc tlumočníka, jestliže nerozumí jazyku používanému před soudem nebo tímto jazykem nemluví.
367. Účastníci řízení skutečně v průběhu správního řízení prohlásili, že český jazyk neovládají. Domnívám se však, že závěr správního orgánu prvního stupně, že na daný případ nelze aplikovat čl. 6 Evropské úmluvy, je správný, neboť správní řízení vedené Úřadem nesplňuje znaky čl. 6 Evropské úmluvy. I pokud by se čl. 6 Evropské úmluvy na toto řízení vztahoval, pak správní orgán prvního stupně byl vázán zákonem, zde právní úpravou obsaženou ve správním řádu, předpokládající písemnou komunikaci pouze v českém jazyce, a nebyl naopak oprávněn posuzovat soulad této zákonné úpravy s ústavním pořádkem České republiky, resp. nemohl odmítnout aplikaci jeho konkrétního ustanovení s odkazem na možnou protiústavnost. Nemohl-li tak učinit správní orgán prvního stupně, nemůže tak učinit ani orgán rozhodující o rozkladu.
368. Uvedené ustanovení Evropské úmluvy však podle mého přesvědčení dopadá na situace, kdy má účastník řízení před příslušným orgánem státu něco sám vykonat, a nikoli na situace, kdy je zastoupen osobou, která příslušný úřední jazyk ovládá. Proto i pokud bych připustil, že sami účastníci řízení byli oprávněni požadovat zaslání komunikace v jiném, než českém jazyce (samostatnou otázkou pak je, o jaký jazyk by se v případě nadnárodních společností jednalo), jsem přesvědčen, že postupem správního orgánu prvního stupně, který těmto účastníkům zaslal své přípisy toliko v jazyce českém, nemohli být účastníci řízení jakkoli dotčeni na svých procesních právech, resp. míra dotčení by nemohla být takového charakteru, aby mohla mít vliv na zákonost napadeného rozhodnutí. To dovozují ze skutečnosti, že účastníci řízení si po zahájení správního řízení, které jim bylo doručeno jak v českém, tak i anglickém jazyce, zajistili právní zastoupení českými advokáty, a veškeré písemnosti poskytovali v průběhu celého správního řízení vyhotovené v českém jazyce.

369. Pokud jde o námitku účastníka řízení, společnosti Siemens AG, týkající se právní úpravy doručování v Rakouské republice, poukazují na skutečnost, že správní řízení sp. zn. S 222/06 bylo vedeno ve věci porušení českého soutěžního práva; pravidla vedení správního řízení před Úřadem se řídí českým právním řádem. S ohledem na shora uvedené jsem toho názoru, že i v otázce doručování je třeba se řídit českou právní úpravou doručování, resp. postupovat při doručování účastníkům řízení a jejich právním zástupcům podle českých právních předpisů, konkrétně pak v souladu se správním řádem. Pravidla doručování v něm obsažená přitom podle mých zjištění byla v daném případě dodržena.
370. Účastníci řízení, společnosti náležející do holdingu Areva, dále namítli, že jejich právnímu zástupci byla zaslána sice tři vyhotovení napadeného rozhodnutí. Nebylo však podle jejich vyjádření zřejmé, které z těchto vyhotovení je určeno které společnosti. K doručení jednotlivých rozhodnutí došlo pak ve dvou dnech. Posoudil jsem tuto námitku účastníků řízení, přičemž jsem dospěl k závěru, že skutečnost, že na jednotlivých vyhotoveních rozhodnutí doručených právnímu zástupci účastníků řízení nebylo uvedeno, které konkrétní společnosti je konkrétní písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí určeno, nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V pochybnostech o počátku běhu lhůty pro podání rozkladu proti napadenému rozhodnutí by totiž s ohledem na § 4 odst. 4 správního řádu bylo třeba postupovat ve prospěch účastníků řízení, tj. lhůta pro podání odvolání/rozkladu by počala běžet datem pozdějším u všech inkriminovaných účastníků, tak aby všichni účastníci řízení měli rovné možnosti uplatnit svá práva a oprávněné zájmy. Postup správního orgánu prvního stupně při doručování nemohl mít žádný vliv na možnost uvedených účastníků řízení uplatnit svá procesní práva: všechny společnosti byly nejen zastoupeny stejným právním zástupcem, ale všechny podaly též včas rozklad a tento mohly kdykoli doplnit. Uvedené námitce tedy nepřisvědčuji.

V. Závěr

371. Na základě návrhu rozkladové komise ustavené dle § 152 správního řádu a po přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí, jakož i jemu předcházejícího správního řízení v celém rozsahu, a správnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu uplatněných námitek, jsem ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí lze věcně potvrdit. Změny, které jsem v první výrokové části napadeného rozhodnutí provedl, spočívaly v upřesnění, resp. specifikaci jednání účastníků řízení, jež je shledáno jako protisoutěžní. Ostatní změny výrokových částí pak byly vyvolány změnou první výrokové části. Snížení pokut u dvou účastníků řízení pak bylo odůvodněno shora.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

Ing. Martin Pecina, MBA
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Rozhodnutí obdrží:

1. právní zástupce společnosti ABB Management Services Ltd.

JUDr. Josef Vejmelka, advokát
AK Vejmelka & Wunsch
Italská 27
120 00 Praha 2

2. právní zástupce společnosti ABB Switzerland Ltd.

JUDr. Josef Vejmelka, advokát
AK Vejmelka & Wunsch
Italská 27
120 00 Praha 2

3. právní zástupce společnosti ABB Ltd.

JUDr. Josef Vejmelka, advokát
AK Vejmelka & Wunsch
Italská 27
120 00 Praha 2

4. právní zástupce společnosti ALSTOM (Société Anonyme)

Mgr. Vladimíra Hájková, advokátka
AK Lovells, sdružení advokátů
Slovanský dům
Na Příkopě 22
110 00 Praha 1

5. právní zástupce společnosti AREVA T&D SA

JUDr. Lucie Bányaiová, advokátka
AK Salans, v.o.s.
Platněřská 4
110 00 Praha 1

6. právní zástupce společnosti AREVA T&D Holding SA

JUDr. Lucie Bányaiová, advokátka
AK Salans, v.o.s.
Platněřská 4
110 00 Praha 1

7. právní zástupce společnosti AREVA T&D AG

JUDr. Lucie Bányaiová, advokátka
AK Salans, v.o.s.
Platněřská 4
110 00 Praha 1

8. právní zástupce společnosti Fuji Electric Holdings Co., Ltd.

JUDr. Vladimíra Glatzová, advokátka

AK Glatzová & Co.

Betlémský palác

Husova 5

110 00 Praha 1

9. právní zástupce společnosti Fuji Electric Systems Co., Ltd.

JUDr. Vladimíra Glatzová, advokátka

AK Glatzová & Co.

Betlémský palác

Husova 5

110 00 Praha 1

10. právní zástupce společnosti Hitachi Ltd.

Mgr. Pavel Urban, advokát

AK Allen & Overy

V Celnici 4

110 00 Praha 1

11. právní zástupce společnosti Hitachi Europe Limited

Mgr. Pavel Urban, advokát

AK Allen & Overy

V Celnici 4

110 00 Praha 1

12. právní zástupce společnosti Japan AE Power Systems Corporation

Mgr. Pavel Urban, advokát

AK Allen & Overy

V Celnici 4

110 00 Praha 1

13. právní zástupce společnosti Mitsubishi

JUDr. Alexandr César, advokát

AK Baker & McKenzie, v.o.s.

Klimentská 46

110 02 Praha 1

14. právní zástupce společnosti Toshiba Corporation

JUDr. Ivo Janda Ph.D., advokát

AK White & Case

Na Příkopě 8

110 00 Praha 1

15. právní zástupce společnosti Schneider Electric SA
JUDr. Pavel Dejl, LL.M., Ph.D., advokát
AK Kocián Šolc Balaščík
Jungmannova 24
110 00 Praha 1

16. právní zástupce společnosti Siemens AG
JUDr. Martin Nedelka, Ph.D., advokát
AK Gleiss Lutz v.o.s.
Jugoslávská 29
120 00 Praha 2

17. právní zástupce společnosti Siemens Aktiengesellschaft Österreich
JUDr. Martin Nedelka, Ph.D., advokát
AK Gleiss Lutz v.o.s.
Jugoslávská 29
120 00 Praha 2

18. právní zástupce společnosti VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co KEG
JUDr. Martin Nedelka, Ph.D., advokát
AK Gleiss Lutz v.o.s.
Jugoslávská 29
120 00 Praha 2

19. právní zástupce společnosti Siemens Transmission and Distribution
JUDr. Martin Nedelka, Ph.D., advokát
AK Gleiss Lutz v.o.s.
Jugoslávská 29
120 00 Praha 2

20. právní zástupce společnosti Nuova Magrini Galileo S.p.A.
JUDr. Martin Nedelka, Ph.D., advokát
AK Gleiss Lutz v.o.s.
Jugoslávská 29
120 00 Praha 2

Vypraveno dne: viz otisk razítka na poštovní obálce.